

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

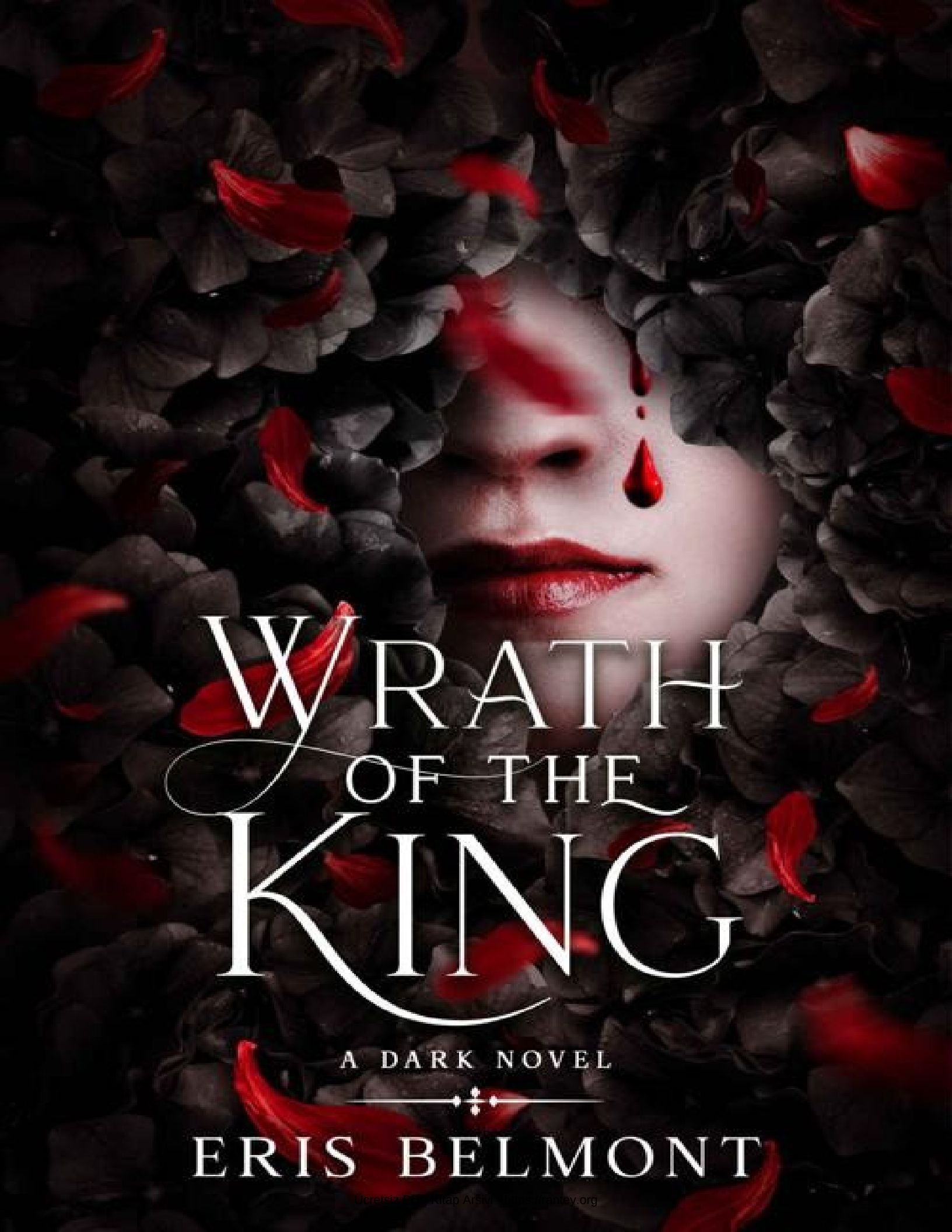
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WRATH OF THE KING

A DARK NOVEL

ERIS BELMONT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WRATH OF THE KING

A DARK NOVEL

ER13 BELMONT

Telif Hakkı© 2024 yazar Eris Belmont

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için hisdark96@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Krafigs Designs'dan Kitap Kapağı

Birinci Baskı 2024

İçindekiler

İçerik Uyarısı

İthaf Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci

BölümBölümBöl

ümBölümBölüm

Üçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu

On Birinci Bölüm On

On On On

İkinciÜçüncü Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

Bir Yirmi Yirmi On

Dört Beş BeşBölüm

ÜçOn Altı Yedi Bölüm

İki On Sekiz Sekiz

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Altı Bölüm

Bölüm On Dokuzuncu

Dokuz Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Bölüm Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Dört

Otuzuncu

Otuz İkinci Bölüm

Otuz Üçüncü Bölüm

Otuz Dördüncü Sonsöz

Nisan 2025'te Geliyor

ErisDiğer Kitapları 'in Yazar

Hakkında

Benimle Bağlantı Kurun

İçerik Uyarısı

T Çıkmak üzere olduğunuz bu yolculuk yetişkinlere yöneliktir. (18+) Bu karanlık bir romandır, yani içerik içerecektir her yaş için uygun değildir. **Yaşınız tutsa bile bu roman size göre olmayabilir.**

Bu içerecektir:

Şiddet Fiziksel/Zihinsel

Taciz Güçlü Dil

Açıklayıcı Olmayan Cinsel Durumlar

Yoğun Durumlar

Bunlardan herhangi birinin sizin için tetikleyici olabileceğini düşünüyorsanız, lütfen bu sayfadan devam etmeyin.

Okuyucularım için.

Ve iyi dostum ST Roran.

Önsöz

DIMITRI

L bereketlidir. Etrafımdaki yabancı topraklara yeni bir bakış açısıyla bakarken, her şeyin doğal düzeni bu gibi görünüyor. Buradaki insanlar mutlu ve kaygısızdırlar. Denizin ötesindeki dünyadan ve onlara zarar vermekten başka bir işe yaramayacak yaratıklardan habersizler. Anna ve ben o köyü geçebilmiş olsaydık, biz de burada cahil bir mutluluk içinde yaşayabilirdik. Bu insanlar, aralarında yaşayan ve hayatlarının dokusunu bozabilecek bir kadın olduğundan habersizler, sanki hep bu hayatın bir parçasıymış gibi yaşıyorlar. Neredeyse onlara acıyacağım.

Neredeyse.

Kalabalığın içinde ilerlerken, bu insanların benim varlığımdan habersiz olduklarını fark ediyorum. Gerçekte ne olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Beni kendilerinden biri gibi görüyorlar, zayıflamış duyuları tehdidi fark etmiyor. Bir zamanlar burnumda kelebekler uçşturan o tanıdık koku burnuma doğru süzülürken, içimdeki huzursuzluk çalkalanıyor. Gençken bu kokuya bayılırdım. Tek istediğim onu korumak ve benim olmasını sağlamaktı. Ama artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Onun için hiçbir şey hissetmiyorum. Onu bu durumdan kurtarmak için bu kadar peşine düştüğüm için pişmanlık bile duymuyorum.

ait olmadığı bir dünyaya götürüp krala teslim edeceğim. Kalabalık onu bana göstermek için hafifçe ayrılırken dikkatimi onun kokusuna yöneltiyorum.

Annalise.

Onu içime çekerken göğsüm sıkışıyor. Yüzünde kehribar rengi bakışlarına kadar uzanan ışıltılı bir gülümseme var. Güneş doğrudan yüz hatlarının üzerinde parlıyor ve bir müşteriye ürünleri teslim ederken onları gün doğumu gibi aydınlatıyor. Koyu renk saçları beline kadar inen uzun bir örgü şeklinde toplanmış ve üzerinde küçük çiçek detayları var. Burada gerçekten yeni bir hayat kurmuş, sanki Cyrus'un gazabına uğramak için hepimizi geride bırakmamış gibi davranıyor. Ama öfkem alevlenirken bile, onun ne kadar güzel olduğunu kabul etmekten kendimi alamıyorum. Kim olduğunu bilmesem bir şeyden kaçtığını asla tahmin edemezdim. Paul'ün ona verdiği biblo boynunda duruyor ve yaydığı zarafeti vurguluyor. Kendi kendime kıkırdıyorum.

Onun öldüğüne inansa bile dikkatli davranıyor.

Onu bulmak çok zor oldu. Sadece dikkat çekmemekle kalmıyor, aynı zamanda hiç arkadaş edinmiyor ve sık sık yer değiştiriyor. Artık onu kıstırdığıma göre, son kararı vermesi için krala rapor edecek kadar uzun süre hareketlerini izleyebileceğim. Kral talimatlarında çok açıktı. Annalise'i izleyecek ve şüpheli her şeyin kaydını tutacağım. Ayrıca onun önünde ilişkiye girmiş olabileceği her erkeği öldüreceğim. Ve onu geri getirdiğimde, bunu olay çıkarmadan yapacağım. Bu yabancı topraklardaki varlığımızın potansiyel düşmanlarımızı uyarmasını istemeyiz. Dünyanın o tarafındaki canavarlar burası hakkında çok az şey biliyor ve Cyrus da bunun böyle kalmasını istiyor.

Akşam olana kadar pazar yerinde oyalanacağım. Eğer işler yolunda giderse, Annalise eve doğru yürürken onu alacağım. Onu incelerken

kalan ürünlerini toplayarak standını kaldırıyor. Ama hemen oradan ayrılmıyor. Gideceği yerden emin bir şekilde pazar yerinde yürüyor. Oyuncak satan bir tezgâhta durduğunda kafam karışıyor. Gülümsüyor, sadece bir bebeğin ilgisini çekebilecek birkaç farklı oyuncağı işaret ederken dükkan sahibiyle kıkırdıyor. Sonunda bir çingirakta karar kılıyor ve kasabadan çıkmadan önce dükkân sahibine teşekkür ediyor.

Onu yoldan kaçırma planım yerine, gece boyunca onu takip ederek saklanıyorum. Varlığını fark edemeyeceği kadar uzakta kalmaya dikkat ederken, bir yandan da içimdeki korkular su yüzüne çıkıyor. Kral, Annalise'in çocuğundan kurtulduğuna ikna olmuştu. Sadece durumunu bilerek ayrılmakla kalmadı, onu ararken limandan çok özel bitkiler satın aldığını da ortaya çıkardım. Ama eğer pazardaki davranışları bir gösterge ise, kralın çocuğunu saklamış olabilir mi?

Güneş batarken, nihayet hedefine ulaşıyor ve ürünleri kaldırmak için bir kulübeye doğru ilerliyor. Pencerelerinden ışık gelen küçük kulübeye odaklanıyorum. Orada zaten biri var. Annalise daha fazla ses çıkarınca, eski püskü kulübenin kapısı açılıyor ve yaşlı bir kadın ortaya çıkıyor. Kucağında mırıldanan çocuğu görünce midem bulanıyor. Çocuk Anna'ya uzanıyor, onun dikkatini çekecek sesler çıkarıyor. Çocuğun saçının rengini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Beyaz, tıpkı kralınki gibi.

Annalise bebeği kadından alıp yanaklarından ve başından öperken yüz ifadesi değişir. Bebeği kucağına aldığında yüzü daha da aydınlanıyor. Çocuk birkaç aylıktan fazla olamaz. Başım aniden acıyla zonklarken duygularımı kontrol etmeye çalışarak sendeleyerek geri çekiliyorum. Durum korkunç bir şekilde ve daha da kötüye giderek değişmiştir. Annalise sadece krala karşı gelmekle kalmadı, aynı zamanda tahtın varisini kaçıracak ihanet etti.

ve burada yabancı bir ÷lkede saklanıyor. Neden sakladığını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Ama kral bu haberi duyar duymaz Annalise'i kendisi almak isteyecektir.

İçeri döndüklerinde çocukla birlikte gülümsemesini izlerken onun geleceğı için üzüliyorum. Kral bu işin peşini kolay kolay bırakmayacaktır.

Birinci Bölüm

ANNALISE

I Artık bir zamanlar olduğum masum kız değilim. Artık bir kadınıam. Acı çektim ve yas tuttum. Ve hayatım için en önemli olan insanları kaybettim. Varoluşu sırasında kimin ezildiğini umursamayan bir dünyada kendi yolumu çizmek zorunda kaldım. Katlanmak zorunda bırakıldığım korkunç geçmişten sonra hayatta kaldım ve kendim için yeni bir hayat yarattım.

Oğlum.

Başımı gökyüzüne doğru eğip mükemmel havanın tadını çıkarıyorum. Bahar tam çiçek açmış. Çocukken ilkbahar yılın en sevdiğim zamanıydı. Babam beni dükkânı için ot bulmaya götürürdü. Taze çiçekleri toplamak için saatler harcardık ve bunu kutlamak için akşam yemeğinde baharatlı bir çorba yapardı. Bu yabancı topraklarda, çocukluğumda yediğim otların hiçbirini göremiyorum. Dimitri'nin sevgisinin bir işareti olarak bana getirdiği çiçekler bile burada yetişmiyor. Bu topraklar bana yabancı. Yine de öğrendim ve uyum sağladım. Kendi kendimin kadını oldum - oğlumun güvenebileceği ve bir şeyler öğrenebileceği biri.

Canavarların dünyasını geride bırakalı bir yıldan biraz fazla oldu. Geride bıraktığım dünya okyanusun diğer tarafında kaldığı için yeterince şanslıydım. Burada hiç kimse canavarların kralının gazabından haberdar değil. Avcılar ve canavarlar arasında yaşanan, köyleri ve aileleri yok eden savaşı da bilmiyorlar. Bu dünya, halkının barış içinde yaşamasından memnun, duvarlarının ardında saklı kalan bir hükümdarın olduğu barışçıl bir dünyadır.

Tek bildikleri hükümdarlarının onlara verdiği huzur.

Ama buraya kadar gelmeyi başaran mültecilerin yüzlerini fark ediyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüklerinde ortaya çıkan perili ifadeleri görüyorum. Onlar da benim gibiler, gerçekte omuzlarının üzerinden bakarken, en derin kabuslarının geri gelip onları yeni gerçekliklerinden koparmasını beklerken mutlu bir görüntü sergiliyorlar.

Ve ben de aynıyım.

Bildiğim kadarıyla, Cyrus öldü. Savaşta, diğer tüm canavar silahları gibi onun için hazırlanmış bir silahla öldürüldü. Babasının hayatını aldığını gördüm. Cyrus'unkini de sonlandırmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok. Sonrasında, avcılar ve insanlık canavar toplumunun yanlışlarını düzeltmeye başladı.

Ama bu, rıhtımdaki bir çocuğun anlattığı bir hikâyeydi. Doğru da olabilir, kulağına ulaştığında fena halde yanlış anlaşılmış da olabilir. Gerçek ne olursa olsun, her günümü her ihtimale karşı gözümü dört açarak geçiriyorum. Doğru olması için dua ediyorum. Cyrus'un ölmüş olması için dua ediyorum. Cyrus bir şekilde hayatta olsaydı ve birlikte bir çocuğumuz olduğunu öğrenseydik bana ve oğluma ne olurdu bilmiyorum. Doğduğum andan itibaren hamileliğimi sürdürmeyi hiç planlamamıştım. Bu, acı ve ıstırap dolu bir hayatın ürünüydü ve doğmamış çocuğumun kanı, Cyrus'un kanıyla aynıydı.

Hayatımı mahveden yaratıklar. Ama çocuğumun masumiyeti beni çağırıyordu. Babasının insanlığı cezalandırdığı şekilde onu cezalandıramazdım. Ve Cyrus'un aramızdan ayrılmasıyla, oğlum nasıl var olduğunu asla öğrenmek zorunda kalmayacak. İnsan olmadığını bile bilmeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim.

"Affedersiniz."

Tezgâhımın önünde bir müşteri belirince düşüncelerimden sıyrılıyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim ama beni alarma geçiren şey bu değil. Kıyafetleri bu bölgeye ait değil. Çevredeki insanlardan çok daha kaliteli. Ve gözleri bir canavarinkine pek benzemese de, mavinin tuhaf tonu beni bir an için şaşırtıyor.

"Evet, yardımcı olabilir miyim?" Korkumu gizlemek için ona yumuşak bir gülümseme vererek soruyorum.

Günlerimin çoğunu yüzleri dikkatle inceleyerek geçiriyorum. Yeni yüzler ya da yabancı giysiler gördüğüm gün hemen oradan ayrılırım. Eğer yaşıyorsa Cyrus'un beni bulmasını göze alamam. Eğer , ona yakalanmaktansa milyonlarca kez baştan başlamayı tercih ederim. Ve daha da kötüsü, başıma ödül koymasına için onu geride bırakmazdım. Tabii benim ve Dimtri'nin geçmişinden faydalanmazsa. Bir zamanlar sahip olduğum saflık çoktan gitti. Eğer Cyrus Dimitri'yi bu işe bulaştırırsa, nereye bakacağını çok iyi bileceğini ve kralı için beni avlayacağını biliyorum.

Yabancınn istediği bitkileri aramak ayağa kalkıyorum. Bakarken boğazımdaki bibloyu hafifçe tenime yaklaşıtıyorum. Cyrus'un krallığından ayrıldığımdan beri onu nasıl düzgün kullanacağını öğrendim. Resmi bir eğitim almamış olsam da, silah kullanmanın temellerini öğrendim, özellikle de gücümü arttırmak için bir bibloyla. Bir zamanlar olduğum kadar çaresiz olmayacağım. Artık gereken bir çocuğum var, savaşmadan ölmeyeceğim. Uygun otları topladıktan sonra, yabancı ve ben birkaç kelime ve para alışverişinde daha bulunduktan sonra nihayet tezgahımdan ayrılıyor. Uzaklaşırken onu ve gittiği yönü izlemeye devam ediyorum. Bu bölgeden değil,

Halktan biri de değil. Yoldan geçiyor da olabilir, bana özel olarak da gönderilmiş olabilir. Sürekli diken üstünde olmak çok yorucu. Ama hayatta kalmak için gerekli. Umarım birkaç yıl içinde rahatlayabilirim ama bu kısa karşılaşmaya bakılırsa bu yakın zamanda olmayacak.

Gün olaysız geçti ama ben hâlâ tetikteyim. O yabancının varlığı beni uzun zamandır olmadığım kadar tedirgin ediyor. Standımı erkenden toplayıp gitmeyi her şeyden çok istiyorum ama bir şekilde izleniyorsam, bir şeylerin ters gittiğinin farkında olduğumu anlayacaklarını ve muhtemelen daha erken saldıracaklarını biliyorum. Ne kadar çaresiz olursam olayım, bu riski göze alamam.

Güneş nihayet batarken, kasabadan çıkıp küçük evime doğru yol alıyorum. Bu kelimeyi düşündükçe kendi kendime kıkırdıyorum. Cyrus babamı hayatımdan çıkardığından beri doğru dürüst bir evim olmadı. Herkesin gözünde Paul sadece beni büyüten bir adamdı. Ama benim gözümde o hep babam olarak kalacak. Gemişimin beni tanımlamasını istemedi. Beni, içinden geldiğim kötü dünyadan korumak istedi. Gemişim karmaşık bir geçmiş ama kim olduğumu belirlemesine izin vermeyi reddediyorum. Bu, oğlumla paylaştığımız bir şey. Varoluşa giden yolumuz başkalarının acı ve ıstıraplarıyla dolu. Ama bu bizi tanımlamayacak. Buna izin vermeyeceğim.

Eve doğru yürürken etrafıma dikkat ediyorum. Evime giden yoldaki dönemece yaklaştığımda, toprak yolda ilerlemeden önce kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha etrafıma bakıyorum. alılıkların arasından geçtiğimde küçük, köhne kulbem karşıma çıkıyor. Köyden yeterince uzakta bir yer bulduğum için şanslıyım, böylece oğlum garip özellikleri nedeniyle incelenmeden dışarıda özgürce yaşayabilirdi. Yaklaşırken içerisinin her zamanki gibi aydınlatılmış olduğunu fark ediyorum ve kalan otları günlük olarak sakladığım küçük kulübeye doğru ilerliyorum.

Her şeyi düzenlemeyi bitirdiğimde, şaşkınlıkla ön kapıya doğru bakıyorum. Genellikle, oğluma bakması için tuttuğum kadın, ben içeri girmeden önce beni onunla birlikte karşılar.

Sessizce ön kapıya doğru ilerleyip iterek açıyorum. "Sonia-"

Dimitri bana dönüp baktığında sesim boğazımda düğümleniyor, içgüdülerim tetikte, kapıdan içeri girdiğimi görünce hiç şaşırmıyor. Ben onu incelerken onun gözleri de beni inceliyor. Saçları bir zamanlar olduğundan daha uzun, yüzünden uzakta kıvrılıyor. Kim olduğu konusunda kendinden emin görünüyor. Kaslı yapısı zayıf ve yeni dünyada başarılı olduğunun işaretlerini gösteriyor. Bakışlarım daralıyor ve hızla kapının arkasında kılıcı sakladığım yere doğru ilerliyorum. Hareket ederken, her zaman taktığım bibloyu köprücük kemiğime bastırıyorum, iğne derime batarken acıyı görmezden geliyorum, bana bu yaratıklarla birlikte savaşma yeteneği vermek için kan dolaşıma bir canavarın gücünü gönderiyorum.

Saldırırken Dimitri'nin boğazına nişan alıyorum ve tam bıçağımın temas edeceği anda karşı hamle yapıyor. Birbirimizi hareketsiz tutarken kılıçlarımızın çarpışma sesi küçük odada yankılanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Dimitri'nin bir zamanlar sıcak olan gözleri beni izlerken soğuk. Konuşmak için bana doğru eğilirken bakışlarında hiç tereddüt yok. "Neden burada olduğumu biliyorsun, Annalise."

Aklımın bir köşesinde duran korku ön plana çıkınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Dimitri'nin ağırlığını ona karşı kullanıyorum ve bıçağımı onunki boyunca ilerletiyorum. Kuvveti ters yönde dönmek için kullanıyorum ve silahımı Dimitri'nin kafasına doğrultuyorum. Ama bir kez daha karşı koyuyor. Artan hızım ve gücümle bile ona bir darbe indiremediğim için hayal kırıklığım artıyor. Bu yüzden gördüğüm ilk boşluğu kullanıp bir tekme atıyorum.

göğsüne. Saldırımın gücü onu duvara tökezletiyor ve saldırımı tekrar engelliyor, savaşırken gücü benimkiyle eşleşiyor.

Bana bakarken gözleri sakindi ve birden aklıma karşılık verme zahmetine girmedığı geldi. Savunmada kalıyor, beni geçmeye çalışmak yerine beni uzak tutuyor.

Beni oyalıyor.

Aniden bir güç patlamasıyla beni geri iterek silahını teslim olma jestiyle kaldırmasını .

"Benimle savaşmanın faydası yok, Anna," diyor.

Sözleri öfkemi körüklüyor ve saldırıp bıçağı elinden alıyorum. Sonra da bıçağımın keskin kenarını boğazına dayayıp kanın bıçağıma damladığını görüyorum. Ama Dimitri'nin gözleri kararlılıkla benimkilere odaklanmış durumda.

"Bana öyle deme," diye .

Gözlerim panik içinde odanın içinde gezinirken kapalı yatak odasının kapısına takılıyor. Evde herhangi bir boğuşma izi yok gibi görünüyor. Dimitri yalnız seyahat etmiş olmalı ve oğlum da yatak odasında uyuyor olmalı. Çok geç olmadan onu buradan ve Dimitri'den uzaklaştırmalıyım. Ama Dimitri'nin beni oyalamaya çalışmasının tek bir anlamı olabileceğini biliyorum.

Bıçağımı etinin derinliklerine sapladığımda Dimitri irkildi.

"Nerede o? Cyrus hangi cehennemde?" Çığlık atıyorum.

Dimitri cevap vermeyince korku yüzeye çıkarken adrenalın damarlarımda pompalanıyor. Geçmişte Dimitri'yi öldürmek aklımın ucundan bile geçmezdi. O benim ilk ve tek aşkımdı. Canavarların ve avcılarının ellerinde çektiğim acıları paylaştı. O benim her şeyimdi. Ama şimdi çocuğumu korumak için duyduğum şiddetli ihtiyaç öfkemi körüklediği için ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

Silahımı boğazından çekip kılıcın kabzasını çenesine vuruyorum. Tekrar yüzüne döndüğümde, gözlerine bakarken keskin bıçağı etine bastırduğımda haykıracak zamanı bile olmadı.

"Seni öldüreceğim, Dimitri. Eğer bana onun nerede olduğunu söylemezsen o *lanet* kafanı omuzlarından ayırırım!" Çığlık atıyorum.

Dimitri'nin gözleri bir an için arkama kayıyor ve tam arkamda beliren ürpertici varlığı hissettiğimde bakışlarını indiriyor.

"Oh, Anna... bu senin için biraz karanlık görünüyor."

En derin korkum yatak odamdan çıkarken omurgamdan bir ürperti fırlıyor, ürpertici sesi odayı aşp kemiklerime yerleşiyor. Gözlerim açılıyor ve silahı tuttuğum eklemlerim ağrımaya başlıyor. Henüz onunla yüzleşmek için arkamı dönmedim, bakışlarım artık bana bakmayan Dimitri'de kaldı. Silahımı yavaşça indiriyorum, sahte bir cesaretle omurgamı dikleştiriyorum ve tam zamanında döndüğümde Cyrus'un yatak odasından çıktığını görüyorum.

Cyrus'un tehditkâr formunu gördüğümde nefes almak imkânsız geliyor. Üzerimde yükseliyor, güçlü fiziği bana bakarken daha da korkutucu. Geçmişte saçları her zaman yüksek bir topuzla yüzünden uzakta toplanırdı. Ama şimdi, sadece tek bir örgü onu yüzünden uzak tutuyor. Karanlık bakışları titreyen bedenimin üzerinde gezinirken beni görmekten memnun olmayan bir yüz. Yıllar önce aldığı yara izleri uğursuz aurasına katkıda bulunuyor, vücudunu sarıyor ve öldürülmesinin imkânsız olduğunu fiziksel olarak kanıtlıyor.

Dikkatimi kucağındaki küçük bebeğe veriyorum. Cyrus onu bir koluyla tutuyor, sanki onu hep tanıyormuş gibi kucaklıyor. Oğlumuz kollarında kıpırdanıyor, yumuşak horlamaları Cyrus'un dikkatini çekiyor ve o da dudaklarında bir gülümseme hayaleti ile karşılık olarak onu nazikçe sallıyor. Kendi nefesimde boğuluyorum, hayatım önümde parçalanırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Cyrus karanlık bakışlarını kaldırıyor, zalim bir gülümsemeyle beni incelerken gözleri bir yılanınki gibi keskinleşiyor.

"Bunlar kralınız için döktüğünüz sevinç gözyaşları mı?"

İkinci Bölüm

ANNALISE

C Yrus'un bakışları beni içine alırken binlerce kum torbasının ağırlığını hissettiriyor. Bakışlarındaki koyu mavi girdap, benim zevk ve kızılgınlığın bir karışımı. Gözlerim kucağındaki oğluma kayıyor ama ileri doğru bir adım attığım anda Cyrus bıcağını çekiyor, ucu kolayca derimin yüzeyini kırıyor ve köprücük kemiğimden aşağı kan damlıyor. Onun Gözleri bana karşı kin beslerken eğlence tamamen yok oldu.

Bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyor. Köyümün kenarında beni tehdit ediyordu ve şimdi yine tehdit ediyor. Yırtıcı hareketleri o kadar kıvrak ki oğlumuz onun kollarında kıpırdamıyor.

"Savaşın ortasında beni terk ettiğinden beri çok meşgulumüşsün, görüyorum," diye homurdanıyor.

Bakışları üzerimde geziniyor, babamın bana bıraktığı bibloya takılıyor. "Bir hayat, bir iş yarattın ve oğlumu büyütmek için her şeyi yaptın. tek başınıza... köylülerin arasında. İnsanlar arasında, daha az değil." Sanki seçimlerimden öğreniyormuş gibi konuşuyor.

"Buna değdi mi? Uzakta geçirdiğin zamandan zevk aldın mı? Sahte özgürlüğün? İhanetinden? Senin için geleceğimi biliyor olmalıydın, Annalise," diye homurdanıyor.

Oğluma uzanırken, "Cyrus, lütfen bunu yapma," diyorum.

Cyrus geri adım atıyor, bakışları benim cesaretim karşısında daralıyor. Bana dik dik bakarken, hayatıma son verip vermeme kararıyla açıkça savaşıırken, bıçağının baskısının etimi daha derinden ısırdığını hissediyorum.

"Ne yapmayayım? Varisim ile birlikte krallığıma dönmeyeyim mi? Onu denizin ötesine, bu çorak topraklara götürerek ihanet ettin." Cyrus bakışlarını bana çeviriyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme oynuyor.

"Cezanı hemen şimdi burada vermeye hakkım var," diye homurdanarak yaklaşıyor.

Cyrus bıçağı boğazıma paralel olacak şekilde eğiyor ve bıçak derimi delip geçerken irkiliyorum. Gözlerim hızla odanın içinde dolaşırken kalbim göğsüme çarpıyor. Sahip olduğum tüm gizli silahları hatırlamaya çalışıyorum ama Cyrus oğlumu kollarında tutarken kendimi çaresiz hissediyorum. Kendi başıma kaçabileceğimi biliyorum. Düşmanlarımı enkazın içinde bırakarak kolayca kaçabilmek için her şeyi ayarladım.

Ama çocuğumu terk edemem.

Babamın ölümünden ve Dimitri'nin kaybından sonra mutluluğu bir daha asla tadamayacağımı düşünmüştüm. Ama kendimi bu yükten kurtarmak yerine doğurmayı seçtiğim an, o dünyaya ve kollarıma geldiği an, umudu yeniden hissettim. O benim var olma sebebim.

Cyrus'un bakışları hızla kayıyor. "Bizi yalnız bırakın," diyor basitçe.

Dimitri, oğlumuzu almak için ellerini uzatarak Cyrus'un yanına ilerlerken Cyrus'un gözleri benimkilerle aynı hızda kalıyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve küçük

Cyrus'un saldırmak için başka bir şeye odaklandığını görüyorum. Biblo hala kan dolaşımında aktif, bana Cyrus'un silahını uzaklaştırmak için yeterli hız ve güç veriyor, Dimitri'nin boğazını kesmek için kendi silahımı kaldırıyorum.

Aniden boynumda sert bir kavrama hissettiğimde bıçağım teninden birkaç santim uzaktaydı. Sırtım kabaca duvara çarpmadan önce oda dramatik bir şekilde bulanıklaşıyor, başım tuğlaya çarpıyor. Kuvvet, bana saldıran canavarla aramda tavandan toprak damlamasına neden oldu.

"Ahck!" Vücudumun saldırıya verdiği tepki saniyeler sonra acı ve mide bulantısının vücudumu ele geçirmesiyle ortaya çıkıyor. Silahımın odanın öbür ucundaki şakırtısını hayal meyal fark ediyorum. Cyrus beni sıkıca tutuyor, bakışları daralmış. Hareket ettiğini bile görmedim. Dimitri'ye saldırırken, en azından ona ayak uydurabilirdim. Ama Cyrus'un hareketi fark edilmedi bile. Dikkatimi Dimitri'nin yaklaştığı kapıya veriyorum, ellerim panik içinde Cyrus'un ellerini kavıyor, onu serbest bırakmak ya da en azından bir şeyleri kırmak için acınası bir çabayla sıkıyorum, ama bir kez daha hiçbir etkisi olmuyor.

Cyrus sinirli bir şekilde alay ediyor ve ben biblonun boğazımdan sertçe çekildiğini hissediyorum. Parmakları kabaca saçlarımdan geçerken ve yumruğu karnıma çarparken acı içinde haykırmak için ancak bir anım oluyor. Kendini tuttuğunu hemen anlıyorum; aksi takdirde kaburgalarım ve omurgam kaba kuvvetin altında paramparça olurdu. Ama bu öğle yemeğimin geri gelmesini engellemiyor.

Ben acı içinde karnımı tutarken Cyrus'un adımları yavaşça dönüyor, oda bulanıklaştıkça hava alma çabam duyuluyor. Dimitri'nin kucığında çocuğumla gidişini çaresizce izliyorum, ellerim havayı kavıyor.

"Onu alamazsın..." diye inliyorum.

Cyrus beni sırtüstü çevirmek için ayağını kullanıyor, çünkü saldırısının şiddetinden hâlâ hareket edemiyorum. Bana bakıyor, hiç merhameti yok.

Bakışlarını. Nefes almak için çırpınışımı, boşalmayı reddeden göğsümü kavrayışımı, şakaklarımdan akıp saçlarımı ıslatan gözyaşlarımı izliyor.

"Ne istersem yapabilirim. Ben sizin kralınızım," diyor. Sözleri tüylerimi diken diken ediyor ve kendimi boşa kürek çekerken buluyorum.

"O nasıl senin varisin olabilir? O sadece bir melez Cyrus-Ah!" Cyrus bir anda yanımda belirince haykırıyorum, yüzümü kendine doğru çekerken çenemi ölümcül bir şekilde kavıyor.

"Benim adımı kullanmayacaksın. Ve oğluma *asla böyle* hitap etmeyeceksin." Cyrus'un gözleri bana bakarken ölümcül. Gözbebekleri keskin, bana bakarken onu hiç görmediğim kadar insan gibi gösteriyor. Cevap vermediğimde tutuşu sıkılaşıyor ve karşılık olarak inliyorum. Ama sonunda beni bırakıp geri çekiliyor. Öfkenin de ötesinde. Onunla geçirdiğim son günlerde, bana özellikle onun adını kullanmamı söylediğini hatırlıyorum. Ama şimdi, bunların hepsi lekелendi. Şimdi, eskiden olduğu gibi. Daha kötü olmasa bile.

Cyrus acı bir kıkırdama çıkararak yüzünü bana döndü. "Bu aptalca işi yapmaya karar vermeden önce en azından ölümümü doğrulamak için etrafta kalmalıydın. Beni öldürmek için tüm umutlarını babamın kanından yaratılmış modası geçmiş bir silaha bağlamadan önce canavarlarla ilgili gerçeği öğrenmeliydin."

İnançsızlıkla başını salları ve odaya bakar.

"Seni hafife almışım. Zekadan daha fazlasısın Annalise. Zekisin. Zamanını bekliyorsun. Düşünmeden hareket etmiyorsun. Ve vay canına... Anını mükemmel seçtin. O dağa çıktığımda öleceğime gerçekten inandın. Ve bunun olmasını engellemek için hiçbir şey yapmadın" diyor.

Sonunda nefesimi tutuyorum, ona bakacak gücü bulduğumda tırnaklarım tahtaya batıyor.

"Beni öldürecekse, öldür artık," diye .

Cyrus sözlerime gülümsüyor. Ancak beni öldürmek yerine gülüyor ve gözlerimin içine bakmak için diz çöküyor.

"Kendine bir bak, hiçbir şey bilmediği halde bir canavar yetiştirmeye çalışan bir kadından bu kadar kabadayılık. Oğlumu asla annesinin varlığından mahrum bırakmam. Çocukluğumun annesiz nasıl geçtiğini biliyorum ve bunu ondan alamam. Çocuğumu ebeveyninden mahrum bırakmak konusunda senin kadar bencil değilim." Cyrus ayağa kalkıyor, benden uzaklaşıyor, bakışları evimin üzerinde geziniyor. Dolaba doğru bir adım attı ve onu çekerek başka bir gizli silahı ortaya çıkardı. "Yine de onu korumak için çok çaba sarf ettin. Ona değer verdiğini görebiliyorum."

Cyrus bana bakıyor ve beni incelerken artık duygularını okuyamıyorum.

Gözyaşlarım dökülüyor.

"O zaman lütfen... onu benden alma," diye fısıldıyorum.

"Merhametim bir yere kadar. Eğer onun çocukluğuna ve hayatında seninle birlikte büyümesine değer veriyorsan, her türlü kaçma girişimini geride bırakmanı öneririm. Onu bu dünyaya getirmeye karar verdiğiniz anda hayatınız kaybedildi. Artık geleceğinde söz sahibi değilsin. Sadece benim var." Cyrus kapıya doğru ilerliyor, bana dönmeden önce yumuşak bir kıkırdamayla duraksıyor. "Ve söz veriyorum o gelecekte hoşlanmayacaksın."

Cyrus kapıyı iterek açıyor, muhafızlar evime girip bana doğru ilerlerken sözleri gece havasında çınlıyor.

"Al onu."

Üçüncü Bölüm

ANNALISE

O Geleceğim için planladığım onca şey arasında zincirler yoktu. Bir daha zincire vurulacağımı hiç düşünmemiştim. İlk kez Zincire vurulduğum ilk an, kralın sarayı olarak bilinen o cehenneme sürüklendiğim andı. Dimitri ve ben yakalandık, zincirlendik ve isteğimiz dışında krallığa sürüklendik. Bir daha asla eskisi gibi olamamak üzere kimliklerimizden ve saygınlığımızdan mahrum bırakıldık. Ne yazık ki bu sefer rollerimiz büyük ölçüde değişti. Zincirlenmiş olan benim ve Dimitri zincirlerin diğer ucunda, aptalca bir şey yapmamamı sağlıyor. Canavar tarafını kabul etti, onlardan biri olarak yaşıyor.

Yaklaşan atların sesi havayı dolduruyor ve Cyrus ile bazı askerlerinin en son keşif gezilerinden döndüklerini görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Cyrus atından iniyor ve adamlarıyla bir şeyler konuşurken bana doğru bakma zahmetine girmiyor. Beni geçip çadırına yaklaşırken bile varlığımı görmezden gelmeye devam ediyor.

Birlikte geçirdiğimiz son anlara göre şimdi daha korkutucu görünüyor. En azından o zaman, bir kısmı bana karşı yumuşamıştı. Şimdi ise,

Ama o beni çocuğuyla kaçan bir hain olarak görüyor.

Başımı eğerek ürpertici bir nefes alıyorum.

Ben ne yaptım? İşleri daha iyi hale getirmek için ne yapabilirdim? Onun önüne geçmek için? Oğlumun hayatı da dahil olmak üzere her şeyi mahvettim. Onu asla doğurmamalıyım. Cyrus'a onun hayatına girme fırsatını asla vermemeliydim. Cyrus'un ölümü fikri şimdi çok saçma geliyor. Kaderin bana karşı asla bu kadar nazık olmayacağını bilmeliydim.

Başımı kaldırıyorum, Cyrus'un geri çekilen formuna odaklanıyorum ve ona seslenmek için tüm cesaretimi topluyorum.

"Majesteleri!" Beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyorum. Adımlarında tereddüt etmiyor, zincirlendiğim yerden uzaklaşıyor. Hayal kırıklığım artıyor ve en azından bana bakmasını umarak onları yüksek sesle şingırdatıyorum, ama bakmıyor.

"Bırakın oğlumu göreyim!" Bağırıyorum.

Cyrus beni hâlâ kabul etmiyor, arkasına bile bakmadan çadırına giriyor. Ağaca yaslanıyorum, hayal kırıklığı gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

Tüm hazırlıklarım boşunaydı. Cyrus ortaya çıkarsa, kaışımız için savaşıcağımdan emin olmak için aylarca kendimi kemiklerime kadar çalıştırdım. Ama planladığım her şey, Cyrus o odadan dışarı adımını attığı anda pencereden dışarı çıktı. Onun dengi değildim. Babasının gücüyle yaratılmış bir bibloyu kullanırken bile, acınacak derecede yetersizdim.

Cyrus tek kaçış yolumu elimden aldı ve beni izin verecek tek şeyden izole etti. Oğlumdan. Elimde kalan tek şey onun mührü, Cyrus'un kullanmama asla izin vermeyeceği bir şey.

aresizim.

Yaklaşan ayak sesleriyle geriliyor, bakışlarımı kaldırdığımda Dimitri'nin yaklaştığını görüyorum. Ona bakarken içimi bir öfke kaplıyor. Vücut dili bu canavarların arasında rahat. Muhtemelen Cyrus'un beni bulmasından o sorumlu. Beni ne kadar süre uzaktan izlediğini, saldırmak için Cyrus'un gelmesini beklediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Ne istiyorsun, hain?" Tıslıyorum.

Dimitri küçük bir kahkaha atmadan önce bir an bana ters ters bakıyor.

"Hain ben miyim?" diye mırıldanıyor, bana yaklaşıyor. "Krallığı terk eden ben değilim, Anna. Bunu sen yaptın," diye homurdanıyor.

Bakışlarımı kısıyorum ama Dimitri zincirlerimi ağaçtan çözerken konuşmaya devam ediyor. "Bu kadar aptalca bir şey yapmanın sonuçlarını çok iyi bilerek kralın varisiyle birlikte gittin."

Dimitri bana bakıyor, bakışları daralıyor.

"Beni onlarla bıraktın. Beni onun gazabına katlanmak zorunda bıraktın. Bana başka seçenek bırakmadın. Bana hain diyemezsin," diye homurdanıyor.

Dimitri zincirlerimi çekerken cevap vermeme fırsat vermiyor. "Kral seni çağırdı," diye ekliyor arkası bana dönükken.

Topuklarımı toprağa gömüyorum, Dimitri'ye karşı tüm gücümle çekiyorum. "Krala doğruca gidebileceğini söyleyebilirsiniz."

"Eğer oğlunuzu tekrar görmek istiyorsanız, onu daha fazla zorlamamanızı öneririm. Nasıl değiştiğini görmediniz. Sana kızgın ve aklındaki son şey merhamet. Çocuğunuzun bir annesi olmasını istese de sizi öldürecektir." Dimitri'nin gözleri bana bakarken öfkeyle doluyor, zincirleri kabaca çekerek öne doğru sendelememe neden oluyor. "Senin kararın yüzünden hepimiz acı çektik. Şimdi sıra sende."

Dimitri'nin ses tonunda saf bir kızgınlık var. Beni kralın çadırına götürmek için benden uzaklaşana kadar ikimiz de birbirimize ters ters bakıyoruz. Öfkem yeni bir boyuta ulaşıyor.

Dimitri'nin suçunu düşündükçe daha da yükseliyor. Kampı sessizce geçerken, Cyrus'un çadırına yaklaştıkça öfkem yerini korkuya bırakıyor.

Savaş çadırına son kez girdiğimde, oradan ayrılmaya ve bir daha geri dönmemeye karar verdim.

Girişin dışında dururken Dimitri, "Majesteleri, onu getirdim," diye sesleniyor.

Bir süre sonra Cyrus ortaya çıkıyor ve örtüyü geri çekiyor. Gömleği bol, yaralı göğsünü ortaya çıkarırken bana daralmış bir bakışla bakıyor. Dimitri'den zincirleri alıyor, başını hafifçe eğip içeri girmemi işaret ederken gözlerini benden ayırmıyor. Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, korkumu yutuyorum ve kalan azıcık gururuma tutunuyorum.

Dimitri'nin alanına giriyorum, sıkılmış dişlerimin arasından sözlerimi söylerken kendimi ona doğru bastırıyorum. "Babam dönüştüğün bu *canavardan* öğrenirdi."

Dimitri cevap vermiyor, Cyrus zincirlerimi çekene kadar bakışlarımı tutuyor, beni içeri götürürken durumun daha fazla tırmanmasına izin vermiyor.

Çadır kapandıktan sonra gözlerim umutsuzca odayı tarayıp oğlumu arıyor. Ama Cyrus'un çadırı, köşede duran yatak ve masa dışında boştu. Ondan çaldığım haritalar ve silahlar da masanın üzerinde düzgün bir şekilde yığılmış duruyor, ihanetimin planlamasının fiziksel bir hatırlatıcısı.

Cyrus zincirleri o kadar sert çekiyor ki ayaklarım yerden kesiliyor ve yere çakılıyorum. Cyrus zincirleri boğazıma dolamak için insanlık dışı hızını kullanırken zincirlerin şangırtısı yankılanıyor.

"Benim yokluğumda eğitimini mi unuttun?" diyor sertçe.

Özür dileme ve dizlerimin üzerine çökme içgüdüm devreye giriyor ama buna karşı koyuyorum, sahte bir cesaretle Cyrus'a bakıyorum. O aynı olmayabilir ama ben de değilim. Bakışlarımı daraltıyorum, gözlerim onunkilere odaklanıyor.

"Oğlum nerede?" Fısıldıyorum.

Bir anda Cyrus zincirleri çekti. Zincirler boğazımı sıkıyor ve beni onunla göz hizamda olacak şekilde kaldırırken hava kaynağımı kesiyor, ayaklarım altımda işe yaramaz bir şekilde sallanıyor. Tavana bakarken gözlerim kocaman, ama ellerim beni boğmak için kullanılan zincirlere sarılı olduğundan, boğulmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Sanırım öyle. Benim açık iznim olmadan benimle ne zaman konuşabildiniz?" diye soruyor.

Ben çırpınmaya ve boğulmaya devam ederken o zincirleri hafifçe çekiştirerek gücünü vurguluyor. Sonunda beni serbest bıraktığında görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlıyor ve bir kez daha ayaklarının dibine yığılıyorum.

Şiddetli bir şekilde öksürüyorum, o anda içime çekebildiğim kadar çok hava çekiyorum ama onun beliren gölgesi kendimi istediğim şekilde sakinleştirmemi engelliyor. Cyrus elini çenemin altına koyarak bakışlarımı kendisiyle buluşturuyor. Gözbebeğinin şeklinden, etrafına tehlikeli bir aura halinde yayılan sessiz tehditten titriyorum.

Boğucu.

"Benim yanımda cesur davranma. Ben her zaman senden daha güçlü olacağım. *Her zaman.*" Cyrus'un gözleri benimkilerde, bana meydan okuyor. Sonunda bakışlarını daha fazla tutamayarak gözlerimi indiriyorum. Cyrus benden uzaklaşmak için ayağa kalkıyor ve masasına doğru ilerliyor. Oturup benden aldığı haritalara onu dikkatle izliyorum.

Boğazımı ovarken zincirlerimin yumuşak şingirtısı sessiz odada duyuluyor. Şimdiden bir çürük oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Kralını nasıl selamlamalısın, Annalise?" diye sorar.

Bakışları titreyen parmaklarıma kayıyor, dudaklarında zalim bir gülümseme oluşuyor. "Eee?"

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, alnımı çadırın zeminine bastırıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Yerinizi bir daha unutursanız, size hatırlatmaktan zevk duyarım" diyor.

Bir tanesi yanıma düşmeden önce haritaları karıştırdığını duyuyorum.

"Haritalarımı, paramı, silahlarımı çaldın ve kaçtın. Canavar imparatorluğunun varisini doğurup büyütmenin iyi bir fikir olduğunu hangi noktada düşündün?" diye soruyor.

Ses tonundan ürperiyorum, cevap verip vermemem gerektiğinden emin değilim. "Cevap ver!" diye bağıyor.

"Öldüğünü sanıyordum," diyorum çabucak.

Odayı bir sessizlik kaplıyor ve sonunda Cyrus kıkırdıyor. "Ah evet... silah," diyor.

"Tüm hayatını bu savaşın gerçekliğinden korunarak geçirdin. Birkaç haftalığına cephede olmanın hakkında hiçbir şey bilmediğin bir topluma ışık tutacağını mı sandın?" Cyrus acı acı kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Belki de düşündüğüm kadar zeki değilsin."

Alayını görmezden gelerek titreyen bir nefes çekiyorum. "Ciel nerede? Ona ne yaptın?" diye soruyorum.

Cyrus'un ifadesi değişiyor, oturduğu yerden kalkarken yüz hatları duygusuzlaşıyor. Yavaşça yaklaşıyor, göz hizamızda olacak şekilde diz çöküyor. Gözleri yüzümü tarıyor, hangi duyguyu ifade edeceği konusunda kendisiyle savaşıyor.

"Adı bu mu? Ciel mi?" diye sorar.

Birden aklıma Cyrus'un çocuğumuz hakkında ne kadar az şey bildiği geldi, ismi de dahil.

"Evet, Majesteleri," diye fısıldıyorum.

Cyrus usulca kıkırdıyor, düşünürken bakışlarını gökyüzüne doğru kaldırıyor.

"Nazikçe," diye mırıldanıyor.

Kaşlarını çatıyor ve bana dönmeden önce çadırın girişine doğru bakıyor.

"Peki onu görmene izin verirsem ne yapacaksın? Onu alıp gecenin karanlığında uzak bir yere mi kaçacaksın ki seni tekrar avlamak zorunda kalayım?" diye acı acı soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Anlamıyorsunuz. Bana ihtiyacı var. Yanında ben olmadan bir gün bile geçirmedim. Seni tanımıyor," diyorum.

"Peki bu kimin suçu?" Cyrus hırlar. "Onu unutmalısın, Annalise. Artık kendi başına olmayı öğrenmesi gerekiyor."

Cyrus tekrar kıkırdıyor ve bana bakmadan önce ellerini kısa bir süreliğine gözlerinin üzerine koyarken başını sallıyor. Bana her baktığında soğukkanlılığını korumaya çalışıyor, şüphesiz beni öldürmemek için kendini zor tutuyor. Dimitri'nin dediği gibi; o artık farklı. Ve bana karşı çok az merhamet besliyor.

"Oğlumu böyle bir sefalet içinde doğurma ve büyütme cüretini göstermen, karar verme mekanizmanın ne kadar ahmakça olduğunu gösteriyor. Yaptığın onca şeyden sonra onun yanında olman için sana güvenebileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Sıçanlar gibi yaşayan senin türünle dolu bu topraklarda bir varis doğurmaya karar verdikten sonra? Ona olan sevgin takdire şayan ama boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, bu da seni çileden çıkarıyor." Cyrus gözlerini hayal kırıklığıyla kapatarak benden uzağa bakıyor. "Şu anda ihanetten boğazını kesmek yerine nefes almanı sağladığım için bana teşekkür ediyor olmalıydın."

Cyrus'un sözleri öfkemi körüklüyor ve ayağa kalkıyorum. İnanılmaz derecede güçsüz olduğum için bacaklarım titriyor ama tökezleyerek odanın karşısına geçiyorum ve onun dikkatini çekiyorum.

beni izliyor. Ona yaslanıp tüm gücümle gömleğini çekene kadar gözlerimdeki yaşlarla çırpınışımlı izliyor.

"Bunu neden yapıyorsun? Ben onun *annesiyim*. Bunca zamandır onu ben büyüttüm.

Neden onu alarak beni cezalandırıyorsun?" Umutsuzca söylüyorum.

Cyrus'un bakışları daralıyor ve kolumu sertçe kavrayıp bileğimi sıkıyor. Beni kendisinden uzaklaştırıyor, öfkesini kontrol etmeye çalışırken beni sabit tutuyor. Ancak başarısız oluyor, çünkü gözleri yavaşça ışıklı bir parlıya dönüşüyor ve teni siyah duman yayıyor.

"Seni cezalandırmak mı? Ne olmuş bana? Kampımdan ayrıldığında hamile olduğunu biliyordum. Bir yılı aşkın bir süre çocuğumu inadına öldürdüğünü düşünerek geçirdim! *Benim çocuğumu!* O silahı biliyordun ve kralın olarak bana ihanet ettin!" Mizahsızca gülüyor. "Ben öldüğümü düşünürken okyanusun ötesinde yeni bir hayata başlayacağını mı sandın? İmparatorluğuma ihanet ettikten sonra mı?"

Daha önce hiç görmediğim bir şekle bürünürken bedenim onun pençesinde titriyor. Ondan yayılan aura ürpertici, beni titretiyor. Havaya nüfuz eden siyah duman boğucu. Çığlık atmaya çalışırken dudaklarımdan duyulabilir nefesler çıkıyor ama atamıyorum. Sesin kendisi mümkün görünmüyor.

"Majesteleri!" Dimitri'nin sesi sisi yarıp geçiyor.

Cyrus bana dik dik bakarken kontrol için savaşmaya devam ediyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Cyrus'un yüz hatlarındaki değişim bana babasının işkence görürken büründüğü garip şekli hatırlatıyor ama aynı şey değil. Çok daha korkunç.

Cyrus duygularını kontrol altına alarak beni yere fırlattığında haykırıyorum. Geri çekiliyor, gözleri hâlâ insandan çok hayvana benziyor ve bana dik dik bakıyor. Sonunda Dimitri'ye bakıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Alın onu. Bir saniye daha yanımda kalırsa, korkarım onu öldürebilirim."

Dördüncü Bölüm

ANNALISE

Bir yıl önce o gemiden ayrıldığımdan beri ne kadar iç bölgelere seyahat ettiğim hiç aklıma gelmemişti. Beni ve Ciel'i güvende tutmak için sürekli hareket halindeydim. Ciel'in fiziksel özellikleri babasına benzediği için sadece küçük kasabalara seyahat ettim. Nüfusun yoğun olduğu bölgelere seyahat etmek çok riskliydi. Eğer çok fazla insan onu fark ederse, bu işleri olması gerekenden çok daha zor hale getirir ve bizi bulmalarını çok daha kolaylaştırırdı. Bu yüzden Ciel'in benimle pazara gelmesine asla izin vermedim. I onu hep evde saklardı.

Benim buraya geliş yöntemimin aksine, Cyrus çoğu insanın ana limanı kullanmadı. Kıyıdan uzakta, kenarındaki bir bölgeyi kullandı, küçük tekneler onları getirirken gemisini denizin daha açıklarında demirledi. Gelişinde ve bu topraklarda ilerleyişinde çok dikkatliydi. Geminin beklediği kıyıya ulaşmamız günler sürdü. Yol boyunca kasabalardan ve ana yoldan uzak durduk, sadece geceleri dinlenmek için kamp kurduk. Cyrus'un krallığına dönüş yolculuğu başlı başına bir işkenceydi. Cyrus benden tamamen uzak durdu, bu da orada gördüklerimden sonra minnettar olduğum bir şey.

Çadır. Cyrus farklıydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki derisinde ölümün kendisi oluşuyordu. Cyrus mesafesini korumuş olsa da, Ciel'in nerede olduğunu bilmemek, hatta seyahat ederken onu görmemek ya da duymamak tam bir işkenceydi. Cyrus iyi olduğumu bilmesine izin vermeden onu önden göndermiş olmalı. O sabah oğlumu son kez kucağıma alacağımı bilseydim, ona çok daha uzun süre sarılırdım. Yüzünü ve dokunuşunu ezberlerdim... kokusunu.

Gıcırdayarak açılan kapının sesi beni geriyor. Kapıda duranın Dimitri olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yok. Cyrus tüm yolculuk boyunca Dimitri'yi yanımda tutarak mutsuzluğuma mutsuzluk kattı. Dimitri'nin Cyrus'un lütfuna ve bu topluma nasıl kabul edildiğini gördükçe daha da öfkeleniyorum. Kralı memnun etmek için Ciel ve beni avladı, geçmişte paylaştığımız her şeyi lekeledi.

"Annalise," Dimitri adımı nazikçe söyleyince öfkem alevleniyor. Ama bu öfkeyi ifade edecek enerjim yok. Gemideki yolculuk boyunca Cyrus beni bu kamarada tek başıma kilitli tuttu. Pencere zihinsel durumum için çok az şey yaptı ve güverteye çıkmama asla izin verilmedi. Kendimi zayıf hissediyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak.

"Annalise, geldik," diyor Dimitri.

Titreyerek nefes alıyorum ve oturduğum yerde kalıyorum. Şu ana kadar ne kadar berbat durumda olduğumu fark etmemiştim. Cyrus beni kendi bölgesine geri getirdi. Çocuğumu benden aldı ve geçmişte bana karşı beslediği sevgi nefrete dönüştü.

"Anna, hadi. Artık güçlü olmalısın. En azından oğlunuz için. Cyrus sizi sonsuza dek ayrı tutmayacak-"

"Sakın oğlumdan bahsetme," diye fısıldadım.

Sonunda bakışlarımı kaldırıp Dimitri'ye bakıyorum, hissettiğim öfke yüzünden titriyorum. Dimitri beni yakaladıkları günden beri bileklerimi saran zincirlere uzanırken nefesini bırakıyor. Onu odadan dışarı ve yukarıdaki güverteye kadar takip etmemi sağlayacak kadar sert çekerken başka bir şey söylemiyor.

Aşağıdan yukarı çıkarken güneş ışığından ürküyorum. Hayatın sesi, güneşin yoğun ışınları gibi duyularıma saldırıyor. Görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptıştırıyorum ve rıhtımları inceliyorum. Bozulmamış ihtişamları karşısında gözlerim açılıyor. Burası insanların Cyrus'un krallığından gizlice kaçmak için kullandıkları rıhtıma hiç benzemiyor.

Sokaklar arnavut kaldırımlı ve temiz, rıhtımdaki evler ise bej renkli ve kırmızı kiremitli çatılara sahip. Bölgede dolaşan canavarlar birbirlerini selamlarken ve renkli pazar tezgahlarıyla etkileşime girerken . Hatta bazı canavarlar dükkanların dışındaki masalarda oturup rıhtım ve Cyrus'un ki de dahil olmak üzere gelip giden gemilerin manzarası eşliğinde yemeklerinin tadını çıkarıyor.

Tezahürat sesleri dikkatimi tüm bunları kontrol eden canavara çekiyor. Cyrus kendisini fark eden canavarlara kibarca el sallıyor ve bekleyen atının üzerine çıkarken eğiliyor. Etrafını saran bir avuç muhafız da atlarına binerek Cyrus'un etrafını saran canavarları selamlıyor.

Onu halktan insanlarla etkileşim halinde görmek şok edici. Sarayda geçirdiğim süre boyunca bunu hiç görmemiştim, çünkü Cyrus'un etrafı hep soylularla çevriliydi. Ama onları selamlarken nazik ve sabırlı davranıyor ve onlar da böylesine korkunç bir yaratığın huzurunda olmaktan heyecan duyuyorlar.

Cyrus adamlarıyla birlikte limandan çıkarken arkasına bakmıyor, Dimitri ve beni geride bırakıyor. Bu limanın bana yabancı olduğunu fark ediyorum. Çevresindeki mimari bile Cyrus'un krallığından farklı. Ama Dimitri rahat görünüyor, etrafı tanıdık bir şekilde incelerken dudaklarında bir sırıtış var.

"Eresi'deyiz. Felix bu toprakların Dükü. Cyrus seni malikâneye getirmem için beni görevlendirdi. Şimdilik bizimle kalacaksın," diyor Dimitri, şüphelerini doğrulayarak.

Cyrus'un beni saraya geri götürmeye niyeti yok. İçimde bir rahatlama ama aynı zamanda korku hissediyorum. Belli ki uzak kaldığım süre içinde bir şeyler değişmiş. Benim yüzümden Cyrus'un krallığında ne gibi değişiklikler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ayrıca tüm bunların içinde Ciel'in yerinin ne olacağını da merak ediyorum. Cyrus ısrarla ondan varis olarak bahsediyor. Yani Felix'in evinde mi olacak? Yoksa onu saraya mı gönderdi?

Dimitri bileklerimdeki zincirlerin kilidini açınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Büyük bir gürültüyle ayaklarımızın dibine çöküyorlar ve ben içgüdüsel olarak ağrıyan eklemlerimi ovuyorum.

"Kaçarsan onu bir daha göremeyeceğini bildiğine inanıyorum. İşleri olması gerekenden daha fazla zorlaştırma."

Malikâneye yaptığımız yolculuk gergin ve sessiz geçti. Dimitri de ben de birbirimizin hayatında nerede durduğumuzu biliyoruz ve ne benim ona ne de onun bana söyleyecek bir şeyi var. Benim gözümde o artık Cyrus'un bir başka akılsız takipçisi, onun gözünde ise ben ayrılarak ona ihanet ettim. Bu konuda asla aynı fikirde olmayacağız ve Cyrus da bunu biliyor. Bu yüzden Dimitri konusunda bana güveniyor. Sadakatini sorgulamıyor ve bu benim için Dimitri'ye bir daha asla güvenmemek için kırmızı bir bayrak.

Felix'in malikanesi hatırladığımdan daha görkemliymiş. İçeri girdiğimde bilincim yerinde değildi ve arka taraftan ayrıldım, buranın ön tarafını asla göremedim. Sahip olduğu dönümlerce arazinin üzerinde yükselen devasa yapı gözümü korkutuyor. Çevremdeki alanın çok ötesine uzanıyor, arka tarafta daha ayrı konut yapıları olduğunu bildiğim yerlere kadar uzanıyor.

Biz büyük kapıdan geçerken çalışanlar arazide dolaşıyor, bize doğru bakmıyorlar bile. Ama yakınımızda olanların Dimitri'yi saygı ve yakınlıkla selamladığını fark ediyorum. Felix gibi sadist bir canavar pahasına da olsa, yeni hayatında gerçekten başarılı olmuş.

Ön tarafa yaklaştığımızda, bekleyen hayvanlar olduğunu fark ediyorum. Bunlardan biri de Felix'in ta kendisi. Onu içime alırken beni tehdit eden ürpertiyle savaşıyorum. Uzaktayken etrafım insanlarla çevrili olduğu için şanslıydım. Felix gibi bir canavarın huzurunda olmanın ne kadar korkunç olduğunu unutturdu. Dimitri yaklaşırken yüz ifadesi gevşiyor ama karanlık bakışları üzerime çevrildiğinde yüz hatlarını bir eğlence kaplıyor.

Dimitri atından kayıyor ve ben de onu takip ediyorum, Felix'i selamlarken uzakta duruyorum. Felix, Dimitri'nin üzerinde yükseliyor ve selam verirken onu dikkatle izliyor.

Dimitri'nin saçlarını hafifçe karıştırarak, "Cyrus bana iyi iş çıkardığını söyledi," diyor.

Dimitri bu hareket karşısında usulca gülümsüyor. Kalbim daha hızlı atıyor, onun benim pahama mutluluğunu izlerken tenim yanıyor gibi görünüyor. Zayıf, kirli ve bitkinim. Bunların hepsi Dimitri'nin Cyrus'un beni bulmasına yardım etmesine bağlanıyor. Öfke beni tüketirken bakışlarım daralıyor ve Felix bana doğru bakıyor.

"Ve böylece geri dönüyor," diyor, başımda durarak. "Kendi türünü cehenneme mahkum eden kadın," diye kıkırdıyor.

"Felix." Cyrus'un sesi üzerimize düşüyor ve anında tüm düşmanlığı bastırıyor. Felix bir saniye daha beni izlemeye devam ediyor ve Cyrus'un yaklaşmasına izin vermek için geri adım atıyor.

Başımı kaldırıp kısa bir süre baktığımda Cyrus'un yeni giysileriyle bana yaklaştığını görüyorum; saçlarını tepeden düğümlemiş, kısık bakışlarla bana bakıyor. Aklımda o kadar çok soru var ki ona bağırarak istiyorum,

Ama yapamam. Bu kadar canavar varken olmaz. Ve özellikle de bana yaptığı son tehdit aklımdayken olmaz.

"Umarım her şeyi beğenmişsinizdir, Majesteleri. Şu sizi ağrılamak bir onurdur," diyor Felix muzip bir sırıtışla. Dolaylı olarak benimle konuşuyor. Cyrus burada, malikânede benimle birlikte kalıyor. Saraydayken sahip olduğum güvenlik ağına sahip değilim. Günün her saati sadece ben ve o olacağız. Ve Felix, zalim bir canavar olduğu için, bu bilgi bana açıklandığında yüzümü görmek istedi.

İki hizmetçi yaklaşırken Cyrus bana "Onlarla git," diyor. Felix'le konuşmak için döndüğünde bana bakmıyor ve ben de hizmetkârları takip ederek tertemiz malikâneye giriyorum.

Sanılanın aksine bir hücreye götürülmedim ya da bir odaya kilitlenmedim. Bekleyen bir banyoya getirildim. Uzun zamandır sıcak bir banyo yapmamıştım. Belli bir noktadan sonra, özellikle zorlu hamileliğimin sonlarına doğru suyu ısıtmak çok zahmetli hale geldi. Lükslerden vazgeçtim. Ve ısıtılmış suyun ne kadar harika hissettirdiğini unutmuşum. Ağrıyan kaslarımı ve morluklarımı yatıştırıyor ve kendim için hayal edebileceğim en kötü pozisyonda olmama rağmen beni bir şekilde rahatlatıyor.

Banyoya açılan yaldızlı kapılar açılıyor ve Cyrus odaya giriyor, gözleri anında bana takılıyor. Hızla ayağa kalkıyorum, eğilmek için küvetten dışarı çıkmak üzereyken elini kaldırıp beni durduruyor. Gözleri vücudumda geziniyor, karnımın etrafında dolaşıyor. Bana yaklaşırken adımları duraksıyor, gözleri keşfettiği yerden hiç ayrılmıyor.

"Majesteleri, ben-"

"Sus," diyor.

Elleri bana yaklaştığında irkiliyorum, başparmağının belimin kenarlarında kalan hafiflemiş deri parçalarının üzerinde nazikçe gezindiğini hissettiğimde gözlerim açılıyor. Yeniden bir araya geldiğimizden beri ilk kez dokunuşu nazikti.

Cyrus derin bir nefes alıp bana bakıyor.

"Zordu, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," fısıldıyorum usulca, hamileliğimi sorduğunu biliyorum.

Ciel'e hamileliğim çok zorlu geçti. Onu taşıırken hissettiğim acı ve yorgunluk, bir daha katlanmak zorunda kalmak istemediğim bir şey. Ebem bile onun büyüme hızı ve neden olduğu sayısız komplikasyon karşısında şok olmuştu. Uykumda boğulacağımı düşündüğüm zamanlar oldu. Diğer zamanlarda ise kendimi çok güçsüz hissettiğim için ayakta zor duruyordum.

Ama hamileliğimi sürdürme kararımdan asla pişman olmadım.

Kaçmaya karar verdiğimde, Ciel de dahil olmak üzere geçmişimdeki her şeyi geride bırakmayı ve onun tekmesini hiç hissetmemeyi amaçlamıştım. Ama karar vermem gereken gün geldiğinde, bunu yapamadım. Bana göre, tüm bu olanlarda o masumdu. Ve onu, tıpkı babamın beni yetiştirdiği gibi, nereden geldiğini bilmesine asla izin vermeden yetiştirecektim.

Onu dünyaya getirdiğimde öleceğimi düşünmüştüm. Ama o burada olduğunda ve nihayet onunla ilk kez tanışıp kucağıma alabildiğimde, her şeye değdiğini anladım. Gözleri benimkilerle buluştuğu andan itibaren, onun benim için olduğu gibi ben de onun için en önemli şey olduğumu hissettim. O benim geçmişimden gelen tek huzur kaynağımdı. Adına ilham veren de buydu.

Ciel. Benim yeryüzündeki cennetim.

Cyrus esprili bir şekilde kıkırdarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Sen çok şanslı bir insansın. Seni daha anne karnındayken öldürebilirdi. Gücünü azaltacak yakınlıkta değildim. Ve senden bir sülük gibi beslendi. Eminim iyileşmen birçoğundan daha uzun sürmüştür," diyor.

Ona ne kadar haklı olduğunu bilme tatminini yaşatmıyorum. Beni incelerken eli hafifçe yanağıma dokunuyor, derin mavi bakışları beni içine çekiyor.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz bir şeyi doğurmaya sizi iten şey neydi? Ölmek mi istiyordun?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum, sonunda bakışlarımı kırdığında nefesimi bırakıyorum.

"Dört yaşına geldiğinde seni öldürecekti. Bilerek değil ama bir canavarın gücünün onun gözeneklerinden fışkırmasını engelleyecek fiziksel yeteneklere sahip olmadığı için. O atıkları yok eder ve canavar tarafı tarafından tüketilirdi," diye bitiriyor Cyrus.

Sözleri kanımı donduruyor. Ama beni kendi oğlumla korkuttuğunu bilmesine izin vermiyorum. O haklı. Canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ciel'in sahip olabileceğinden bahsettiği güç bile aklıma gelmiyor. Ama şimdi bunu sormanın zamanı olmadığını biliyorum. Oğlumu benden uzak tutması için ona daha fazla koz veremem.

Cyrus'un eli karnımda, mührünün kaburgalarımın oturduğu yere doğru ilerliyor. Mühür onun dokunuşuyla ısınıyor, etrafındaki damarlar kısa bir süreliğine siyaha dönüyor. Bir nefes veriyorum ama Cyrus benden uzaklaşıyor ve mühür bir kez daha uykuya dalıyor.

Cyrus benden uzaklaştığında, kendimi küvete geri bırakıyorum, bakışlarından korunduğum için minnettarım.

"Yaptığın şey için idam edilmelisin," diyor Cyrus makyaj masasından bir sandalye çekerken. Küvete yaklaştırıp yanıma oturuyor, gözleri geziniyor. Geçmişte olduğundan çok daha tehditkâr.

Geçmişte sürekli bir eğlence halindeydi, günlük gezintilerinde asla ciddi değildi. Ama şimdi olgunlaştı. Babasının ölümü doğrulandığı için süresiz olarak kral rolüne zorlandı.

Cyrus alay ederek dikkatimi çekti.

"Bana ve misafirlerime hizmet ettiğin geceyi hatırlıyor musun? Bir şarap bardağını devirmiş ve sürahiyi kırmıştın" diyor.

Cevap verirken gözlerimi yere indiriyorum. "Evet, Majesteleri," diye mırıldanıyorum.

"Sana olan arzumu ilk kez o zaman kabul ettim. Seninle ilgili bir şey beni çağırıyordu. O kadar yoğundu ki etrafımda tehlikeli olabileceğini biliyordum. Bu yüzden o hatayı yapıp krallığıma getirilen o ahmak insanı öldürmek için bana mükemmel bir fırsat verdiğinde çok memnun oldum. Geceler sonra cübbeme ne yaptığını açıkladığında hiç de ahmak olmadığını anladım. Aslında çok zekiymişsin."

Cyrus yer değiştiriyor ve beni izlerken kontrol için savaştığını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ne yazık ki şimdi kendini ancak bir aptalın düşebileceği bir duruma düşürdün" diyor. Söylediği her kelimeyle kendimi suya daha da batarken buluyorum, yok olmaktan başka bir şey istemiyorum.

"İrkını mahvettin, oğluna verebileceğin hiçbir şey yok ve bu krallıkta seni hayatta tutabilecek tek canavarı kızdırdın. Çok ince bir buzun üzerindesin, Annalise. Şu anda seni hayatta tutan tek şey doğurduğun çocuk. Bu yüzden, bu daha fazla yeterli olmadan önce beni kızdırmamak için elinden geleni yapmanı öneririm."

Beşinci Bölüm

ANNALISE

T Bu gece, canavarların kralıyla yemek yiyeceğim. Çoğu hayvan için kralın huzurunda olmak bir onurdur. Ama benim için, ne kadar yakın saat ilerledikçe daha da korkuyorum. Cyrus'la hiç resmi bir akşam yemeği yemedim. Geçmişte bir köleydim, ya akşam yemeğinde ona hizmet ederdim ya da gecenin geç saatlerinde odasında bana yayılmasını sağlardım.

Ancak bu gece onunla resmi olarak baş başa yemek yiyeceğim. Bedenimi aldıktan sonra odasında gizlice değil, Felix'in malikanesinin yemek salonunda. Tek başıma. Cyrus'un neden benimle yemek yemek istediğini bilmiyorum, özellikle de birkaç gün önce beni terk ettikten sonra. Tehdidi her gün kafamda dönüp duruyor ve hissettiğim endişeyi artırıyor. Neyse ki banyodaki o günden beri benden uzak duruyor ve odamın sınırlarından çıkmamı yasaklıyor.

Ama bu gece, bu kaçınma sona eriyor. Ve böylece bize çizdiğim yeni yol başlıyor.

Felix'in malikanesine son gittiğimde Cyrus'la aramızdaki ilişkiler değişiyordu. Bana mührünü ve adını kullanma iznini vermişti ama benimle tekrar karşılaştığı anda bu ayrıcalığı geri aldı. Ayrıca asaletin bana ne kadar yakışacağına dair iltifatlarını da tekrarlamıştı. Övgü dolu sözleri, içinde bulunduğum boktan durumdan bir şekilde sıyrılabilceğime dair bana umut vermişti. Babasını kurtarmak için avcıların kampına girdiğimde beni harekete geçiren şey buydu. Ve Cyrus'u kralın kalesine götürme planımı besleyen de buydu.

Gardımı düşürdüm ve bedelini ağır ödedim.

Hafif bir kapı sesi duyuluyor ve saçımı tarayan hizmetçi kapıya doğru ilerlemeden önce saç fırçasını yavaşça makyaj masasının üzerine bırakıyor. Gözlerim aynadaki yansımamda kalıyor. Kendimi tanımakta güçlük çekiyorum. Cildim kirle kaplı değil ve saçlarım parlak ve özenle yarım toplanmış. Uzun yansımamı görmemiştim. Bu sadece soylulara tanınan bir lüks. Denizin ötesinde geçirdiğim zamanlarda kendimi sadece bir su birikintisinde ya da kendim için satın aldığım küçük el aynasında görmüştüm. Ciel kırmadan önce sadece bir ya da iki hafta kullanmıştım. Ama yansımam hiç böyle görünmemişti.

"Annalise, vakit geldi." Dimitri'nin sesi kapı aralığından duyulunca gerildim.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, öfkem geri döndü. Lüks kumaşlar giymişti,

Sessizce beni beklerken solgun saçları yüzüne dökülüyor. Onunla ilgili her şey içimde çılgılık atma isteği uyandırıyor. Kendini tamamen bu hayata kaptırmış ve beni acı çekmeye terk etmiş. Ama ne kadar saldırmak istesem de yapamayacağımı biliyorum.

Bu bir sınav. Her zaman bir sınavdır.

Derin bir nefes alıyorum ve Dimitri'yi odadan çıkarken takip etmek için ayağa kalkarken öfkemi bastırıyorum.

Felix'in özenle hazırlanmış salonlarında ilerlerken Dimitri konuşmuyor.

Duvarlar loş ışıklı, ama yine de portreleri seçebiliyorum.

Felix'in aile üyelerinin portreleri, her birinin bakışlarında Felix'inki kadar acımasız bakışlar var. Dimitri'ye odaklanmak için sessizce portrelerden uzaklaşıyorum. İkimiz de farklı nedenlerden dolayı birbirimizden nefret ediyoruz. Avcılara giderken kaçmaya çalıştığımda Dimitri beni Felix'e asla ihanet etmeyeceği konusunda uyarmıştı. Ve Cyrus'un beni bulmasına yardım ederek bu sadakatin ne kadar derin olduğunu kanıtladı.

Ona ne kadar düştüğünü söylemek için boğazım yanıyor ama yapamıyorum. Cyrus'un tehdidi zihnimde tazeliğini korurken olmaz.

"Şu anda seni hayatta tutan tek şey doğurduğun çocuktur."

Garip dönüşümünden sonra ona inandım. Bana neredeyse babasını hatırlattı. İnsan kral ona işkence ettiğinde, bedeni de aynı şeyi yapmaya çalışmış ama başaramamıştı. Ancak Cyrus, formu değişmeye başladıkça öfkeden kendini kaybediyordu. Her zaman canavar olmanın akıl almaz bir hız ve güç anlamına geldiğini düşünmüştümdür. Hiç kimse onlara neden canavar dendiğini açıklamak için zaman ayırmadı. Ve hatırladığım kadarıyla, Cyrus'la ilk karşılaşmamızda, bir anda kaybolmuştu. Canavar olmak düşüncelerimde canlandırdığımdan daha fazlası gibi görünüyor.

Bu aynı zamanda Cyrus'un neden bir canavar doğuracağını bile bile kaçtığım için bu kadar öfkeli olduğunu de açıklıyor.

Köşeyi döndüğümüzde bir bebeğin kıkırdamaları düşüncelerime nüfuz ediyor. Daha fazla kıkırdama sesiyle birlikte dikkatim yemek salonuna açılan büyük çift kapıya yöneliyor. Gözlerim büyüyor ve yaşlar gözlerimi yakarken ayaklarım Dimitri'nin yanından geçiyor. Dimitri kabaca bileğimi kavrayıp beni geri çektiğinde ellerim kapıları açmaya birkaç santim kalmıştı. Çenesine yumruk atmaya hazır bir şekilde yumruğumu savururken duygularımı kontrol edemiyorum. Saldırımı kolayca yakalıyor, bakışları daralıyor.

"Ben sadece seni kolluyorum. Dürtülerinle hareket etme. Haftalarca ayrı kaldıktan sonra oğlunu duyuyor olman sence de uygun değil mi?" Dimitri mırıldanır.

Dişlerimi sıkıyorum, bana ne dediğini anlamak için elimden geleni yapıyorum. Beni uyarıyor. Bunu biliyorum. Ve bir parçam da haklı olduğunu biliyor. Ama Ciel'i bir aydır görmedim. Cyrus'un öfkesine ve işkencelerine sessizce katlandım ve sonunda oğlumun varlığı o kapıların hemen ötesinde. Sadece onu görmem gerek.

Dimitri'nin tutuşu sıkılaştınca irkiliyorum.

"Anna, lütfen. Eğer çizginin dışına çıkarsan seni öldürür. Öldürecek," diyor Dimitri, alçak sesle yalvararak.

Bakışlarımı daraltarak yumruğumu çekiyorum.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim," diye çıkışıyorum.

Cümlemi bitirdiğim anda kapılar açılıyor ve Cyrus ortaya çıkıyor. Korkutucu bir şekilde üzerimizde duruyor, durumu değerlendirirken gözleri aramızda gidip geliyor.

"Daha fazla belaya mı neden oluyorsun?" diye soruyor.

Dimitri'den uzaklaşırken elimi indirerek gerildim. İkimiz de kralın göz korkutucu varlığı önünde eğildik ama ilk konuşan ben oldum.

"Özür dilerim Majesteleri," diyorum usulca.

Cyrus hafif bir alay havayı doldurmadan önce bir an sessiz kalıyor. Beni görmezden geliyor ve dikkatini Dimitri'ye yöneltiyor.

"Felix sizi çalışma odasında bekliyor," diyor.

Dimitri'nin geri çekilirken çıkardığı ayak sesleri duvarlarda yankılanmadan önce teşekkür ettiğini duyuyorum. Cyrus bir an sessiz kalıyor ama nasıl devam edeceğini düşünürken bakışlarının üzerimde olduğunu biliyorum.

"Gel," diyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve Dimitri'yle tartışmamıza tanıklık etmesinden başka bir şey çıkmadığı için şükrediyorum. Onu yemek salonuna kadar takip ederken bakışlarımı hafifçe kaldırarak etrafımı süzüyorum. Hizmetkârlar sessizce duruyor, krallarına hizmet etmeyi bekliyorlar ve kapanma sesleri duvarlarda yankılanırken girdiğimiz kapıların yakınında daha fazlasının olduğunu fark ediyorum.

Ciel'in heyecanlı ciyaklaması dikkatimi çekiyor. Kafamı kaldırdığımda bir hizmetkârın onu Cyrus'a verdiğini görüyorum. Küçük yumruğunu çiğnerken Cyrus'un kollarında çok daha küçük görünüyor ve bana bakıyor. İçgüdülerimle savaşıırken kalbim göğsümde çılgınca atıyor, Dimitri'nin uyarısı kafatasıma çarpıyor. Ben kendimle savaşıp gözyaşlarımla mücadele ederken Cyrus'un bakışları beni yoğun bir şekilde inceliyor.

Ciel, Cyrus'un kollarında hiç beklemediğim kadar rahat görünüyor. Doğduğundan beri Ciel diğer insanların hayranı değildi. Markette çalışırken ona bakması için tuttuğum herkesin onunla sorunları vardı. Kollarıma dönene kadar asla tam anlamıyla sakinleşmedi. Ama Cyrus'un kollarında ağlamadı bile.

Cyrus kıkırdıyor ve dikkatimi çekiyor.

"Perişan görünüyorsun. Seyahat sırasında ondan ayrılmanız sizi gerçekten bu kadar üzdü mü?" diye soruyor.

Ben cevap vermeden Cyrus benden uzaklaşıyor ve onu hizmetkârlardan birine vermek için harekete geçiyor.

"Ciddi olamazsın," diyorum telaşla.

Ciel'e uzanıyorum, Cyrus bana daralmış bir bakışla bakınca elimi geri çekiyorum. Normalde bu beni korkutup boyun eğdirmeye yeterdi. Ama Ciel kollarında benden sadece birkaç adım ötede otururken bu hiçbir işe yaramıyor. Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum. Cyrus'u onu tutmama izin vermeye ikna etmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Şu anda başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Cyrus hizmetçiye dönmeden önce bir süre beni izliyor. Ciel'in saçlarını nazikçe alnından uzaklaştırıyor ve hizmetçi Ciel'i kollarından almadan önce ona bir öpücük konduruyor. Onunla birlikte uzaklaşmaya başlıyor ve sahip olduğum son kontrol kırıntısı da yok oluyor.

"Hayır, değilsin-Ah!" Cyrus bileğimi kabaca kavrayıp beni kendisine doğru çekerken acıyla haykırıyorum.

"Peki bu seferki parlak planın ne? Onu ondan almak mı? O doğal olarak senden daha güçlü. Ve eğer bir şekilde onu ele geçirmeyi başarırsan, o zaman ne yapacaksın, ha? Kapı dahil her kapısında nöbetçiler olan malikaneden ve hakkında hiçbir şey bilmediğin koca bir bölgeden mi kaçacaktın? *Düşün* Annalise," diye homurdanıyor.

Hizmetçi odadan çıkana kadar gözlerimi Ciel'den ayırmıyorum. Cyrus beni kabaca iterek bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorluyor.

"Otur. Otur." Cyrus'un gözbebekleri bir kez daha kontrolü ele almak için savaşıırken öfkeyle büyüyor. Hemen bakışlarımı indiriyorum ve ona itaat ederken elimi yavaşça tuttuğu yerden çekiyorum.

"Evet, Majesteleri," diye mırıldandım.

Cezamı beklemek üzere masadaki bekleme koltuğuna doğru ilerliyorum. Cyrus da hemen yanımda, masanın başında, hizmetkârlara eliyle işaret ederek aynısını yapınca şok oluyorum. Onlar hazırlarken ve bardakları doldururken gözlerini benden ayırmıyor.

Cyrus kadehini şarapla doldurduktan sonra kaldırıyor ve sıvıyı inceliyor. Konuşmadan önce küçük bir yudum alıyor.

"Bir zamanlar bana o melezele nişanlı olmanın ve onunla bir aile kurma ihtimalinin sevinci hakkında ağlamıştın," diye kıkırdıyor, "Şimdi de sana verdiğim çocuktan ayrı kaldığın için ağlıyorsun."

Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama Cyrus parmaklarıyla çenemi yakalıyor ve konuşurken beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Ona olduğu şey için kızmıyor musun? Nasıl bu geldiği için?" diye soruyor.

Gerçek bir dehşete kapılıyorum ve başımı şiddetle sallıyorum.

"Ona asla kızamam. O benim hayatım," diyorum dürüstçe.

Hizmetçiler tek tek görevlerini tamamlarken, Cyrus çenemi bırakana kadar beni dikkatle incelemeye devam ediyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyor.

Sesi odada yankılanır ve tüm hizmetkârlar eğilerek ayrılır.

Bir zamanlar ben de onlardan biri idim. Sonunda kovulduğumuzda hep rahatlamış hissedirdim. Bu, artık kralın gazabına uğrama şansımız olmadığı anlamına geliyordu. Ta ki her gece odasında bulunmamı istemeye başlayana kadar.

Cyrus şarabından bir yudum daha alıyor, gözlerini benden ayırmıyor. Fincanımı işaret ediyor.

"İç," diyor.

Bardağa bakıp ona dönüyorum. "Çok sert, değil mi?" diye soruyorum.

Cyrus'un bakışları kararır. "İç dedim," diyor.

Kadehi dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alırken parmaklarım titriyor. Şarap dilimde tatlı bir tat bırakıyor, boğazımdan aşağı kayarken hoş bir karıncalanma hissediyorum.

Cyrus ellerimin titremesine bakıp yüksek sesle gülüyor.

"Korkudan bayılacak gibi görünüyorsun. Yakalanmaktan bu kadar korkuyorsanız neden kaçtığınızı anlamıyorum" diyor.

Bakışları bardağa kayıyor ve tekrar içmemi işaret ediyor, ben de cevap vermeden önce bardağı dudaklarıma götürüyorum.

"Silahın seni öldürmek için yeterli olduğunu düşündüm. Ölüm haberin çok hızlı yayıldı ve ben de her ihtimale karşı önlemimi aldım," diyorum.

"Peki neden böyle bir silahın beni öldürebileceğini düşündün?" diye sorar.

"Babanı öldürüşünü izledim," diye fısıldadım.

Cyrus sessizce bana bakıyor ama cevap vermiyor, ben de devam ediyorum.

"Dünyanızın güce dayalı olarak yaratıldığını ve babanızın sizden önce kral biliyordum. Onu öldürdü ve ben de aynısını sana yapacağını düşündüm. Aksine inanmak için hiçbir nedenim yoktu," diyorum.

Bir süre sonra Cyrus bardağımı işaret ediyor ve bir yudum daha alıyorum. Şarabın etkileri çoktan yerleşmiş, bana hoş bir vızıltı veriyor.

"Sen bencil bir insansın. Ben ölseydim, canavar krallığı kaosa sürüklenirdi. Yönettiğim ilkel yaratık kitlesini kontrol edecek kimse olmazdı. Ve insanları bağışlayacak kimse de olmazdı. Türünüzü sonuçlarına katlanmak zorunda bıraktınız... ve katlandılar da" diyor ve içkisinin kalanını yudumlarken kıkırdıyor.

Beni incelerken bakışları hırçınlaşıyor. Normalde konuşmamızın bu noktasında çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirdim. Ama şarap beni korkudan dizginlenemez hale getirdi.

"Niyetim hiçbir zaman insan ırkını kurtarmak olmadı... Sadece hayatta kalmak istedim," diyorum.

Bardağımı incelerken gözlerim doluyor.

"Ben sadece bir kişiyi kurtarmak istedim," diyorum.

Cyrus kızgınlıkla alay eder. "Onun için ağlama. Hayatı senin yanında kalsaydı olacağından çok daha iyi oldu."

Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken odayı bir sessizlik kaplıyor ve bunu başaramıyorum.

"Sadece Ciel'i geri istiyorum," diye fısıldıyorum.

Cyrus'un elini elimin altında hissettiğimde geriliyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondururken beni dikkatle izliyor. Temasın sıcaklığından ürperiyorum.

"Onu göreceksiniz. Onu uzaktan izleyeceksiniz. Büyümesini izleyeceksiniz ama onu asla kucağınıza alamayacaksınız. Onun öğrendiğini göreceksin ama onunla asla konuşmayacaksın. Bana çektirdiğin acıyı sana da çektireceğim, Annalise. Sana yemin ederim," diyor.

Elimi tuttuğu yerden çekip ayağa kalkıyorum.

Dimitri'nin uyarısı bana çılgılık attırırken kendimi içgüdülerimle savaşırken buluyorum.

Beni test ediyor. *Beni test ediyor.*

"Zalimsin," diye .

Cyrus da gülererek ayağa kalkıyor ve üzerimde yükseliyor. Belirgin varlığı beni ürpertmeye yetiyor ve teninden akan karanlığı hemen fark ediyorum. Çadırında olduğumuz zamanki gibi.

"Ben kralım. Bu dünyayı ben yönetiyorum. İçindeki her şeyin sahibiyim, özellikle de senin" diyor.

Bana yaklaşıyor ve ondan sızan karanlığı fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Hızla gözlerimi kırptırıyorum, alkolden mi yoksa gerçekten oluyor mu emin değilim ama oda aniden soğuk geliyor ve dik durmakta zorlanıyorum. Hemen geri adım atıyorum ama Cyrus beni duvara yaslayana kadar yoluna devam ediyor. Elleri kabaca yukarı kalkıyor, elbisemi ortadan yırtıyor ve belimde duruyor.

Parmakları iyileşen izin üzerinde hafifçe gezinirken bakışları dalıyor. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm ağır bir şekilde kabarıyor, ama Cyrus bu kadar yakın ve soğukken, bilincimi zar zor koruyabiliyorum.

"Sana sahibim. Benim işaretimi taşıyorsun, Annalise. Sahipliğimi bedeninin etine mühürledim. Krallığımı terk etmeye hakkın yoktu. Beni ya da kararlarımı sorgulamaya hakkın yok. Soluduğun hava benim merhametim sayesinde. *Hiçbir hakkın yok,*" diyor.

Mühür yayılırken dudaklarımdan acı dolu bir nefes çıkıyor ve ısı bedenime çarpıyor.

"Ah," diye haykırıyorum, elimi üzerine koymaya çalışıyorum, ama Cyrus beni kavıyor, kollarımı başımın üstünde sabitliyor. Mühür beni yakarken gözleri tamamen açılmış durumda.

"Şimdi ne yapacaksın? Mührümü kullanarak verdiğim acıyı nasıl durduracaksın?" diye soruyor acımasız bir gülümsemeyle.

"Anlat bana," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, başımı sallıyorum. Bir cümle kuramıyor gibiyim. "Doğru, kuramazsın," diye gülüyor.

Cyrus beni kabaca yere fırlatıyor, mührün acısı yavaş yavaş kayboluyor. Üzerimde durup ellerimi göğüslerimin üzerinde tutarken başımı eğiyorum.

"Gel. Akşam yemeği yiyeceğiz ve güneş doğana kadar seni becereceğim" diye bağırıyor.

Çenemi kabaca kavıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Ve sana gerçek zalimliğin ne olduğunu göstereceğim."

Altıncı Bölüm

ANNALISE

C Yrus, karşılaştığımız günden beri bana acımasızlık gösterdi. Ve bu beni geri getirdiğinden beri daha da arttı. Özellikle de beni oğlumu kucağıma alamadan odadan çıkarılışını izlemeye zorladığından beri. Yaptığı her şeyin ne kadar zalimce olduğunu Cyrus'un kendisinin bile anlayabileceğini sanmıyorum.

Beni Ciel'den ayırmak yapabileceği en zalimce şey. I bunu nasıl aşabileceğini düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Cyrus'un gömleğinin bağlarını sessizce çözerken titreyen bir nefes veriyorum. Kralı nasıl soyduğumu kolayca hatırlıyorum. Köleyken her gece yaptığım bir şeydi. Ve şimdi Cyrus'un bir yıl önce mührünü etime gömdüğü odada dururken bunu tekrar yapıyorum. Alkol duyularımı körelttiği için parmaklarım kumaşın üzerinde beceriksizce hareket ediyor. Akşam yemeğini zar zor hatırlıyorum, eğer bir şey yediysem bile. Motor becerilerimdeki eksiklik bu basit görevi tamamlamamı zorlaştırıyor ve Cyrus bunu fark ediyor.

Parmakları benimkileri kaplayınca geriliyorum. Dokunuşu nazık, ben elimi onun elinin içinde incelerken beni sıkıca tutuyor. Yavaşça gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum, kapüşonlu bakışlarının ardındaki şehveti gördüğümde kalbim daha hızlı atıyor. Bedenim hafifçe gevşiyor

bana yönelttiği öfkesinden başka bir şey gördüğümde. Ama Cyrus'un şehvetinin dikkatli olunması gereken bir şey olduğunu da deneyimlerimden biliyorum.

Beni hamile bıraktığında olduğu gibi kararlarını gölgeleyebilir.

Parmaklarımı bırakıp benden uzaklaşmadan önce tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. Onu merakla izliyorum, yatağın kenarına otururken beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyor, derin bakışları beni inceliyor. Saçları ve gözleri onun Ciel'e aktardığı özellikler. Oğlumda hayran olduğum şey, babasında korktuğum şey. İstemsizce elbisemin parçalarını birbirine yaklaşıtıyorum ve Cyrus'un gözleri bu hareketi takip ediyor. Böyle bir hareket için normalde yapacağı gibi beni azarlamak yerine, sadece derin bir nefes alıyor.

"Neden? Neden kaçtın? Neden bana ihanet ettin?" Cyrus konuşurken bana eliyle işaret ediyor. "Karşımda titremeden duramıyorsun bile. Eğer benden bu kadar korkuyorsan, neden bu içgüdüne karşı geldin? Neden beni uyarmadın? Neden kalmadın?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Ama elbisemi sıkıca kavradığım için tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissedebiliyorum.

Cyrus sıkıntımı hissediyor ve sinirli bir şekilde elini sallıyor. "Konuş, Anna. Bu gece söylediklerin için seni cezalandırmayacağım."

Hala bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Hiçbirini duymaktan memnun olmayacağı ve varisiyle kaçıp onu ölüme terk etmeyi haklı çıkaracak kadar iyi olduğunu düşünmeyeceği bir dizi neden var. Beni cezalandırmayacağını söylese de, onu çok kızdırırsam beni öldürebilir. Sadece bu düşünce bile dilimi kurşuna çeviriyor.

"Konuş!" Cyrus bağırır.

Ses tonunun sertliğinden irkiliyorum, ses dudaklarımdan kelimeleri zorluyor.

"Avcıların kampında nelere katlandığımı bilmiyorsun... kralın kalesinde neler gördüğümü," diyorum.

Ben konuşurken anılarım üzerime çöküyor. Geçtiğimiz yıl boyunca geçmişimle ilgili anıları, özellikle de avcı kampında gördüklerimi unutmak için çok çalıştım. En hafif tabiriyle korkunçtu.

"İşkence, acı, Tanrı, kan... Pek çok yönden zalim ve kötüydüler, özellikle de kral - bugün burada olmamın sebebi olan adam. Onun kanının damarlarımda dolaştığını düşünmek beni hasta ediyor. Ama ben kaldım. Sana sadık olduğumu kanıtlamak için kaldım. Bunu sana kanıtlamam *gerekliyordu*. Kaldım çünkü babanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ve eğer gitseydim, onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordum. Senin için her şeyi gördüm... son anları da dahil." Ona bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve o da okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

"Hiçbir zaman taraf seçmek istemedim. İkisinden de nefret ettim. Sizin tebaanıza ne yaptıklarını gördüm. Ve baban bana sana ne yaptıklarını, o yaraları nasıl aldığını anlattı. Bana insanlığa olan nefretinden bahsetti ve seni etkilemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Kim olduğum ve kanımın temsil ettiği şey yüzünden beni asla tam olarak kabul etmeyeceğini ya da bana güvenmeyeceğini biliyordum. Ama yine de denedim. Sadece sana sadık olduğumu göstermeye çalıştım ama sen..." Gözyaşlarım konuşmaya devam edemeyeceğim kadar yoğunlaştığında sözümü kesiyorum.

Bir süre sonra nihayet kendime geldim.

"Şu anda tek istediğim oğlum. Sahip olduğum tek şey o. Ve korumak istediğim tek şey o," diyorum usulca.

Kafamı kaldırdığımda Cyrus boş bir ifadeyle beni izliyor. Sonra elini bana doğru uzatıyor, tek kelime etmeden beni oturduğu yere doğru sessizce ikna ediyor. Bir ayağımı diğerinin önüne atarak bacaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum.

önünde durup elimi onun elinin içine koyuyorum. Beni serbest bırakırken dokunuşu garip bir şekilde nazik, parmakları elbisemde çalışıyor.

"Haklısın. İnsanlardan nefret ediyorum. Eğer babamın idealleri olmasaydı, onları uzun zaman önce öldürmüş olurdum. Ve oğlumun annesi sağ olsun, dünyanın bu tarafında onlar için pek bir şey kaldığını sanmıyorum" diyor.

Elbise ayaklarımın dibine düşüyor ve beni Cyrus'un önünde çıplak bırakıyor. Hava çıplak tenime değdikçe ürperiyorum, o beni izlerken meme uçlarımın nasıl boncuk boncuk olduğunu fark ediyorum. Cyrus beni nazikçe kendisine doğru çeviriyor, konuşurken parmakları tenimde geziniyor.

"Sana olan arzumu asla anlayamayacağım. Daha önce hiç kimseyi hem isteyip hem de onunla ilgili her şeyden nefret etmemiştim," diyor parmağı hafifçe karnımın üzerinde gezinirken.

"Sen... dikkat dağıtıcısın," diye kıkırdıyor.

Gözleri parmaklarının bıraktığı izi takip ederken sessizleşiyor. Bir an sonra elini indiriyor, artık bana dokunmuyor ve gülümsemesi kayboluyor.

"Hâlâ. Sen gittin. Bana ihanet ettin ve beni ölüme terk ettin. Güven ve sadakat benden asla kazanamayacağın iki şey." Cyrus cümlesini bitiriyor, yatağın duran bornoza uzanıp ayağa kalkarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Beni izlemeye devam ediyor, bornozu üzerime sarıp önden bağlarken bakışları dehşet verici.

"Sana asla güvenmeyeceğim, Annalise. Ve seni bir daha *asla* hafife almayacağım."

Konuşurken yüzümdeki bir saç telini itiyor, karanlık bakışları yüz geziniyor. Kendisiyle içsel bir savaş verdiğini görebiliyorum.

Ne hakkında olabileceğini çözemiyorum. Sonra benden uzaklaşıp yatağa doğru ilerliyor.

"Git. Bu gece yorgunum."

Cyrus

Ne yapıyorum ben?

Bir yıl boyunca, Annalise'i geri aldığımda ne yapacağımı planlayarak, doymak bilmez bir öfke içinde kilitli kaldım. Onu dövmeyi, ona işkence etmeyi ve bir daha böyle küstahça bir şeye kalkışmaktan korkmasını sağlamayı planladım. Ama şimdi geri döndüğüne göre, kendimi zar zor kontrol edebiliyorum. Sürekli onu öldürmekle ya da becermekle savaşıyorum. Ve o benim yanımdayken, ikincisine teslim olmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Derin bir nefes alıyorum, sözleri kafamın içinde çınlıyor.

"Şimdi tek istediğim oğlum."

Kendini beğenmişliğine yüksek sesle kıkırdıyorum. Başka birinin veliahtı alma ihanetini işlediği için kellesinin uçurulacağını kabul etmeyi reddediyor. Ama onu halk arasında yetiştirdikleri için işkence görmeden önce değil. Ama asla bilemeyecek. Hayatına mal olması gereken sayısız hatasını asla bilemeyecek. Ama ona çok ilgi duyduğum için bunlara hiç katlanmadı. Bir insanı hamile bırakmak şöyle dursun, ona asla dokunmamalıydım. Ve şimdi o benim çocuğumu dünyaya getirdiğine göre, sahiplenme duygum tehlikeli bir şekilde arttı.

Ciel'in annesini, annesinin de onu özlediğinin farkındayım. Sesi çok çıkan bir çocuk ve onu yetiştirmekle görevli hizmetkârlara zor anlar yaşıyor. Doğduğumuzda hepimizin yaptığı gibi o da annesinin izlerini taşıyor. Ama ben uzun süre ortalıkta olmadığım için etkileri çok daha yoğun. Onun dünyası ve sabahları uyanma sebebi o. Onun için,

O, onun her şeyi. Ve ben onları ayrı tutarak tüm bunları ondan aldım.

Sinirli bir nefes çekiyorum.

Annem öldürüldüğünde içimde kalan boşluk, mücadele ettiğim bir şeydi. Bir annenin varlığı, bir canlının hayatının ilk birkaç yılı için hayati önem taşır. O, sadece ondan doğan bir çocuğun anlayabileceği şekilde hayat, güç ve besleyicidir. Annalise'e duyduğum öfkenin Ciel'in hayatını etkilemesine izin veremeyeceğimi biliyorum ama Annalise'in sonuçlarına katlanmadan beni alt edebileceğini düşünmesine de izin veremem.

Kapının hafifçe vurulmasının ardından ürkek bir hizmetçi sesi duyulur. "Kahvaltı, Majesteleri."

Çalışma odasının kapısı açılıyor ve hizmetkârların hepsi sessizce görevlerine devam ederek içeri giriyor. Babamın hükümdarlığı sırasında insanlar da hizmetli kadrosunun bir parçasıydı. Bu nefret ettiğim bir şeydi. Onları görmekten, kokularını içime çekmekten ve etrafta dolanmalarını izlemekten nefret ederdim. Ancak Annalise'den zevk alırdım. Hata yapmamak için elinden geleni yaparken yüzündeki dehşet hoşuma gidiyordu. Ona kalmasını söylediğimde kaslarının gerilmesinden zevk aldım. Ve en zayıf anımda, kölelerin iyi beslenemediğini bildiğim için ona yemek yedirmekten zevk aldım. Bana hizmet etmesine izin verdiğim ve bir daha vereceğim tek insandı.

"Sinirli görünüyorsun." Felix dudaklarında eğlenceli bir sırıtişla odaya girdiğinde hizmetkârların hepsi eğilir.

Efendilerinin huzurundan ayrılmaları uzun sürmüyor. Dikkatimi Felix'i sessizce takip eden meleze veriyorum. Geçen yıl boyunca insandan çok canavar olduğunu kanıtladı. Felix sadakatinin nerede yattığı konusunda haklıydı. Şu anda bile ona Felix'e güvendiğim kadar güveniyorum.

"Aklımda çok şey var," diye homurdanarak masamın üzerine saçılmış mektuplara bakıyorum.

Felix usulca gülüyor ve oturuyor.

"Başkentten bir mektupla bir kurye geldi," diyor.

Şaşkınlıkla Felix'e bakıyorum, konuşurken masamda duran mektupları işaret ediyorum.

"Bu benim ilgimi çekmeli çünkü..." diye sordum.

Felix sesini alçaltarak eğilir. "Denizin ötesindeki bir bölgeden geldi." "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyorum.

Felix başını sallıyor, şaşkınlığı benimkini taklit ediyor. Seyahat ederken, varlığıma dair hiçbir iz bırakmamaya özen gösterdim. O bölge hakkında insanların kaçtığı yer olması dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Ama okyanusun ötesinde olduğu için, toprak ya da genişleme için oraya göz dikmeye gerek yok. Bu zahmete değmez. Sadece bu da değil, biz oradayken hiç canavar izine rastlamadık.

Hem de hiç.

Sinirli bir nefes bırakıyorum. Bir şey değilse, başka bir şeydir. Annalise ile bu yeni bölgede yol almaya çalışırken burada kalmak istedim. Sadece anne baba olma konusunda değil, ondan tam olarak ne istediğimi anlama konusunda da. Ve onu yanımda saraya götüremem. Tüm başkent insan varlığından arındırıldı, özellikle de saray. Krallığımda yaşayan herhangi bir insan varsa, boğazlarında görünür bir damga taşımalıdır. Ve saray alanından uzakta yaşarlar.

Babama yapılanlardan sonra, hiçbir insan bir daha sarayıma adım atamayacak.

"Bir at hazırlayın. Bir saat içinde yola çıkacağım,"

dedim. "Sadece bir at mı?" Felix soruyor.

"Evet. Annalise ve prens burada senin gözetiminde kalacaklar. Ben yokken onu idare edebileceğinize inanıyorum. Birkaç haftadan fazla kalmayacağım," diyorum.

Felix'in gülümsemesi genişler ve başını sallar. "Elbette, Majesteleri." "Ona karşı kontrolünü kaybetme, Felix," diye uyarıyorum.

Felix Annalise'den hiç hoşlanmadı. Eminim bunun nedeni bir zamanlar melezle paylaştığı ilişkidir. Annalise'e olan sadakati yüzünden melezi kırması beklediğinden daha uzun sürdü. Ve eminim aynı kadınla olan özdenetim eksikliğim de yardımcı olmuyordur. Her iki durumda da, onu hiç umursamadı.

Bakışlarım Felix'in arkasında boş bir ifadeyle sessizce duran meleze kayıyor. Felix'e anlayamadığım bir şekilde sadık, özellikle de Annalise'in bana yaptıklarından sonra. Felix'in onu kırdığı gibi ben de onu kırdığımı sanmışım. Melez görevden gelip bana yeni planını anlattığında çok heyecanlanmışım. Onu yakaladığımı sanmışım. Ama ortaya çıktı ki, yakalayamamışım. O beni alt etti.

"Bunu nasıl yaptın?" Felix'e bakarak soruyorum. Felix'in yüz ifadesi bir şaşkınlığa dönüşüyor. "Neyi?" diye soruyor.

Melezi işaret ediyorum.

"Sana ihanet etmeyi aklından bile geçirmeyecek kadar nasıl kırdın onu?" diye sordum.

Felix bir kez daha gülümser ve "ben demiştim" anının tadını çıkarır. "Aynı şeyi küçük nasıl yapabileceğinizi merak ediyor musunuz?" diye sorar. eğlence içinde.

Ayağa kalkıyorum ve melezi incelerken masamın önüne doğru ilerliyorum. Şu anda bile konuşmamızdan çekinmiyor.

"Evet," dedim.

Felix de ayağa kalkıyor ve onun yanında

duruyor. "Ödül. Sonuç. Güven."

Alay ediyorum. "Güven mi?"

Felix başını sallarken yüzünde ciddi bir ifade var.

"Dimitri ve ben birbirimizi anlamak için uzun zaman geçirdik. Tek istediğimin itaat olduğunu biliyor. Ayrıca sunduğum hayatın yaşamaya değer bir hayat olduğunu da biliyor. Ona sahibim. Mutluluğu, arzuları, kararları, hepsi bana bağlı. Ona karşı hiçbir zayıflığım olmadığını biliyor, çünkü sevgim sadakatiyle birlikte geliyor. Ve ben de onun her yönden zayıf olduğunu bilmesini sağladım. Eğer bana ihanet ederse, onu yakalayıp eve getirmem. Onu öldürürdüm. Sadakati ödül, hataları ise sonuç getirir."

Başımı iki yana sallayıp kapıya doğru ilerliyorum. "Yine de zalim olan benim," diye mırıldanıyorum.

Felix'in konuşması bana bir şey hatırlattığında kapının eşiğinde duraksıyorum ve melezle yüzleşmek için dönüyorum.

"Annalise'i ve oğlumu bulma konusunda beklentilerimi aştınız. Bunun için seni cömertçe ödüllendireceğimi söylemiştim. Şimdi söyle bana ne istiyorsun? Toprak, altın, ne istersen senindir," dedim.

Felix'in algıladığı anda ben de algılıyorum. Kalp atışının sesini. Ve diz çöküp başını eğerken duyduğu korkunun kokusunu.

"Majesteleri... Bunu sizden istemenin bana düşmeyeceğini biliyorum. Abartılı bir şey istemiyorum, sadece bir yanlış düzeltmek istiyorum."

titreyerek nefes alırken yumruğunu sıkıyor. "Annalise'in oğlunu görmesine izin verir misin?"

Yedinci Bölüm

ANNALISE

CYrus malikaneden ayrılıyor ve beni yanında götürmüyor. Bu haber karşısında rahatlamalı mıyım yoksa endişeli mi hissetmeliyim bilemiyorum. Ne olursa olsun.

içimde huzursuz bir his uyandırıyor. Beni burada bırakmak, tamamen Felix'in sorumluluğu altında olduğum anlamına geliyor. Felix benden ne kadar hoşlanmadığının bilinmesine izin veren bir canavar. Ve eminim Dimitri yaptığım ve söylediğim her şeyi denizin ötesinden ona çoktan iletmiştir. Dimitri ve Felix arasındaki ilişkiyi anladığımı iddia etmiyorum ama Felix'in benim sert sözlerimi hoş karşılamayacağını biliyorum.

Malikânenin merdivenlerinden inerken başım zonkluyor. Güneş ışığı üzerime vurup rahatsızlığımı artırınca irkiliyorum ama ağrımın şiddetini azaltan temiz hava için minnettarım.

Dün gece, Cyrus iddia ettiği gibi bana dokunmadan beni gönderdi. Ve şimdi, bir mucize eseri, gitmeye karar verdi, bu da bana ondan ve gazabından uzakta daha fazla zaman kazandıracak. Bakışlarımı sadece bir avuç hayvanın krallarıyla birlikte yola çıkmış görüldüğü malikânenin ön tarafına kaydırıyorum. Birçoğu atlarının eyerleriyle oynuyor ve

Cyrus'un emrini bekliyorlar. Cyrus da atının yanında duruyor ve Felix'le konuşuyor. Dimitri'nin ortalıkta olmadığını hemen fark ediyorum, Felix etraftayken Dimitri'nin her zaman yakınlarda olduğunu düşünürsek bu alışılmadık bir durum. Malikâneye vardığımızda bile hizmetkârların hepsi Dimitri'yi tanıdık ve saygılı bir şekilde karşıladı, bu da onun kral ayrılırken orada kadar önemli biri olduğu anlamına geliyor.

Ben yaklaşırken Cyrus'un gözleri Felix'i geçip bana dikiliyor ama gülümsemiyor, bu da beni alarma geçiriyor. Ben yaklaşırken sadece beni izliyor. Felix bana kısa bir süre bakıyor, diğer canavarlarla konuşmak için hareket ederken tavrı gözle görülür şekilde değişiyor. Ama yanımdan geçerken yüzünde beliren sinirli ifadeyi kaçırmıyorum.

Bakışlarımı indirerek Cyrus'u selamlıyorum.

"Günaydın Majesteleri," diye mırıldanıyorum.

Cyrus'un avucunu alnımda hissettiğimde geriliyorum.

"Bu sabah sarsılmış görünüyorsun," diyor bana bakarak.

Dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

"Sanırım seni yormadan bu kadar çok şarap vermek iyi bir fikir değildi," diye kendi kendine kıkırdadı ve eyerini korumak için benden uzaklaştı.

Onu incelemek için bir an ayırıyorum. Kayışları çekiştirirken kolları esniyor, beyaz saçları tepeden topuz yapılmış. Kraliyet kıyafetlerini giymiş, yani bir hevesle gitmiyor. Kralın dikkatini gerektiren önemli bir şey olmuş olmalı.

"Bu meselenin ne kadar süreceğine bağlı olarak birkaç hafta yok olacağım. Bu süre zarfında Felix'in sözü kanundur. Benim yokluğumda ona itaatsizlik etmene müsamaha göstermeyeceğim. Anladın mı?" diye soruyor bana dönerek.

Başımı salladım.

"Evet, Majesteleri."

Cyrus'un parmağı çenemin altına giriyor ve bakışlarımı kendisiyle buluşacak şekilde kaldırıyor. Beni incelerken gözlerinin ortası hafifçe keskinleşiyor ve beni birden fazla şekilde tehdit ettiğini anlıyorum.

"Ciddiyim, Annalise," diyor.

Cevap vermek istiyorum ama yapamıyorum, o bu kadar yakinken, bu kadar boğucuyken olmaz. Yavaşça başımı sallıyorum, nefesim korkudan titriyor ve Cyrus bunu fark ediyor. Beni bırakmadan önce kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor. Bakışları arkama kayıyor ve başka biri yaklaşıırken gülümsemesi genişliyor. Döndüğümde kucağında Ciel ile bize doğru yürüyen bir hizmetçi görüyorum.

Geniş gözleri ikimize odaklanmış, beni Cyrus'un yanında görünce dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. Hemen bana doğru uzanmaya başlıyor, o yaklaştıkça inlemeleri duyuluyor. Kalbim göğsümde çılgınca atıyor, parmaklarım onu tutmak için can atıyor... o çok yakın. Ama buna karşı koyuyorum. Ellerimi önümde kenetleyip bakışlarımı kaçırıyorum.

Cyrus yanımda gülüyor ve elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Çok iyi, Annalise." Beni nazikçe ileri itiyor. "Devam et."

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca gözlerim açılıyor ve hemen oğluma uzanıyorum. Onu tekrar kucağıma aldığımda sıcaklığı beni sarıyor, onun masum kokusunu içime çekerken parmaklarımı başında ve sırtında gezdiriyorum. Birden kendimi rahatlamış hissediyorum, zihnim buraya gelirken hissettiğim tüm streslerden arınıyor. Cyrus bize yaklaşıp elini Ciel'in sırtına koyduğunda bile. Şaşkınlıkla ona baktığımda Cyrus'un Ciel'e gülümseyerek başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurduğunu görüyorum. Ciel babasının varlığından memnun görünüyor, babası ona ilgi gösterirken dudaklarından bir zevk ıııııı dökölüyor.

"Geri döneceğim," diyor Ciel'in gözlerinin içine bakarak. Benim şaşkınlığım karşısında Ciel babasının ne dediğini tamamen anlamış gibi görünüyor, gözleri yoğun bir şekilde

ona odaklandı.

Cyrus şaşkınlığını anlıyor, gülümsemesi zalimleşiyor. "Sana söyledim, bilmediğin şeyler var."

Arkasını dönüp atına biniyor ve dizginleri sıkıca çekerken bana bakıyor.

"Felix ben yokken onu ne sıklıkta göreceğinizi size açıklayacak. Söylediklerimi unutma. Eğer döndüğümde iyi davranırsan... seni ödüllendirebilirim," diyor. Tam bir şok içinde izliyorum, beynim yapmam gerekeni yapmak için hareket ediyor.

"Teşekkür , Anneniz-"

"Bana teşekkür etme." Cyrus atını öne doğru sürerken cevap vermeme fırsat bırakmıyor, bakışları Felix'e odaklanıyor.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırla," diyor,

Felix başını sallıyor ve Cyrus'un önünde eğilirken yumruğunu kalbinin üzerine koyuyor. Sonunda Cyrus diğer hayvanları da yanına alarak beni Felix'in malikânesinde yalnız bırakıp gidiyor. Yolda giderken onu izliyorum, artık onu göremeyene kadar kapıdan çıkıyor, esintinin ve ağustos böceklerinin sesi havayı dolduruyor.

Felix arkasını dönüp bana doğru ilerliyor, bakışları beni içine çekerken daralıyor. İçgüdüsel olarak, yaklaştığında Ciel'i üzerimde durana kadar kendime daha yakın tutuyorum.

"Eminim Cyrus size içinde bulunduğunuz durumu çoktan açıklamıştır. O dönene kadar benim sorumluluğum altındasınız." Devam ederken bakışları Ciel'e kayıyor. "Cyrus'un uygun gördüğü günlerde oğlunuzu görmenize izin verildi. Diğer günlerde, ırkımızın ve kültürünün yöntemlerini anlayarak kendi başına yetiştirilecek."

Felix'i şaşkınlıkla izliyorum, söylediklerine bir anlam veremiyorum. "Ama o bir tane bile değil-"

Felix gülerek sözümü kesti.

"İşte bu yüzden karnında o çocukla ayrılmak aptalca bir şeydi. Cyrus senin yüksek zekâyâ sahip olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ama ben bunu göremiyorum. Henüz onun merhametini kazandığınızı düşünmeyin. Oğlunu kucağına alma hediyesi sonuçsuz kalmadı. Umarım bunu hatırlarsın," diye homurdanıyor.

Felix uzaklaşırken yanımdaki hizmetkârlar başlarıyla selam veriyorlar ama ben şok içinde onu izlemeye devam ediyorum, malikâneye doğru ilerlerken oğluma kavuştuğumu görünce tüm varlığından öfke fışkırıyor.

Günümün geri kalanını Ciel ile bahçede geçirmeye karar veriyorum. Felix'in dikkatli öfkesinden uzaklaşmak ve kafamı boşaltmak için düşünebildiğim tek yol bu. Sözleri benim için bir gizem.

Sonuçları olacağını söylerken Ciel'den mi bahsediyordu?

Elinde bir çiçekle oynarken ona bakıyorum. Gözleri parlak ve onun yaşındaki çoğu çocuğun sahip olmadığı bilgilerle dolu. Bilgi ediniyor ve etrafındaki dünyayı büyük bir ilgiyle izliyor. Köydeyken, zamanı geldiğinde yeni annelere bebekleri için yardım ederdim. Hatta bazılarının doğumuna bile yardım ettim. Çocuklarının bu kadar bilinçli olduğunu hiç hatırlamıyorum.

Konuşamıyor olsa da Ciel etrafındaki dünyayı anlıyor gibi görünüyor ki bu da Cyrus'un söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Onu denizin ötesinde büyütmüş olsaydım, tüm kıtayı nasıl öldürebilirdi? Şu anda bile ona baktığımda, onun kötü biri olduğunu hayal edemiyorum. O nazik, sessiz bir bebek. Onunla yaşadığım tek zorluk doğumuydu.

"Senin hakkında benim ne biliyorlar?" Saçlarını karıştırırken mırıldandım.

Daha dün gece Cyrus bana Ciel'e yaklaşmama izin vermeyeceğini ve bana acı çektireceğini söyledi. Eğer bu bir sınavsa, fena halde başarısız oldum. Ayrılacağı sabah neden aniden fikrini değiştirsin ki? Ciel'le etkileşime girdiği tek durum dışında hâlâ o zalim haline benziyor. Bu onun varlığından haberdar olmadığım bir parçasıydı.

Derin bir nefes çekip Ciel'in oynaması için bir çiçek daha koparıyorum. "O çok güzel."

Gergin bir şekilde döndüğümde, arazinin yönünden bana doğru gelen bir canavar görüyorum. Onu daha önce hiç görmemiştim ama olgun bir şekilde güzeldi. Uzun boylu ve ince yapılı, üniforması vücudunu gururla sarıyor. Açık kahverengi saçları, yüzünün pürüzsüz düzlemlerini gıcıklayan dağınık buklelerle düşük bir topuzla toplanmış. Koyu renk gözleri yaklaşırken zerre kadar kötü niyet taşımadan beni izliyor ve içimi bir hüznün dalgasının kapladığını hissediyorum.

"Teşekkür ," diye
mırıldanıyorum. Yavaşça
Ciel'e uzanıyorum.

"Vakit geldi mi?" Ben soruyorum.

Dudaklarından bir kahkaha çıkmadan önce ifadesi şoka dönüşüyor.

"Hayır, ben prensi yetiştirecek canavarlardan biri değilim. Dimitri'nin bir arkadaşıyım," diyor usulca.

Gözlerim hafifçe açılıyor. Onun varlığı karşısında öfke mi yoksa üzüntü mü hissedeceğimi bilemiyorum. Önümdeki çimlerin üzerine diz çökmüş, beni dikkatle inceliyor. Koyu mavi bakışları yüzümde geziniyor, gözlerimde ve dudaklarımda oyalanıyor. Bana bakarken varlığı ürkütücü. Sanki tam olarak orada değilmiş gibi.

"Seni kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Dimitri senden ona inanmamıştım. Sana olan aşkımdan dolayı aşırı abarttığını düşünmüştüm. Ama şimdi kralın neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum. Göz kamaştırıcısın," diyor.

Bana bakarken yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor.

"Dimitri benden bahsetti mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Buraya ilk geldiğinde her zaman. Sen onun sürücüsüydün," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Her zaman seni nasıl koruması gerektiğini anlatıp dururdu," kıkırdıyor sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi.

"Hatta bana kralın köyünüzü yok ettiği gün nişanlandığınızı bile söyledi. Ve şimdi buradasın, kralın oğlunun üzerine titriyorsun," diyor.

Bakışları hafifçe daralıyor ama dudaklarındaki büyüleyici gülümsemeyi koruyor. "Neden buradasın?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Seni sadece kendim için görmek istediğimi söylemiştim. İsteddiği şekilde olmasa bile seni korumaya her zaman çok kararlı," diyor.

Ciel'e bakarak acı bir kahkaha attım.

"Bunu göstermek için garip bir yolu var. Beni avladı ve kralı bana getirdi. O-"

"Sen gittin."

Şok içinde yukarı baktım. Sesi hırçındı, cazibesi tamamen kaybolmuştu.

"O kampta onu korumadın. Senin için Felix'le neler yaşadığını bilmiyorsun." Bakışları Ciel'e kayıyor ve yüzünde bir kez daha o hülyalı ifade beliriyor.

"Bilmiyorsun işte," diye fısıldıyor.

Bir an sonra bir şey hatırlar gibi oluyor, ifadesi değişiyor.

"Sizi ve küçük prensi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Görevlerime geri dönmeliyim." Tepemde durdu, malikâneye geri dönmeden önce dudaklarından hafif bir kahkaha çıktı ve beni bir kez daha birinin bana söylediği şifreli sözleri çözmem için yalnız bıraktı.

Sekizinci Bölüm

ANNALISE

I bir amacı yok.
İnsan olduğum için kendi oğluma annelik yapamam. Ve kralın en değerli varlığı olduğum için, Felix'in mülkünde bir köle olamam. Bir amacım yok, sürekli bir belirsizlik içinde yüzüyorum. Tek kurtuluşum Ciel'i görebildiğim zamanlar, o da günde birkaç saat, o da benim temelde yapamayacağım şeyleri öğretmek için onu benden almadan önce.

Joan'ın çamaşırhaneye girip kuruması için asılmış çarşaflardan çekmesini sessizce izliyorum. Joan sessiz bir canavardır. Cyrus'un gittiği gün tanışmıştık. O benim kişisel hizmetçim. Benimle nadiren konuşur, sadece Ciel hakkında ağladığım için beni azarlarken sesini yükseltir. Ama köle olduğum zamanlardaki canavarların aksine, Joan dudaklarından bir şikâyetin dökülmesine asla izin vermedi.

Bu, Cyrus'un onu özellikle beni izlemesi için yerleştirdiğine olan inancımı doğruluyor.

Can sıkıntım sonunda beni alt ediyor ve ayağa kalkıp onun katlamaya başladığı yere doğru ilerliyorum. Tek kelime etmeden çarşaflara uzandım,

ellerimden sökölüp alınması için. Joan'ın bakışları beni incelerken daraldı.

"Ne sanıyorsun sen?" diye . "Sadece yardım etmeye çalışıyordum," diyorum usulca.

Joan cevap vermek yerine alay eder, katlamaya devam ederken çarşafı sepete geri atar.

"Bir zamanlar kralın kölesiydim. Bu tür işleri daha önce de yaptım," diyorum savunmacı bir şekilde.

Joan konuşurken gözlerini yaptığı işe odaklıyor.

"Kralla olan geçmişin hakkında her şeyi biliyorum. Bunun konuyla ilgisi yok. Hizmetçi işi yaparken görölmemelisin," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, ona yaklaştıkça kızgınlığım artıyor. "Ve neden-"

"Sence tahtın varisinin annesinin yaptığı duyulursa hayvanlar ne der?" Felix'in tanıdık sesi küçük avluya dolunca gerildim. Yaklaştığında Joan ve ben onu selamlıyoruz ama onu sözlü olarak selamlayan Joan oluyor.

"General," diye mırıldanıyor.

Felix başımızda dikilirken gözlerimi yere dikiyorum, varlığı Cyrus'a rakip, özellikle de bana karşı nefretten başka bir duygu beslemediği için.

"Joan, senin ilgilenmen gereken başka görevlerin yok mu?" diye sorarak sessizliği bozar.

Joan hemen ipucunu alıyor, kalan çarşafı sepetine koyarken bir kez daha eğiliyor ve avludan kaçıyor. Felix hâlâ konuşmuyor ama ben gözlerimi yere indiriyorum, canavar toplumunun kuralları kafatasıma kazınmış durumda.

"Bana bak," diye bağıyor.

Benimle aynı ortamda bulunmak bile onun için bir görev gibi görünüyor. Felix beni incelerken ellerimi önümde kavuşturarak bakışlarımı kaldırıyorum. Karanlık bakışları yüz hatlarımın üzerinde geziniyor ve hafifçe eğilerek bugün giymem için seçilen zarif elbiseyi inceliyor.

"Cyrus her zaman soylu gibi görünme yeteneğinize takıntılıydı. Güzelliğinizin bir canavarinkiyle ne kadar yoğun bir şekilde rekabet ettiğinden her zaman çok etkilenmiştir," diye gülüyor.

"Ama bakmak ve olmak farklı şeyler, belli ki yapmak üzere olduğun şeyin ne kadar ciddi olduğu konusunda hiçbir fikrin yok," diyor etrafımdan dolanarak.

"Bir asil olduğunuzda, yetiştirilme tarzınız çok önemlidir. Asla bir hizmetkârın işini yapmamalısınız. Her ne kadar katı bir ev yönetiyor olsam da, çalışanlarımın birbirleriyle konuşmalarını engelleyemem. Bir varisin annesi asla kendisine yakışmayan bir iş yaparken görülmemeli. Bu, oğlunuzun itibarını daha büyümeye fırsat bulamadan lekeleyecektir. Kendini Cyrus'un seni gördüğü gibi sunmalısın. Onun lütfuna layık bir asil olarak," diyor Felix.

Bu canavarla alay etmek için güç toplayarak acı bir kıkırdama salıyorum. "Yine de günün büyük bölümünde oğlumu kucağıma bile alamıyorum," diyorum. Şimdi gülme sırası Felix'te.

"Ah, seni aptal kız. Kralın varisini doğurmak için kaçtığında seni neyin beklediğini sanıyordun?" der.

Küstahça yorumu karşısında şaşırarak bakışlarımı kısıyorum. "Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım," diye çıkışıyorum.

"Ah, evet... hayatta kalmak." Felix'in gülümsemesi genişler. "Hayatta kalma şeklinizin oğlunuz için ne anlama geldiği hiç aklınıza gelmedi mi? Krallığı için?"

Bir kez daha cevap vermeyerek Felix'i daha da sinirlendirdim.

"Ciel, Cyrus'un meşru varisi. Bir gün krallığı ve halkını miras alacak. Yaşına göre ileri zekâ belirtileri göstermeye başladı bile, bu da onun bir dahi olduğunu kanıtlıyor. Ne yazık ki ilk yıllarını senin ve onun seviyesinin altındaki diğer aşağılık insanların etrafında geçirdi," diyor.

"Annesiyle birlikte olmak talihsizlik değil,"
diyorum. Felix başını eğiyor ve beni dikkatle
inceliyor.

"O kadar aptal mısınız? Yoksa oğlunun sana gösterdiği tüm işaretleri isteyerek mi görmezden geldin? Canavar çocuklar insan çocuklarından çok daha hızlı gelişir. Üç aylık olduğundan beri etrafındaki her şeyi kavrayabiliyor. Ama bu süre zarfında onunla hiç konuşmadığınıza eminim. Eminim ona dünyayı bile göstermediniz, korkulacak bir şeymiş gibi sakladınız. Doğduğu andan itibaren, ona doğuştan sahip olduğu gücü ve kendi gücünü uyandırmanın ne demek olduğunu gösterecek başka bir canavara ihtiyacı vardı."

Felix konuştuğu bakışları altında küçüldüğümü hissediyorum, sadece söylediği her şeyden habersiz olduğum için değil, aynı zamanda bilmeden oğlumun büyümesine zarar vermiş olabileceğim için.

"Bir canavar dört yaşına geldiğinde içindeki canavar uyanır, yani gerçek formuna kavuşur. Dimitri bana dönüş yolunda bunu Cyrus'tan çıkarmayı başardığını söyledi," diyor zalim bir gülümsemeyle, "Onu senin üzerine salmak, onun neredeyse tek başına bütün bir orduyu yok etmesini izlemek korkunç muydu?"

Felix'in sözlerinden ürperiyorum.

"Özellikle de Ciel Cyrus'un oğlu olduğu için, seni ve o lanet kıtadaki herkesi öldürebilirdi. Annesiyle birlikte olmak onun başına gelebilecek en talihsiz şey," diyor Felix.

Konuşurken hayal kırıklığımın beni körüklemesine izin veriyorum.

"Ama o tam bir canavar değil. O yarı canavar! Benim kanım da onun damarlarında ," diye hırlıyorum, benden en çok nefret eden canavara annesi olarak kabul edilmeyi hak ettiğimi kanıtlamak için çaresizce.

Ancak Felix sadece beni inceliyor. Ve çenesinin çalışma şeklinden öfkeli olduğunu anlayabiliyorum.

"Bunun hiçbir anlamı yok, insan."

Meğer Felix beni almaya geliyormuş çünkü Ciel'le vakit geçirme vaktim gelmiş. Ama malikanesinin geniş duvarları arasında yürürken, bir kayıp duygusu hissediyorum. Ciel'den bahseden her yaratık aynı şeyi söylüyor. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum; bu nedenle onu yetiştirmek için uygun değilim. Hayal kırıklığı gözyaşları gözlerimi yakıyor. Felix ya da Cyrus'un bana anlattığı ve beni inandırdığı şeylerin hiçbirini bilmiyordum.

Zihnim Cyrus'un çadırında kendini kaybettiği ana kayıyor. Kendini kontrol etmek için güreşirken dehşet vericiydi, insana benzeyen formu öfkesinin yerinde dalgalanıyordu.

Ciel de bunu yapabilecek mi? Sonunda şey bu mu?

Duvara yaslanıyorum, ciğerlerime hava almaya çalışırken göğsümde ezici bir ağırlık hissediyorum. Oğlum için gerçekten de en iyisi olup olmadığımı düşünmeden edemiyorum. O tam olarak insan değil. Yarı canavar. Ve bu yarısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu ondan saklamaya bile çalışamayacağım bir şey. Onu babasını hiç bilmeyecek şekilde yetiştirmeyi planlamıştım. Canavarın ne olduğunu bile bilmeyecekti. Ama hem babasının hem de Felix'in söyledikleri doğruysa, ne olursa olsun farklı olacaktı.

"Annalise!"

Adımın sesiyle başımı kaldırıyorum, bana yaklaşan canavarı gördüğümde midem rahatsızlıkla burkuluyor. Bu geçen hafta benimle konuşan canavar, Danielle. Yaklaşırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, benimle karşılaştığı için duyduğu heyecanda samimi görünüyor.

Beni incelerken gülümsemesi azalıyor, ruh halimi fark ediyor.

"Telaşlı görünüyorsun," diyor.

Bakışlarını kırıp başka tarafa bakıyorum. "Sadece yorgunum, hepsi bu," diyorum usulca.

Kıkırdıyor, etrafımda dolaşıyor.

"Bir anne olmak konusunda şüphelerin mi var?" diye soruyor.

Şok içinde ona bakıyorum.

"Nasıl-"

"General sizden çok aşağılayıcı bir şekilde bahsediyor," diye kıkırdıyor, "sizin yanınızda nefretini belli edeceğini düşünmüştüm."

Şaşkınlık içinde önümdeki canavarı inceliyorum. Bir hizmetkâra göre Dimitri ve Felix hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor. Ayrıca burası için biraz fazla kaygısız görünüyor.

"Sen tam olarak kimsin?" Ben soruyorum. "Ben Danielle-"

"Hayır, yani... Felix ve Dimitri için sen kimsin?" Titrek bir fısıltıyla sordum.

Beni boş bir ifadeyle incelerken kaygısız yüz hatları yavaşça dağılıyor. Tam çekip gideceğini düşündüğüm anda gülümsemesi tekrar genişliyor ve kolumu kendi koluna dolayıp beni kendine yakın tutarak beni şok ediyor.

"Onu görmek ister misiniz?" diye sorar.

"Kimi?" Ben soruyorum.

"Dimitri tabii ki, şimdi çok daha iyi durumda. En azından onu ziyaret etmelisiniz" diyor.

Korku beni vururken şok içinde başımı sallıyorum. "Ne? Hayır, ben-"

"Sence o bir hain mi? *İğrenç* bir *canavar mı?*" diyor bana bakarak.

Gözlerim açılıyor ve kolumu onun elinden çekmeye çalışıyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

"Oğlunu tekrar görebilmen için bedenini feda eden canavarı görmek istemiyor musun? Dimitri'nin söylediğinden daha zalimsin," diyor suratını asarak.

Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Kurban mı?

"Gel, eminim seni görmek onun moralini düzeltecektir," diyor.

Danielle beni malikânenin içinde sürüklüyor ve hizmetkârların hiçbiri umursamıyor gibi görünüyor. Aksine, göz temasından kaçınmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Beni Felix'in kaldığı kanada götürüyor. Daha önce hiç böyle olmamıştım, olmak da istemiyorum. Mücadele etmeye başlıyorum ama koridorlarda ilerledikçe kolumu daha sıkı kavriyor.

Büyük bir çift kapının önünde duraklıyor ve önümde duran muhafızları görünce paniğe kapılıyorum. Bakışları Danielle ve bana kayıyor ama konuşan o oluyor.

"Merak etmeyin, General'den izin aldım." Bu yalan dilinden kolayca dökülür. Ama kapıları koruyan canavarlar ona inanıyor, bu da onun Dimitri'ye bir şekilde yakın biri olduğu anlamına geliyor.

Muhafızlar kapıları açarak içeri girmemize izin veriyor. Yatak odası geniş ve zarif; perdeler doğal ışığın odayı kaplaması için geri çekilmiş.

Yatağa doğru baktığımda gözlerim açılıyor, yaşlar yakıyor. "Dimitri?" Fısıldıyorum.

Danielle sonunda beni serbest bırakıyor ve yatağının yanına yaklaşmama izin veriyor. Berbat görünüyor. Sol gözü hâlâ şiş ve vücudu kan lekesi bırakan bandajlarla kaplı. Biri onu dövmüş, hayır, biri onu kırbaçlamış.

Gözlerim gövdesindeki görünür çürüklere kayıyor, kaburgalarında benimkine benzeyen bir işaret dikkatimi çekerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sembolün kendisi Cyrus'unkinden farklı bir şekle sahip, büyük olasılıkla Felix'e özgü. Dimitri'nin yanında yavaşça diz çökerken gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum, suçluluk duygum beni canlı canlı yiyip bitiriyor. Derin uykusunda göğsü yavaşça inip kalkıyor.

"Ona ne oldu?" Elimle hafifçe yanağını okşayarak fısıldadım. "Kral, onu geri getirdiği için ödül olarak istediği her şeyi teklif etti.

Sen ve varis. Hak ettiğini istemek yerine, oğlunuzu görebilmenizi istedi. Kral buna mecbur kaldı ama bunun bir sonucu olmadı. Felix o gün onu öldüresiye dövdü ve iyileştirmeyi reddetti," diyor Danielle yanımda diz çökerek.

Dehşet içinde ona bakıyorum ve Dimitri'ye bakarken onun da gözlerinde yaşlar olduğunu görerek şok oluyorum.

"Hayatınızda canavarlara nasıl bir büyü yaptığınızı bilmiyorum. Ama Dimitri senin için her zaman en kötü cezaları tereddüt etmeden üstlendi. Senin için her zaman kendini kırılma noktasına kadar zorladı. Bu yüzden sizin için katlandığı onca şeyden sonra ona söyledikleriniz haksızlık ve hak etmediğiniz şeyler. Özellikle de oğlunuzu tekrar kucağınıza alabilmenizin sebebi o iken" diyor.

Danielle kıpırdanıyor, hafifçe canlanıyor. Dimitri'ye bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme oluşur.

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor.

"Danielle!"

Felix'in kontrolsüz öfkesinin sesi koridorda yükselirken ikimiz de gerginiz.

Cyrus

Oğlum ve annesi olmadan döndüğüm için saray artık tuhaf geliyor. Ciel burada olmalı, doğuştan sahip olduğu hakları ve canavarlar arasındaki yerini öğrenmeliydi. Ama annesi yüzünden hem hayvanlar hem de insanlar arasındaki yerinden emin olamayacak. Onları eşit olmadıkları halde eşit olarak görecektir ve bu beni tekrar tekrar kızdırıyor.

"Hayır," diyorum yüksek sesle ve potansiyel evlilik adaylarıyla dolu bir liste daha uzatıyorum.

Danışmanlarım savaş sona erdiğinden ve babam beklenmedik bir şekilde, bu kadar zarar verebileceğini hiç bilmediğimiz insanlar tarafından öldürüldüğünden beri evlenmem ve bir varis bırakmam konusunda başımın etini yiyorlar.

Babam savaşa gitmeden önce Marzia ve benim aramda bir evlilik ayarlamıştı. Ancak Marzia kendini ve ailesini sürgüne mahkum ettiği için bu nişanı yerine getiremedim. Savaş sona erdiğinde nişanım resmen bozuldu. Sonunda babamı gömebildiğimde, onun varlığı beni rahatlatmadı. Ve yerini anlayacak kadar zeki değildi. Annalise gittiğinden beri, sinsice benim gözüme girebileceğini düşündü. Ama o sadece kaderini mühürledi.

Marzia asla Annalise ile kıyaslanamaz. Evlilik teklif edilen kadınların hiçbiri de yapamaz. Bir kez daha nefretin yakıcı çukurunu hissediyorum

Ŗimdi daha net dűŖűnűnce kendim için daha iyi anlıyorum. Annalise bir canavar deęil. Avcıların savaŖta ilerlemek için kullandıkları yűntemleri űęrendikten sonra onun tam olarak insan olduęundan bile emin deęilim. Yine de zekâsına hayranlık duymaya baŖladım. Gűzellięi ise bir kralı bile dize getirmiŖ bir Ŗey.

Hizmetçilerim aday listesini gűtűrűrken, gűzlerim masamın űzerindeki açık mektuba kayıyor. Annalise'i geri almaya giderken erteledięim gűrevlerle ilgilenmek için malikaneden ayrılmamın nedeni bu. Bir kraliçe seçme baskısının aniden artmasının nedeni de bu. Mektubu sessizce kaldırıp içerięini tekrar okudum.

Biz oradayken hiçbir canavarı fark etmemiŖ olabiliriz ama onlar bir Ŗekilde bizi fark ettiler. Ve bu mektup, baŖında bir kralın bulunduğu baŖka bir monarŖinin varlığını doğruluyor.

Dokuzuncu Bölüm

ANNALISE

C Yrus'un her zaman bir öfkesi vardı. Kaçana kadar buna alışmışım ve avucumun içi gibi biliyordum. Ancak Felix, tanımadığım bir canavar. Tek bildiğim şüphesiz benden hoşlanmadığı ve Dimitri'nin yanında olmamdan hoşlanmadığı. Şu anda bu odaya ulaştığı anda görmek üzere olduğu iki şey. Bakışlarım Danielle'e kayıyor ve onun gözlerinde de korku görmeyi bekliyorum ama göremiyorum. Dudaklarında bir gülümseme var, sanki malikânede yaşanacak bir anlaşmazlığa sebep olduğu için mutluymuş gibi Felix'in bizi keşfettiği an.

Felix içeri girmeden birkaç dakika önce gözleri benimkilerle buluşuyor. "Dimitri'nin senin için neleri feda ettiğini nihayet görmene sevindim."

Odanın kapıları çarparak açılır ve Felix gözlerinde öfke dolu bir ifadeyle içeri girerek önündeki manzarayı inceler. Daha önce Cyrus'un nehirde verdiği tepkinin içindeki canavarın ön plana çıkması olduğunu söylemişti. Şimdi onu izlerken, içindeki göreceğim anın bu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Ama onu daha uzun süre inceledikçe, içindeki canavarı kaybetmeyeceğini görüyorum.

Öfke. Beni titreten sakinleştirici bir öfkeyle odayı izliyor, ama onu izlemekten ve bu acı çekmeyeceğimi ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bakışları odayı tarıyor ve konuşmadan önce bir anlığına benim üzerimde kalıyor.

"Dışarı."

Hemen ayağa kalkıyorum ve Danielle'in çılgılığını duyduğumda odadan çıkmak için eğiliyorum. Felix elini Danielle'in boğazına dolamış, dişlerini gıcırdatırken öfkesi iyice belirginleşmişti. "Beni her şeyi berbat ettiğini bilecek kadar iyi tanıyorsun."

Tepki olarak Felix'e doğru küçük bir adım atıyorum ve bakışları benimkilerle buluşmak için kırbaçlanıyor, gözleri parlıyor gibi görünüyor.

"Dışarı dedim."

bir mahkummuşum gibi . Ama şimdi böyle hissetmeye hakkım olmadığını anlıyorum - gerçek tutsak Dimitri iken değil. Düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin vermek istemeyerek bir inilti çıkardım. Dimitri izimi buldu ve beni buraya getirdi. O...

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

Onu gördükten sonra öfkeme hakim olamıyorum, özellikle de oğlum kollarımda neşeyle mırıldanırken, hepsi Dimitri feda edildiği için. Düşüncelerim kasvete dönüşürken Ciel'i kendime çekip başına bir öpücük konduruyorum. Dimitri'nin bana karşı eskisi gibi hissetmediğini biliyorum. Bunu benden nasıl kaçtığından ve bana doğru bakmayı reddettiğinden anlıyorum. Beni yakaladığı gün ona ne söylediğimi hatırlıyorum. Ona hain demiştim. Ona babamın iğreneceğini söyledim.

Utanç buz gibi bir su gibi üzerime akıyor. Onu terk ettim. Ne yaptığımı biliyordum. Ondan vazgeçtim ve şimdi bile o benden vazgeçmiş değil. Ben yokken ona ne olduğunu hayal bile edemiyorum... Onu Cyrus'un savaş kampına geri gönderdiğim ve kaçtığım için ne tür işkencelere katlandığını.

Acı bir iç çekiyorum.

"Korkunç biriyim," diye mırıldanıyorum.

Ciel'in kafası dikleşiyor ve benden önce bir varlığı fark ettiği için canlı gevezelikleri havayı dolduruyor. Oturma odasının kapısında duran Felix'i gördüğümde kalbim göğsümde zıplayarak yukarı bakıyorum. Duvara yaslanmış, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle Ciel'i inceliyor. Ama Ciel onu tanıyor gibi görünüyor. Ve onun varlığından hoşlanıyor.

Tepki olarak Ciel'i kendime doğru çekiyorum. Felix bu hareketime gülüyor ve ikimize doğru ilerliyor.

"Senden hoşlanmıyor olabilirim ama kral yokken sana zarar verecek kadar aptal değilim. Kellemi alırdı," diyor.

Felix karşımızdaki minderlere doğru ilerleyip oturuyor. Ani varlığının ne anlama gelebileceğini bilmiyorum ama zihnim bana bunun iyi bir şey olamayacağını söylüyor. Felix'in birinin olup olmamasını önemseyecek biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Konuşurken gözlerimi Ciel'den ayırmıyorum.

"Bunu ona neden yaptın?" Sessizlikle karşılaşınca bakışlarımı kaldırıp Felix'inkilerle buluşuyorum. "Dimitri'yi neden öyle dövdün?"

Felix'in karanlık gözleri beni dikkatle inceliyor ve sonunda kapıdaki hizmetçiye işaret ediyor.

"Bana bir içki getir," diyor.

Bakışları benimkilerle buluşmak için kayıyor ve sonunda konuşmadan önce bir kez daha beni inceliyor.

"Dimitri ve ben birbirimizi anlıyoruz. Yaptıklarının nelere yol açacağını biliyordu ve sonuçlarını da kabul etti. Onun durumunu anlamadığınızda işleri onun için daha da zorlaştırmayın" diyor.

Tam bitirdiği sırada hizmetçi ona içkisini getirir. Küçük bir yudum alır ve gözleri Ciel'e kayar. Onu incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Sanırım Dimitri, Cyrus ve benim göremediğimizi gördü," diye mırıldanıyor benden çok kendi kendine.

"...Onu iyileştirecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Bu onun cezası. Bundan sapmayacağım. Bu işler böyle yürür. Birini böyle kırarsın. Onlardan hoşlanmaya başladın diye değişmezsin." Konuşurken ses tonuna sinirlilik karışıyor ve Cyrus'u kastettiğini biliyorum.

Bu tehlikeli bir bölge gibi görünüyor, bu yüzden konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Buraya neden geldin?" diye sordum.

"Prensi karşılamak için tabii ki. Bir gün... muhteşem olacak," diyor.

Konuşurken beni izliyor ve benim göremediğim bir şeyi ima ettiğini biliyorum. O da bundan zevk alıyor.

"Bunu , değil mi?" diyor gülümseyerek.

Bakışları bir kez daha Felix'e ellerini uzatan Ciel'e kayıyor. Beni dehşete düşürerek, öne doğru eğiliyor ve Felix'e doğru sürünüyor. Onu yakalayıp kendime yakın tutmak istiyorum ama içimden bir ses bunu yapmamamı söylüyor. Bu, bir kez daha, anlamadığım bir şey.

Ciel ona ulaşır onu kucağına aldığı anda Felix gülümser. Konuşurken gözlerini Ciel'e odaklıyor.

"Bu kadar genç yaşıta çok fazla güç sergiliyor. Bir gün Kiros'u bile geçebilir. Bu her kralın çocukları için hayal ettiği bir şeydir. Ve görünen o ki Ciel tam da bunu başardı," diyor.

"Ama o da bir insan. Bu nasıl mümkün olabilir?" Fısıldıyorum. Felix gülüyor.

"Okyanustan küçük bir tatlı su havuzuna bir kanal kazarsanız, bu tatlı su olarak kalır mı?" diye soruyor.

Bakışlarım yavaşça Felix'ten Ciel'e kayıyor. O çok küçük, çok genç ama herkes onda benim hissedemediğim bir hüner seziyor gibi. Birden ne hissedeceğimi bilemez hale geliyorum.

"Cyrus'un yanındaki yerini kesinlikle hak ettin. Henüz bilmiyor olabilir ama seni kraliçesi yapmanın bir yolunu bulacaktır. Ona kendisinden önce gelenlerin hepsine rakip olacak bir varis verdin," diye kıkırdıyor.

Gözleri bana kayıyor. "İhanetine duyduğu öfke dindiğinde seni ödüllendirecek."

Aklım hemen Cyrus'un babasının hamileliğim hakkında bana söylediklerine kayıyor.

"Oğlum sana yaşayan, nefes alan bir af verdi."

Felix'in dikkatini çekerek acı bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Ben sizin toplumunuzun bir parçası olmak istemiyorum. Sadece istiyorum-"

"Oğlunu tüm bunlardan uzakta büyütmek için mi?" diye soruyor ve sanki bu duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor.

Belki de öyledir.

"Eğer istediğin buysa, Cyrus'la karşılaştığın anda kendini bir kılıcın üzerine atmalıydın. Artık bunların hiçbiri için çok geç. Sen ona aitsin. Seni bildiğinden çok daha fazla istiyor. Kabul etmeyi reddettiğinden daha fazla," diyor ve acı bir kıkırdama çıkarıyor.

Bir anı onu tüketiyor gibi görünürken bakışları uzaklaşıyor.

"Onu hiç birine bu kadar saplantılı görmemiştim. Özellikle de bir insana," diyor.

Felix'in bana karşı her zamanki düşmanlığının bir şekilde azaldığını fark ediyorum. Hatta şu anda Ciel'le oynarken çok daha az sinirli görünüyor. "Dimitri bana geldiğinde de aynıydı, kaçmak için kırık kemikleri anında kabul ederdi, hepsi senin yüzünden," diyor Felix diyor.

Kapı hafifçe vuruluyor ve ikimiz de Ciel'in gitme vakti geldiğinde gelen hizmetçiyi görmek için bakıyoruz. Sessizce odaya giriyor ve Felix'e doğru ilerlerken kalbim ağırlaşıyor. Felix sessizce Ciel'i ona teslim ediyor, bunu yaparken gözleri bana odaklanmış.

Kadın arkasını dönmeden, adam konuşur.

"Annesinin veda etmesine izin verecek misiniz?" diye sorar.

Hizmetçinin gözleri büyür ve eğilir. "Elbette, ."

Ayağa kalkıyorum, onun durduğu yere doğru ilerliyorum ve elimi Ciel'in vücuduna koyuyorum. Sıcacık. Sadece kendi türünün etrafında bulunarak bile değiştiğini söyleyebilirim. Başına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve onun doğal kokusunu içime çekiyorum. Bir zamanlar tamamen benimdi ama şimdi onu yabancılarla paylaşmak zorundayım. Bilmiş bir bakışla beni izliyor, yüzüme uzanırken ifadesi boş. Eline doğru eğilerek temas etmesine izin veriyorum.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum.

Şok oldum, bir gülümseme belirdi. Sanırım haklıydılar. Anlıyor. Hizmetçi bir kez daha eğiliyor ve beni Felix'le yalnız bırakıyor. Sessizlik sağır edici ve bu canavarın ne kadar korkunç olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

"Benim de yatağa gitmem gerekiyor-"

"Hayır," diye araya giriyor.

Kafamı kaldırıyorum ve Felix hizmetçiye bir bardak daha getirmesini işaret ediyor.

"Cyrus'u dize getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum," diyor.

minderleri işaret ediyor ve ben de yavaşça ilerleyip oturuyorum. Bir saniye sonra hizmetçi beliriyor ve şarap bardağını elime tutuşturuyor. Koyu renkli sıvıyı şaşkınlıkla inceliyorum, sonunda bakışlarıyla karşılaşacak cesareti buluyorum.

"Neden?" Ben soruyorum.

Felix sanki her şey apaçık ortadaymış gibi acı bir kahkaha atar.

"Eminim ki Cyrus döndüğünde sana bir çeşit asalet bahşedecektir. Böylesine nankör bir sıçan için türümüzün inandığı her şeye neden karşı çıktığını anlamak istiyorum," diyor.

Şaraptan bir yudum alırken kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

"Nankör sıçan."

Hayatta kalmayı istemenin nasıl nankörlük olduğunu anlamıyorum ama Dimitri ve ben efendimizin merhameti konusunda farklı yollar seçtiğimiz için Felix'in hayal kırıklıklarını neredeyse anlıyorum.

O beni incelerken ben de sessizce onu inceliyorum. Felix'le ilk kez bir köleyken karşılaşmıştım, Cyrus'un cinsellik odaklı toplantılarından birinde eğlence olmak için gecenin bir yarısı yatağımdan kaldırılmıştım. Sevdiğim adamı kendine aitmiş gibi sahiplenen bir canavar olduğunu bilmiyordum. Cyrus'un dünyada en çok güvendiği canavar o ve beni sadece nefes alarak bile bir tehdit olarak görüyor. Ve şimdi, Cyrus ve Dimitri'nin benimle karşılaştıklarında pervasızca vazgeçişlerini anlamaya odaklanmış durumda.

Felix acı bir kıkırdama çıkararak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Çocukluğumuzdan beri Cyrus'un yanındayım. Onu hiç bu kadar aşık görmemiştim. Yine de bu sevdanın tam olarak nereden geldiğini göremiyorum" diyor.

Şimdi alkolün etkisiyle sırası bende. "Bir tek sen değilsin," diye mırıldanıyorum.

Sözlerimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor ve özür dilemek için yerimden fırlamama saniyeler kalıyor. Ancak Felix eskisi kadar düşmanca görünmüyor ve devam etmemi işaret ediyor.

"Devam et," diyor.

Neredeyse boş olan bardağıma bakıyorum. Ne gariptir ki bir yaratık benden ne zaman bir şey istese, beni kendi alkolleriyle dolduruyorlar.

"Benden nefret ediyor. Saraya girdiğim andan itibaren benden hep nefret etti. Bunu birden fazla kez belli etti ve bana gösterdiğini düşündüğünüz merhameti göstermeye hiç zahmet etmedi. Bu yüzden ayrıldım. Gitmezsem o gece beni öldüreceğinden emindim. Kralın bana neden tahammül ettiğini ben de senin kadar bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Ama Dimitri adına konuşamam," diye ekliyorum usulca, bardağı tekrar dudaklarıma götürürken. "Aklından neler geçtiğini bilmiyorum."

Felix sinirli bir nefes vererek ayağa kalkıyor. Ben bir yudum daha alamadan bardağı elimden kapıyor. İçkimi en yakındaki sehpanın üzerine koyarken sessizce onu izliyorum, pencereden dışarıya, malikânesine bakıyor.

"Cyrus her zaman hayattaki güzel şeylere düşkün olmuştur. Şımarttığı için onu asla suçlamadım. Ama işleri bu kadar ileri götürmek..." Felix sözünü keser, dikkati arazide kalmıştır.

Dilimi ısıırıyorum, alkolün bana bu canavara cevap vermek için bu kadar güç vermemesi için dua ediyorum. Felix'in beni küçümsediği apaçık ortada. Benden sanki krala getirilmiş korkunç bir şeymişim gibi bahsediyor.

Felix bana dönüyor, bakışları daralıyor.

"Dik otur." Sözleri sert çıkıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Ama kaslarım, sistemimdeki alkolü görmezden gelerek onun komutuna uymak için geriliyor.

Felix bana bakmaya devam ediyor ve kusurlarımı bulmaya çalıştığını biliyorum.

"Ellerini kucağına koy." Başını hafifçe eğiyor. "Sandalyenin bir tarafını seç ve bu kadar ağır nefes almayı kes."

Bir dakika boyunca alışmamı izledikten sonra kendi kendine kıkırdadı.

"Rolünüze uygun görünebilirsiniz, ama aynı zamanda onu somutlaştırmalısınız. Patlamalarınız ve emirlere kulak asmamanız yanınıza kâr kalmayacak. Ona destek olamazsınız ve onu sorgulayamazsınız. O kraldır. Onun sözü kanundur. Ona itaat etmezseniz, Marzia'dan daha iyi durumda olmazsınız" diyor.

Marzia'dan bahsetmek kanımı donduruyor. Felix'e ona ne olduğunu sormaya cesaret edemiyorum ama ondan bahsetme şeklinden tahmin edebiliyorum.

"Cyrus'un kendisinin size bu onuru vermenin ne kadar pervasızca olduğunu anladığını sanmıyorum. Kimse kraldan üstün değildir. Özellikle de hayatta canavarların sadece hayal edebilecekleri bir konuma sahip olan bir insan. Ailelerin nesillerini yetiştirmek için harcadığı bir mevki. Zerre kadar zayıflık gösterirsen Ciel'in tahttaki yerini tehlikeye atarsın. Eğer , eğer itaatsizlik gösterirsen, bu oğlunun üzerine kalır."

Felix dönüp bana bakıyor, bakışları daralıyor.

"Kralın varisini doğurarak kendini nasıl bir yola soktuğunu ve sana değer verenlerin yaptığı fedakârlıkları çok iyi düşün. Her zaman yaptığın gibi bunu da berbat etme, insan. Bu artık seninle ilgili değil."

Onuncu Bölüm

ANNALISE

T Bugün Ciel'le geçireceğim bir gün değil ve bunun için kısmen minnettarım. Beni bu şekilde, güvensiz ve korkmuş görmesini istemiyorum. Beni her zaman güçlü görmesini istiyorum. Ve eğer Cyrus'un söyledikleri doğruysa ve Ciel beni bir şekilde anlayabiliyorsa, annesinin hatırasına sahip olmasını istiyorum, asla korkmamak.

Ancak Felix'in geçen gece bana söylediği sözler aklıma kabul etmek istediğimden daha fazla şüphe yerleştirdi. Canavar dünyası ve kültürü benim içinde büyüdüğümünden çok farklı. Acımasız, üzerine inşa ettikleri hiyerarşinin gerçekten hüküm sürmesini sağlamak için zayıfları eziyor. Ve ben bu hiyerarşide alt sıralarda yer alsam da, oğlum hepsinden daha üst sıralarda yer alıyor ve beni onun hayatı için bir sorumluluk haline getiriyor.

Kapı açılmadan önce iki kez çalınıyor ve Joan gözlerinde kararlı bir parıltıyla içeri giriyor. Dikkati bana kayıyor, acınası halimi gördükçe bakışları daralıyor. Bir hışımla elindeki yemek tepsisini pencerenin yanındaki küçük masaya bırakıyor ve doğal ışığı içeri almak için perdeleri geri çekiyor.

Parlak ışık, gece boyunca ağlamaktan hassaslaşmış gözlerimi tahriş edince irkiliyorum. Joan'a baktığımda, sinirli bir ifadeyle beni izliyor ve beni yataktan çıkarmak için bornozumu yerinden alıyor.

"kalk. Daha fazla debelenmek yok," diyor hızla.

Beni küçük masaya götürüp bir fincan çay doldurmaya başladığında emirlerine uymaktan başka seçeneğim yok. Konuşmadan önce sessizlikte bana kısa bir süre bakıyor.

"Bu sabah kraldan bir ferman geldi. Sana bir unvan verildi. Artık canavar toplumu içinde tanınan bir asilsiniz. Malikânedeki personel yeni statünüz hakkında bilgilendirildi. İnsan olsanız da, hiçbirimiz bu unvanın üstünde değiliz. Bunu benimsemeyi ve kendini bizden biriymişsin gibi taşımayı öğrenmelisin. Artık bir insan değilsin. Canavar İmparatorluğu'nun varisinin annesisin. Ve kral bu onuru sana bahsettiğine göre, sen onun gözbebeğisin" diyor.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken gözlerim kısık kaldı. Bunların hiçbirini ben istemedim. Herkes Ciel'e sahip olduğum için beni suçluyor ama kimse bunu neden yaptığımı sorma zahmetine girmedi. Kimse ona duyduğum sevgiyi kabul etme zahmetine girmedi. Kimse varisi de yanıma alarak neden kaçtığımı, yakalanmamayı umarak neden sürekli yer değiştirdiğimi düşünmedi. Ve şimdi, bundan uzakta herhangi bir yaşam fırsatı hızla ortadan kaldırıldı. Cyrus beni halkının tam ortasına yerleştirdi.

Önümdeki tabağı kaldırıp dikkatimi çekmek için masanın üzerine bırakmadan önce Joan'ın sessizliğime sinirlenerek iç çektiğini duyuyorum.

"İç ve ye. Surat asmayacaksın. Artık böyle bir lüksünüz yok. Bu artık sizin hayatınız; bu gerçeği kabul edin ve onu bütünüyle kucaklayın" diyor.

Fincanı dudaklarıma götürdüğümde ılık, çayın hafif aromasına sıcaklık eşlik ediyor.

"Çok şanslısın. Sen çok güzel bir insansın. Gözleri olan herkes kralın sana neden aşık olduğunu görebilir, ancak krallığı neden seni çocuğuna annelik etmen ve bir gün kraliçesi olman için seçtiğine ikna etmelisin" diye ekliyor.

Joan'ın bakışları beni izlerken çok yoğun. Kalbimi duyma ve korkumun kokusunu alma yeteneğiyle türünün geri kalanı kadar korkutucu. Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor ve başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama o çenemi kavrayıp bakışlarımı tutuyor. Beni rahatlatmaya çalışırken sesi gibi ifadesi de hafifçe yumuşuyor.

"Bu bir onurdur. Senin gözünde öyle görünmediğini biliyorum ama öyle. Bunu hak ettiğini kanıtlamalısın, yoksa bunun acısını prens çekecek" diyor.

Joan beni bırakıyor ve kapıya doğru ilerlerken tabağı işaret ediyor. "Acele et ve yemeğini ye. General seni bu akşamki antrenmanlara bekliyor. Sabah."

Gün için hazırlanmadan önce hızlıca yiyebildiğim kadar yiyorum. İlk defa Joan'ın bana yardım etmesi yerine, bir avuç hizmetkâr gelip beni şimdiye kadar giydiklerimden çok daha şık bir elbiseye sokuyor. Beyaz desenli yumuşak bir yeşil renkte olan bu elbise, kalçalarımda genişlemeden önce kıvrımlarımı sarıyor. Giyindikten sonra hizmetkârlar saçlarımı topuz yapıyor ve birkaç tutamını kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorlar.

Hepsinin beni geçmişte olduğundan çok daha meraklı bir şekilde izlediklerini fark ediyorum. Ve her biri geri çekilip başlarını eğerek çıkışımı beklediklerinde şok oluyorum.

Kapıyı açtığımda, Dimitri'nin sırtı bana dönük, tamamen iyileşmiş bir şekilde ayakta durduğunu görünce şok oldum.

"Dimitri?" Adını mırıldanıyorum ama o beni duyuyor ve boş bir ifadeyle bana dönüyor. Eğilmeden önce beni kısaca süzüyor.

"," diyor usulca.

"İyisin," diyorum gergin bir fısıltıyla.

Neredeyse çocukken yaptığım gibi yüzüne uzanacağım ama hem Felix'in hem de Joan'ın uyarıları aklıma gelince bu isteğime karşı koyuyorum. Artık izleniyorum.

Dimitri benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor ve onu takip etmem için arkasını dönüyor. "Evet. Felix dün gece bir şifacı gönderdi," diyor.

Suçluluk duygum bir kez daha canlanırken başımı eğiyorum. "Söylediklerim için özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Lütfen özürlerinizi benim için harcamayın. Danielle haddini aştı. Oğlunuzu tekrar görmenizin ardındaki koşulları asla bilmemeniz gerekiyordu. Bu bilgiyle yükümlü olduğunuz için üzgünüm," diyor.

Sözlerinden ürküyorum. Çok soğuklar. Ama ona söylediğim şeylerden sonra hak ettiğim buydu.

"Seni anlamıyorum, Dimitri. Neden benim için bu kadar ileri gidiyorsun?" diye sordum.

Malikânenin başka bir kanadına açılan bir salona yaklaştığımızda Dimitri bir iç çekiyor.

"Sadakatim her zaman Felix'in yanında olacak. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum. Ama bu onu etkilemiyorsa, yargı için bedenimi ortaya koyabilirim. Paul'e seninle ilgileneceğime dair söz verdim ve bir kez olsun en azından bunu yapabildim. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm," diyor sırtı bana dönük olarak.

Onu incelerken içimi bir hüznün dalgası kapladı. Öfkemden, ikimizin de bu durumlara zorlandığını unutmuşum. Benim aksime, Dimitri bir varis doğuramaz.

O

kendini sadece Felix'e adayabilir. Gözlerim kaburgalarına kayıyor. Bugün bol beyaz bir gömlek giymiş. Ama o kumaşın altında bir mühür yattığını biliyorum.

Cyrus'un bana mührünü verdiği geceyi düşündükçe ürperiyorum. Dimitri benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda ? Yoksa Felix Cyrus'tan daha mı acımasızdı? Soracak gücüm yok, bu yüzden hedefimize doğru ilerlerken birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanında sessiz kalıyorum.

Eğitim alanına girdiğimizde, Felix çoktan gömleksiz ve terli bir halde, elinde tehditkâr görünümlü bir kılıç tutuyor. Adamlarıyla dövüşmek için hareket ederken kalın kas kordonları esniyor, dudaklarında heyecanlı bir sırıtiş var. İki canavar aynı anda, benim ancak yetişebildiğim bir hızla ona saldırıyor ama Felix ikisinden de kolayca sıyrılıp onları yere seriyor.

Felix dik duruyor ve bize dönmeden önce hayvanların kalkmasına yardım ediyor. Biz yaklaşırken bakışları üzerimde kalıyor ve içgüdüsel olarak selam veriyorum. Felix kıkırdıyor ve bakışlarımı kaldırmak için kılıcının ucunu çenemin altına yerleştiriyor. Dimitri'nin değişimi izlerken yanımda gergin olduğunu fark ediyorum.

Felix'in bakışları benimkileri tutuyor ve beni bir şekilde test ederek izlemeye devam ederken ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Bu kadar yeter, Felix."

Tanıdık bir ses arenaya girdiğinde Dimitri ve ben irkildik. Felix kılıcını tam zamanında indiriyor ve ben de dönüp canavarların kralının yaklaştığını görüyorum. Dimitri yanımda eğiliyor ve ben de eğitildiğim gibi diz çökmek için hamle yapıyorum ama Felix kabaca kolumu tutarak bunu yapmamı engelliyor.

"Sen artık bir düşessin. Kralın önünde diz çökmezsiniz. Diz çökmek köylüler içindir," diye homurdanıyor.

Cyrus kıkırdarak ikimizin de dikkatini çekiyor. Başımda dikiliyor, karanlık bakışları konuşmadan önce ilgiyle yüzümden geziniyor.

"Eminim çabucak öğrenecektir," diyor.

Bu kadar kısa sürede nasıl yapabildim bilmiyorum ama Cyrus'un delici bakışları altında olmanın nasıl bir his olduğunu bir şekilde unutmuşum. Koyu renk gözleri beni içine çekerken hafifçe kayıyor ve kıpırdayacak gücü kendimde bulamıyorum. Onunla nehir kenarında karşılaştığım gün hissettiğim gibi hissediyorum, korkudan felç olmuş gibi. Ve o bundan hoşlanıyor. Bunu, gülümsemesini bastırışında ve kızgınlığının parlamasına izin verişinde görüyorum.

"Bir yay hâlâ gerekli Annalise," diyor.

Bana söylediği sözleri kavrarken gözlerim açılıyor. Parmaklarım titreyerek elbisemin önünü kavıyorum ve düzgün bir şekilde eğilmek için yukarı çekiyorum.

"Majesteleri," diye mırıldandım.

Sesim duygularıma ihanet ediyor. Cyrus'un bana olan öfkesini dindirip dindirmediğini ya da yokluğunda daha da kötüleşip kötüleşmediğini bilmiyorum. Bugün döneceğinden haberim bile yoktu. Felix dışında kimsenin farkında olduğunu sanmıyorum, o da onu başımızda görünce hiç şaşırmamış gibi görünüyor.

"Git beni girişte bekle," diyor Cyrus.

Sesi emredici - kral olarak kullandığı ses tonuyla aynı. Dimitri'yle geldiğim yöne doğru ilerlemeden önce bir kez daha eğilerek etrafımdaki canavarlara veda ediyorum. Girişe ulaştığımda Cyrus ve Felix'in durduğu yere bakıyorum. Cyrus, Felix'e bu mesafeden deşifre etmenin neredeyse imkânsız olduğu bir şeyler söylüyor. Ama mutlu görünmüyor. Şaşıyorum, Felix'in ifadesi kararıyor, ama Cyrus bana doğru gelmeden önce başını eğerek boyun eğiyor.

Yaklaştığında onu içeri alıyorum. Cyrus her zaman korkutucu bir canavar olmuştur ve hayatıma geri döndüğünden beri onun varlığına karşı temkinli davranıyorum. Ama o değişti. Orada olduğunu biliyorum. Etrafındaki herkesi nasıl izlediğini görüyorum. Geçmişte duygularıyla hareket etmesinin aksine, eylemleri daha hesaplı.

"Gel." Cyrus'un sesi konuşurken keskin, beklemeden yanımdan geçiyor. Koridorda ilerliyor, benim de onu takip etmemi bekliyor ama ben Felix'in durduğu yere dönüp bakıyorum. Cyrus'un uzaklaşmasını izlerken dudaklarında hınzır bir gülümseme var, bakışları bana kayıyor.

"Dimitri." Bakışlarımı tutarken ona sesleniyor.

Dimitri hiç tereddüt etmeden Felix'in durduğu yere doğru ilerliyor ve onu bakışlarımı kırıp Dimitri'ye odaklanmaya zorluyor. Parmaklarını Dimitri'nin saçlarından geçirip onu kendine çekerek sahiplenici bir şekilde öperken dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor ve Dimitri onun bu hareketine tüm kalbiyle uyuyor.

"Annalise!" Cyrus'un sesiyle geriliyor ve kendimi Dimitri'den başka tarafa bakmaya zorluyorum. Felix belli ki beni sinirlendirmeye çalışıyor ve onun dengesiz davranışlarından daha çok endişelenmem gereken şeyler var. Özellikle de kral geri döndüğüne ve planlarının ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığına göre.

Hızla malikâneye doğru ilerliyorum, Cyrus'a yetişmeye yaklaştıkça sinirlerim tepeme çıkıyor. Felix ve Dimitri'nin yanındayken kendimi daha güvende hissediyordum. Ama şimdi Cyrus'la yalnız kalacağım ve onun yokluğunda öfkesinin ne kadar arttığını öğreneceğim.

Sonunda Cyrus'un ikamet ettiği kanada ulaşana kadar sessizlik içinde devam ediyoruz. Misafir odasına ulaşana kadar bilerek ilerliyor. Şimdiden iki hizmetçi kapının iki yanında sessizce duruyor ve yaklaşmamız için kapıları açık tutuyor.

Cyrus hizmetkârların yanından geçerken, "Oğlumu getirin," der.

Cyrus ve ben odaya girerken gözlerini yere indirerek sessizce selam veriyorlar. Güneş açık pencerelerden içeri süzülürken salon aydınlık. Cyrus'un benden ne istediğini bilmiyorum, bu yüzden odanın ortasında sessizce durup arkamdan kapanan kapıların sesini dinliyorum.

Cyrus pencerelere doğru ilerliyor ve araziye bakıyor. Onun varlığı Felix'inkinden çok daha korkutucu, sessizliği endişeli ruh halimi körüklüyor.

"Unvanınız için bana henüz teşekkür etmediniz," diyerek sessizliği bozuyor.

Cyrus bana dönüyor, cevap vermediğimde kaşları hafifçe kalkıyor. Cyrus'un gözlerinin içine bakarken Felix'in dün gece bana söylediği sözler odaklanmaya çalışıyorum. Ben artık bir soyluyum. Canavar hiyerarşisinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve kralın altında olsam da, bir köle olarak sahip olmadığım konuşma hakkına hala sahibim.

"Bana neden bu kadar önemli bir görev verdiğinizi anlamıyorum Majesteleri," diyorum.

Cyrus dudaklarında bir gülümseme belirmeden önce bir an beni inceliyor. Başını sallayarak odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve konuşurken tepemde duruyor. Yakınlığı beni, gözlerinin içine bakabilmek için başımı eğmeye zorluyor.

"Felix sana bizim öğretmeye çalıştı mı?" diyor beni süzerek. Beni incelerken parmağı çenemin altına hafifçe bastırıyor.

"Dik dur, Annalise. Güzelliğin herhangi bir hayvanınkiyle yarışabilir ama hayatın boyunca köylüler arasında büyüdüğünü söyleyebilirim," diyor.

Sözlerinden yanaklarım yanıyor ve daha uzun durmaya çalışıyorum. Gözleri ellerime kayıyor ve kendi ellerini ellerimin altına koyup belime doğru kaldırdığında geriliyorum.

"Sıkıştırılmış."

Ellerim önümde kenetleniyor, teması kestiğinde rahat bir nefes alıyorum. Elleri göğsüme doğru kayıyor, gözlerimin içine bakarken hafifçe dinleniyor.

"Bu kadar ağır nefes almayı bırak. Bu ne kadar endişeli olduğunu gösteriyor. Ve hiçbir hayvanın yanında asla korkmamalısınız. Sen çocukların annesisin.

mirasçı. Kendini savunabilecek yaşa gelene kadar senin zayıflığın onun zayıflığıdır" diyor.

Cyrus elini indirerek nefes almama izin veriyor ve o bunu belirttiği için birden nefeslerimin ne kadar titrek olduğunun farkına varıyorum.

"'Neden' sorusuna gelince, bu tür soruları soracak konumda değilsiniz. Kağıt üzerinde asil olabilirsin ama yine de bir insansın ve imparatorluğuma ihanet ediyorsun. Bunu sakın unutma," diyor.

Bakışlarımı indirmeye çalışıyorum ama çenemi yakalıyor. "Gözlerimin içine bak."

Bakışları beni bütünüyle yutuyor, derin rengi anlamadığım bir duygu karmaşası.

"Şimdi bana anladığımı söyle," dedi.

"Anlıyorum, Majesteleri," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, bir şeyden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış gibi, ama detay vermiyor. Cyrus sessizlikte bana bakıyor, kapının hafifçe vurulması dikkatimizi çekiyor. Kapı itilerek açılıyor ve içeri girip çıkan hizmetçi ortaya çıkıyor

Ciel ile. Cyrus'u gülümseyerek selamlıyor, benim varlığımı tamamen görmezden geliyor. "Düşesi karşılamaya mı gidiyorsun?" diye soruyor sinirli bir ifadeyle. gözleri.

Canavar duraksıyor ve bana doğru bakıyor. Bakışlarında beni küçümseyen bir ifade var ama yine de Ciel'i Cyrus'a teslim etmeden önce beni selamlıyor. Ciel babasını gördüğüne çok seviniyor, gözleri parlıyor ve babası onu kollarına aldığı anda kolları sevinçle ona doğru uzanıyor.

Cyrus'un ifadesi gözle görülür şekilde yumuşuyor ve Ciel'i alırken dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

burada.

Onun rahat gardını. Zaman geçtikçe ve bana karşı yumuşamaya başladıkça, bir zamanlar gecenin geç saatlerinde bana baktığı gibi. İçinde bulunduğum durumda bir umut olduğunu hissettiren de bu bakıştı. Hiçbir zaman Cyrus'la savaşmayı ya da insanlığı kurtarmayı amaçlamadım. Sadece hayatta kalmayı amaçladım. Bu yüzden ona sadakatimi kanıtlamaya çalıştım. Ama artık bana bu şekilde bakmıyor. Tetikte ve mesafeli. Bana hala kızgın, yani bana bu unvanı vermesinin ardındaki sebep istediği için değil. Vermek zorunda olduğu için ve bunun için büyük bir şey geliyor.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyor nazikçe, oğluna gülümseyerek.

Cyrus'un Ciel'e bakışı, geçen yıl oğlunu benden aldığı için kendimi suçlu hissetmeme neden olmalı ama ben suçluluk hissetmiyorum. Sadece Cyrus'u hayatına soktuğu için öfke duyuyorum. Ciel'i bundan uzakta büyütmek istedim. Oğlumun canavarın toplumundan ve kurallarından özgür olmasını istedim. Ama Ciel canavar toplumuna aşık olmuş gibi görünüyor ve babasına tapıyor. Birkaç ay içinde onu hiyerarşiye kaptırdım.

Cyrus'un iyi bir baba olacağını hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, onu hiçbir zaman bir baba olarak hayal etmedim, özellikle de doğuracağım çocuğa. Dimitri'yi zihnimde hep çocuğumu gülümseyerek kucaklarken, birlikte sevgiyle yarattığımız bu varlığı bağrına basarken görürdüm.

Cyrus hayatıma girdiğinden beri hayatımın aldığı acı yöne neredeyse güleceğim.

Dünyadaki tüm varlıkların kralı çocuğumun babasıdır. Ve oğlumu sanki hayatındaki en önemli şeymiş gibi tutuyor. Onu nazikçe tutuyor ve göğsüne yakın bir şekilde kucaklıyor. Onu o kadar çok seviyor ki, bir gün krallığını ona verecek.

Hayal ettiğim hayata hiç benzemiyor.

Cyrus Ciel'i nazikçe bırakıp yanıma geliyor ve Ciel'in bakışlarının hareketi takip edişini hayretle izliyorum.

"Ona baktığımda ne görüyorum biliyor musun?" diye soruyor, "İmkânsızı."

Cyrus'un eli hafifçe karnımın üzerinde duruyor ve başımı kaldırdığımda avucuna odaklanmış, hafifçe bana doğru bastırıyor. Yüz ifadesini incelerken gözlerim hafifçe açılıyor. Bana bakarken yumuşaklığını koruyor.

"Sen bana imkânsızı verdin Annalise. Bu yüzden sana bir unvan verildi," diyor.

Cevap vermeden önce derin bir nefes

alıyorum. "Teşekkür ederim, Majesteleri,"

diye mırıldanıyorum.

Cyrus usulca gülüyor ve Ciel'i yerden almak için benden uzaklaşıyor. "Elbette."

On Birinci Bölüm

ANNALISE

Cyrus farklı. Bir noktada onun yokluğunda olan şeyler için beni cezalandırmasını bekledim, özellikle de Dimitri ile olan olay için. Ama yapmadı. Sakin görünüyordu. Hatta nazik. Öğleden sonra bana neredeyse hiç dokunmazken, Ciel'e tüm dikkatini verdi. Onunla oynadı, onu güldürdü ve onunla cesaret edemediğim garip bir dilde konuştu. Hatta birkaç kez benimle bile konuştu, şakacı bir şekilde bana dokunuyor.

Ve şimdi, onun emriyle. Ay gece gökyüzünde zirveye ulaşırken odasına girmeme izin vermesini bekliyorum.

Kapının diğer tarafından daha fazla inleme sesi gelince geriliyorum. bir kadın var, Cyrus'un homurtuları kadınınakilere karışıyor ve bu ses benim çok aşına olduğum bir şey. Bu sesle birlikte içimi ağır bir rahatlama duygusu kaplıyor. Eğer başka biriyle meşgulse bana dokunmayacaktır. Şimdilik onun yatağında güvendeyim. Ama bu, gecenin geç saatlerinde odasına başka bir şey için çağrılmış olmam gerektiği anlamına .

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapılar açılır ve ortaya bir canavar çıkar. Şehvetli göğüsleri ve kıvrımlarıyla Cyrus'un her zamanki tipidir. Odadan çıkıp salona girdiğinde saçları dağınıktır ve az önce kralla yattığı için dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardır. Kıyafetine bakılırsa bir soylu ve ona malikânedен çıkarken eşlik eden hizmetkârlar da teorimi kanıtlıyor.

Cyrus geçmişte yaptığı gibi beni köşede durmaya zorlamadığı mutluyum.

"Bütün gece orada mı duracaksın, yoksa içeri mi gireceksin?" Cyrus'un sesi koridora taşınıyor ve ses tonundan varlığımdan memnun olmadığını anlayabiliyorum. Bugünkünden tamamen farklı.

İçgüdüsel olarak bornozumu kendime daha sıkı çekerek odasına giriyorum.

Yatak çarşafı darmadağınık, şömineden gelen ışık odaya sıcak bir parıltı yayıyor. Dikkatimi Cyrus'un çıplak bedenine veriyorum, tam da o bornozunu çekip kaslı bedenini bakışlarımdan gizlerken. Bana dönüp küçük masayı işaret ediyor, o korkutucu bakışlarıyla beni izlerken bir yandan da kendi içkisini dolduruyor.

"Ben eğlendin mi?" diye soruyor bir yudum aldıktan sonra. Ondan bu sözleri duyunca bir déjà vu hissine kapılıyorum.

"Evet, Majesteleri. Ciel'i görmeme izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim," diyorum usulca.

Cyrus kıkırdıyor ve karşıma oturuyor. Gözleri üzerimde geziniyor, en küçük hareketimi bile yakalıyor.

"İkimiz de Ciel'i görebilmenin gerçek nedenini biliyoruz," diyor. Başımı sallıyorum. "Evet."

"Artık ikimizi birlikte gördüğüne göre, önceki cezamın devam etmesine izin veremem. Geçmişte ne yapmış olursan ol, sen hâlâ onun annesinin ve onun önünde sana kötü davranmayacağım," diyor Cyrus.

Ancak sözleri dikkatimi çekti.

"Onun önünde."

"Ayrılmadan önce sana güvenmediğimi söylemiştim. Sana bu kadar yakın olmak bile... Seni soymak, canın çıkana kadar dövmek ve her şeyi yeniden yapmak için seni iyileştirmek istiyorum," diyor ve sanki hayal ediyormuş gibi bana bakıyor.

Sözleri karşısında ürperiyorum ama cevap vermiyorum.

"Bana yaptıkların için seni cezalandırmak ve acı çekmeni sağlamak istedim, Annalise. Ancak, öngörülemeyen koşullar nedeniyle, senin için daha önce yaptığım planları artık uygulayamıyorum. Şimdi, bizden biri olmayı öğreneceksin, böylece herhangi birinin senin insan olduğunu söyleyebilmesinin tek yolu, özelliklerinin eksikliğidir" diyor.

Cyrus kendine bir bardak daha dolduruyor, bir yudum daha bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Zorla içine sokulduğu durum her neyse, bundan hiç memnun değil.

"için beni cezalandırıyorsun," diyorum usulca, "ama çocuğunu doğurduğum için beni ödüllendiriyorsun."

Ona bakıyorum, cesur kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Eğer kalsaydım, beni öldürecektin. Ne yapmam gerekiyordu?" Fısıldıyorum.

Cyrus bardağını odanın öbür ucuna fırlattığında geriliyorum, içindeki alkol Cyrus'un öfkesine uyarak patladığında ateş parlıyor. de çığlık atmıyor. Yüzümü işaret ederken ürkütücü derecede sakın, bakışları vahşi.

"Kalman ve sana verdiğim her şeyi kabul etmen gerekiyordu, bu ister merhamet ister acı olsun. Sen bir köleydin. Sen bir insansın. Ve krallığımdaki her insanın kaderini paylaşmalıydın, ama bu yüzden...

Sana karşı delirtici bir takıntım var, beni sorguladıktan sonra burada oturup dilini tutabiliyorsun," diye homurdanıyor.

Bana dik dik bakarken sessizlik havayı dolduruyor. Oturduğu yerden kalkıp beni de ayağa kaldırıyor ve ben korkuyla haykırıyorum.

"Bornozunu çıkar."

Beni sınıyor. Ona itaat edip etmeyeceğime meydan okuyor. Bornozu açıp omuzlarımdan kaymasına izin verirken parmaklarım titriyor. Üzerimde daha önce hiç giyme lüksüne sahip olmadığım ince bir gecelik var. Ama Cyrus'un siktiği kadınların birkaç kez bunu giydiğini görmüştüm.

Bana yaklaşırken Cyrus'un gözbebekleri loş ışıkta büyüyor. Başparmakları yavaşça askıların altından geçerek, artık omzuma oturmamaları için askıları kaldırıyor. Elbise ayak bileklerimden düşüyor ve beni onun önünde çırlıçıplak bırakıyor. Gözleri mührünün oturduğu kaburgalarımaya kayıyor ve başparmağını derimin üzerinde gezdirerek dokunuyor. Etime yaymaya başladığı ısıdan irkiliyorum.

"Mührümü taşıman, hayatının artık sana ait olmadığı anlamına gelir. Benimdir, Anna." Bakışları değişiyor, benimkini tutuyor.

"*Sen* benimsin."

On İkinci Bölüm

ANNALISE

"Come. Bana gel."

Ciel'in gülümsemesi genişliyor ve kollarını uzatarak bana doğru uzanıyor. Tombul bacakları oturduğum yere doğru yürümesine yardımcı olurken ben de onun gülümsemesini yansıtıyorum. Hafifçe tökezliyor ve olduğu yerde zıplıyor, dudaklarından bir sevinç ılgığı dökülürken dizlerini büküyor ve beni de gülümsemeye zorluyor.

"Evet, çok iyi gidiyorsun," diyorum cesaretle. Ellerini önünde birleştiriyor, yumruklarını sıkarak bana doğru ilerliyor.

"Amamama." Sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Denizin karşısında sadece ben ve o varken, yakında yürüyeceği umuduyla bacaklarını güçlendirmek için onu birçok yere götürürdüm. Şimdi bir yaşını birkaç ay geçti ve nihayet kucağıma düştüğünde gülümsüyor.

Onu kendime çekiyor, saf sevgisinin ve masumiyetinin tadını çıkarıyorum. Babasının ellerinde dehşetten başka bir şey hissetmemin tek yolu bu. Gözlerine bakmak için onu geri çekiyorum. Renkleri Cyrus'unkilerle uyuyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandığımda gümüş teller parmaklarımın arasından kolayca kayıyor.

"Denizden tatlı suya bir kanal kazsanız, tatlı su olarak kalır mı?"

Oğluma bakarken Felix'in sözleri beni öfkeliendiriyor. Buradan uzakta yaşarken onu nadiren halka açık yerlere götürürdüm çünkü insanların onun fiziksel özelliklerini fark edeceğinden ve beyaz saçlı çocukla ilgili söylentilerin yayılacağından korkardım. Onunla ilgili her şey babasının oğlu olduğunu haykırıyor, buna özgüveni de dahil.

"Bu konuda çok iyisin."

Tanıdık bir sesle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Cyrus yatak odamın kapısında duruyor ve bizi içeri alırken dudaklarında küçük bir gülümseme var. İçgüdüsel olarak Ciel'i kendime doğru çekiyorum ve Cyrus bu hareketi fark ediyor, odanın derinliklerine doğru adım atarken gülümsemesi kayboluyor.

"Lütfen, Anna. Ona sahip olduğun süre içinde benim verdiğim zarardan daha fazlasını verdin." Cyrus aptallığını hemen fark ediyor, Ciel ve benim üstümdeki minderlere çökerken yüzünde sinirli bir ifade .

Ciel'in önünde bana kötü davranmayacağına dair verdiği sözü tuttu ve buna benimle belirli bir şekilde konuşmak da dahil. Ciel etraftayken birlikte mutlu olduğumuzu ve bana karşı bir düşmanlığı olmadığını göstermek istiyor gibi görünüyor. Ama Ciel yokken durum çok farklı.

Cyrus sessizce bizi inceliyor, konuşurken kendi yüz hatlarını işaret ediyor. "Senin burnuna sahip... ve senin dudaklarına," diyor usulca.

Koltuğunda geriye yaslanıyor, dikkati tamamen Ciel'in üzerinde. Dudaklarından çıkan yabancı bir dil sesi beni geriyor ve Ciel hemen canlanarak babasını taklit etmek için ağzını açıyor. Karşılıklı konuşmayı hayranlıkla izliyorum, sesteki kollarım ürperiyor.

Sonunda Cyrus iletişimini kesiyor ve Ciel bir kez daha kucağıma düşüyor. Sevmediğim hizmetkâr odaya girmeden önce kapı hafifçe vuruluyor. Ciel'i benden almaya hizmetkâr. Ve yakın zamana kadar beni hiç tanımamıştı. Cyrus'un emrinden beri, isteksizce beni selamlıyor. Tam zamanında Cyrus'a gülümseyerek selam veriyor ve bana dönüp tek kelime etmeden yarım yamalak bir selam veriyor. Cyrus bu alışverişi sessizce izliyor ve onun Ciel'i almasına izin veriyor.

"Gel küçük prens, karnını doyuralım," diyor Ciel'in saçlarını okşarken.

Oğlumu benden alırken içimin derinliklerinde bir öfke hissediyorum. Ama Ciel izliyor, Cyrus da öyle. Ben de ona küçük bir el sallayarak bir öpücük gönderiyorum.

"Hoşça kal aşkım," diye sesleniyorum ona, acımı hissetmiş gibi el sallayarak karşılık veriyor ve bir saniyeliğine de olsa kalp ağrımı hafifletiyor. Hizmetçi kapıyı arkasından kapatıyor ve beni Cyrus'la yalnız bırakıyor. Titrek bir nefes alıyorum, onun bakışlarını üzerimde hissetmek gerginliğimi arttırıyor.

"Bu konuda da iyisin," diye alay ediyor Cyrus .

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum ve tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle beni izliyor.

"Neye, majesteleri?" Ben soruyorum.

"Oğlumuz seni terk için bu kadar acı çekiyormuşsun gibi davranıyorsun," diyor kızgınlıkla.

Ona cevap vermemek için dilimi ısırıyorum. Geçen gece öğrendiğim bir şey varsa, o da Cyrus'un akıl sağlığının pamuk ipliğine bağlı olduğuydu.

"Gel benimle otur," diyor.

Tam ayağa kalkmışken kapı açılıyor ve hizmetkârlar ellerinde bir tabakla içeri giriyor. Ayrıntılı bir şey değil, sadece çay ve bisküvi. Tepsiyi hazırlayan hizmetçi

Kibarca gülümsüyor, eğiliyor ve Cyrus'u selamlıyor. Biz buradayken onu becerip becermediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana dokunmadı ve bunun için minnettarım. Ama anlaşılması imkânsız olduğu kadar doyumsuz da.

Hizmetçi Cyrus sessizce beni izliyor, sonra da yayılmayı işaret ediyor.

"Dök."

Birdenbire benimle ne yöne gittiğini bilmiyorum, ama köle olduğum günleri hatırlayarak talimatlarını yerine getiriyorum. Emrini yerine getirirken beni dikkatle izliyor ve başka bir emir vermek için işim bitene kadar bekliyor.

"İç."

Fincana uzanıyorum, parmaklarım onun bakışları altında titriyor. Gülüp dikkatimi çektiğinde fincanı neredeyse dudaklarıma götürmüştüm.

"Dur, seni daha fazla izleyemeyeceğim," diyor eğlenerek.

"Yaptığınız her hareket beceriksizce ve emin değilsiniz. Bu sinir bozucu. Sabah Felix'in malikanesinden ayrılacağız. Dağlardaki kraliyet malikanesine kadar bana eşlik edeceksin ve orada seni kendi başıma eğiteceğim. Çok fazla zamanım yok ama toplumla bir an önce tanışmalısın. Özellikle de saray seni bir gün Ciel'in annesi olarak kabul edecekse."

Cyrus'un planını anlamakta zorlanarak şok içinde gözlerimi kırıştıyorum. Kendimi bir canavar gibi taşımam için beni eğitmek istiyor, böylece benim türümün bir parçası olmamın kesinlikle yasak olduğu toplumun bir parçası olmamı sağlayabilecek. Felix, Cyrus'un verdiği kararların ne kadar pervasızca olduğunu anlamadığını söylerken haklıydı.

"Bu şok edici bir habermiş gibi davranma. Bunun olacağını biliyordun ve artık Ciel'e engel olmayacaksın," diyor Cyrus.

Bakışlarımı kısıyorum ve sabrımın son damlaları da sınanırken nihayet konuşacak gücü buluyorum.

"Annesiyle birlikte olmak nasıl bir engel olabilir?" Feveran ediyorum.

Cyrus ses tonuma kaşlarını kaldırıyor ama konuşmadan önce fincanını tepsiye geri koyarken kendini sakın tutmayı başarıyor.

"Gerçek ihtiyaçlarını anlamayan bir varlığın çocuğu olarak doğmak bir engeldi. Gerçek gücünün tadına çoktan varmış olmalıydı. Başkalaşımına hazırlanmak da dahil olmak üzere, bir gün onun olabilecek şeyleri görebilmeli ve anlayabilmeliydi. Ve siz onunla bu dilde konuşmadan çok önce ana dilimizi duyuyor olmalıydı" diyor.

"Onu alıp bir insan gibi yetiştirdiğiniz için, ona öğretmeye çalıştığımız her şeyi anlamakta zorlanıyor. Aylardır bilgi alma yeteneğine sahipti ama sizin bilgi eksikliğiniz yüzünden günleri sessizlik içinde geçti," diye bitiriyor Cyrus.

Bir kez daha dilimi ısıyorum ama bu sefer Cyrus fark ediyor. "Aklından geçeni söyle," diyor.

"Sadece onu bir canavar olarak yetiştirdiğin için engellendiğini hissediyorsun. Ben onu insan olarak yetiştirirken bununla hiç uğraşmak zorunda kalmadım," diyorum.

Tepkisinin ne olacağını düşündüğümün aksine, Cyrus gülüyor.

"Doğru," diyor, dikkatini pencereden dışarı kaydırarak. Sonra tekrar bana bakıyor.

"Büyüdüğünde ve onu bir hayvan olarak anlamadığınızda ne yapacaksınız? Olmasını istediğin gibi biri olmadığı için kendi oğlunu dışlayacak mısın?"

Başımı sallıyorum.

"Ben asla-"

"O zaman insanmış gibi davranmayı bırak. Bir insanın hayatını asla anlayamayacak," diye tersliyor Cyrus.

"Ona bu seçeneği vermeyeceksin!" Karşı çıkıyorum.

"Bu konuda haklısınız. Asla yapmam. Bir insan olarak yetiştirildiği süre içinde onu o kadar geride bıraktınız ki, onu olumsuz yönde etkilediniz. Söyleyin bana, insan olmaktan ne kazanacak? Kölelik mi?" diye sorar.

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilemediğim için hemen kapatıyorum.

"Neden beni avlıyorsun? Neden... bizi getir geri buraya eğer sen öyle büyümesinde hayal kırıklığına uğradım" diyorum.

Cyrus şimdi ne diyeceğini bilemiyor, gözleri yüzümde geziniyor. Sinirli bir nefes verdi.

"Nedenini biliyorsun. sen olunca dayanılmaz bir arzu duyduğumu biliyorsun. Nerede olduğunu ve seni bulabileceğimi bilmediğim sürece doğru düşünemiyorum. Ve o zaman bile... mantığım pencereden uçup gidiyor. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda bile almamam gereken kararlar alıyorum," diyor Cyrus.

"Senden hiç istemedim. Bunların hiçbirini ben istemedim," diyorum. Cyrus'un bakışları daralıyor.

"Sence öyle mi yaptım? Kendimi bir insanla yatacak kadar alçaltmak *istediğimi* mi sanıyorsun? Tüm varlıklar arasında senin çocuğumun annesi olmanı istediğimi mi sanıyorsun-"

Cyrus onun sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde irkildiğini fark edince kendini durduruyor. Odadan çıkmak için ayağa kalkarken kendini sakinleştirmek için nefesini içine çekiyor. Kapı aralığında duraksıyor ve dönüp bana bakıyor.

"Ciel de bunların hiçbirini istemedi. Ama artık onun ihtiyacı olan şeyi yapmak bizim görevimiz."

Cyrus konuşmaya devam ederken gözlerim açılıyor.

"Joan eşyalarınızı toplamaya başladı bile. Ciel bize eşlik etmeyecek. O yüzden şimdilik barış yapın ve vedalaşın."

On Üçüncü Bölüm

ANNALISE

"**Y** Majesteleri, ağlamayı kesmelisiniz." Joan'ın sözleri arabanın havasını doldururken nazikti, ancak beni rahatlatmak için çok az şey yapıyorlardı. Ben

Joan'ın tavsiyelerinin çoğu zaman benim iyiliğim için olduğunun farkındayım. Ancak şu anda, onun sözlerindeki faydayı bulamıyorum.

Ona bakıyorum, kızgınlığımın ortaya çıkmasına izin veriyorum.

"Kral zaten bana ne yapacağımı söylüyor. Aynı şeyi bana özel olarak yapmana izin vermeyeceğim," diye çıktım.

Joan yüzünü buruşturup koltuğuna geri oturur.

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Kralın sizi neyin içine sürüklediğini bilmiyorsunuz. Toplumumuz için hazırlıklı olmalısınız" diyor.

"Oğlumdan ayrı kaldığım için ağlamak beni kötü mü hazırlıyor?" Ben soruyorum.

Konuşurken Joan'ın gözleri benimkilerle aynı hizada.

"Hayır. Bu sizi zayıf yapar ve toplumumuzda zayıflık bertaraf edilir. İnsanlar kralın dikkatini neden çektiğinizi, doğurduğunuz çocuğa krallığını neden verdiğini ve hatta neden size

onun varisini doğurmak. Oğlunuz zaten annesi olduğunuz için farklı olarak görülecek. Senin zayıflığın yüzünden onu cezalandırmaları için onlara bir sebep vermek ister misin? Kralın zayıflığı olarak mı görülmek istiyorsun?" diye soruyor.

Bakışlarım pencereye kayıyor. Herkese bunların hiçbirini istemediğimi haykırmak istiyorum. Ama bunun bir önemi olmadığını biliyorum. Onların gözünde, eğer bunu istemediysem, Ciel'e hiç sahip olmamalıydım. Ve Cyrus'un dediği gibi, Ciel bunların hiçbirini istemedi.

"Ne yaptığımı neden bu kadar önemsiyorsun?" Joan'a bakarak soruyorum.

"Çünkü yaptığınız her şey benim toplumuma yansır. Eğer başarısız olursan, kral da başarısız olur ve benim hayatım da kaosa sürüklenir. Kral şimdilik seni seçti, bu yüzden başarılı olman için elimden gelen her şeyi yapmalıyım" diyor.

Joan elimi avuçlarının arasına alıyor ve anında dikkatimi çekiyor. Koyu renk gözleri benimkilere odaklanmış, durumun ciddiyetini anlatmaya çalışıyor.

"İstediğin şeye asla sahip olamayacaksın. Sen bu konumda olan ilk ve tek insansın. Tarih kitaplarında yer alacaksın. Ancak hakkınızda yazacakları şeyin güçlü bir şey olduğundan emin olmalısınız. Oğlunuza bir miras bırakmak istiyorsanız, işe yerinizi sağlamlaştırarak başlayın.

Kral'ın tarafında," diyor.

Joan'a şaşkınlıkla göz kırptıyorum ve ondan sinirli bir bakış alıyorum.

"Yatağından başlayarak, Majesteleri."

Elimi tuttuğu yerden çekerken yüzünde şok ifadesi belirliyor. "Delirdin mi sen-"

"Kral hâlâ başka kadınlarla yatıyor. Sana aşık olduğunda böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti. Bu da size hala kızgın olduğu ve hiçbir şeyin kesin olmadığı anlamına geliyor. Onun varisini doğurmuş olmanız size şu anda sahip olduğunuz unvanı kazandırdı. Önüne çıkan engelleri yıkmalısın.

Geceleri yanında tuttuğu kadınlar da dahil. Bir zamanlar onun dokunabileceği tek kadın sendin. Öyle de kalmalısınız. Başka kadınlardan zevk almasına izin veremezsiniz. Adına iftira atıyor. Ona ya da konseye, kraliçesi olmaktan başka bir şey için yaratıldığınıza inanmaları için herhangi bir sebep veremezsiniz."

Acı bir kahkaha attım.

"Yapmayı planladığı şey bu mu? Bir insanı kraliçesi yapmak mı?" diye soruyorum. Ancak Joan eğlenmiş görünmüyor, ifadesi kararıyor.

"Yapmayı planladığı şey *tam olarak* bu. Toplumumuza neden bu kadar sert bir karar verdiğini göstermek sizin göreviniz" diyor.

Joan'ın sözlerini sessizce düşünüyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama Ciel doğmadan önce onun sarayında çektiğim işkence ve acıyı düşündükçe, Cyrus'un bende ilk başta ne bulduğunu tam olarak çözemiyorum. Bana duyduğu şehvet bir saplantıya dönüştü, şimdi bile açıkça bir hata olduğunu iddia ettiği bir şey.

"Ama neden bu kadar sert bir karar verdiğini bilmiyorum. O bile nedenini bilmiyor," diyorum umutsuzca.

Joan başını sallar, pencereden dışarı bakar. "O zaman ona bir sebep ver," diyor.

Yolculuğun geri kalanı gün boyu sürüyor ve beni rahatlatmak için Joan sonunda uykuya dalıyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Pencereden dışarı baktığımda, sıklaşan yeşilliklerden dağların derinliklerinde olduğumuzu anlayabiliyorum. Cyrus bir keresinde bana bu araziye vermekten bahsetmişti. Birlikte geçirdiğimiz son günlerde beni dağlarda saklamaktan bahsetmiş, bir şekilde onun kalbine ve aklına sahip olduğumu iddia etmişti. Ama şimdi bu konudaki tavrı tamamen değişti. Artık beni saklamayı planlamıyor. Beni halkının kabul etmesi ya da reddetmesi için sergilemeyi planlıyor. Ve eğer başarısız olursam, Ciel'in hayatı mahvolacak.

Derin bir nefes alıp hayal kırıklıklarımı bir kenara bırakıyorum. Cyrus artık Ciel'e sahip ve Ciel de babasını tanıyor. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ciel'in geleceği artık kendini savunabilecek yaşa gelene kadar bana bağlı. Ve tek başıma bir insan olmam onu bir canavar olmamdan çok daha fazla tehdit ediyor.

Araba yavaşlıyor ve bakışlarımı pencereye doğru çekiyor. Önümde beliren malikâneyi gördüğümde gözlerim açılıyor. Neden kraliyet mülkü olarak kabul edildiğini anlayabiliyorum. Malikânenin uzaklığı hayret verici. Bu mesafeden, çevremdeki alanın ötesine uzandığını görebiliyorum. Savaş sırasında Canavar Krallığı'nın büyük bir kısmını göremedim. Sadece sarayın içini ve Felix'in malikanesini gördüm. Bu mülkün büyüklüğüne bakılırsa, kraliyet ailesi büyük ayrıcalıklara sahip. Malikânenin kendisi devasa bir üzüm bağına benziyor, duvarlar gökyüzüne doğru uzanıyor. Ve bahar çoktan geçtiğinden beri, çiçekler tamamen açmış durumda.

Büyüleyici.

Yolda ilerlemeye devam ederken Joan'ı hafifçe sarsarak uyandırıyorum ve girişi mükemmel bir şekilde görebileceğim bir çemberin içine çekiyorum. Her zaman olduğu gibi hizmetkârlar sıraya dizilmiş, Cyrus ve benim arabalarım yaklaşırken elleri arkalarında sessizce bekliyorlar. İki hizmetkâr ayrı arabalarımıza yaklaşıyor ve çıkmamız için her iki kapıyı da açıyor. Cyrus'un ona karşı alışık olduğum tüm kibir ve özgüvenle öne doğru adım atışını izliyorum.

Ayakta duran hizmetkârların hepsi krallarının önünde eğiliyor, o da bana dönerken onlara sadece başıyla selam veriyor. Ben de eğilerek onun yaklaşmasını bekliyorum. O yaklaşırken başımı eğiyorum, üzerimde durup doğrulana kadar bekliyorum, gözlerinin içine bakıyorum.

"Ciel olmadan bir yolculuktan sağ çıktın," diyor alaycı bir şekilde.

Joan'ın sözleri beni etkiliyor ve her zamanki gibi dilimi tutmak yerine cevap vermeye karar veriyorum.

"Elbette. O ve ben ayrı kalmaya alışık değiliz. Ama onun için en iyisi buysa, bana bir şey olmaz," diyorum.

Cyrus cevap vermiyor. Kolunu bana uzatmadan önce bir süre daha beni izliyor. Sarayda köle olarak yaşadığım için soyluların geleneklerini biliyorum, bu yüzden elimi kolunun kıvrımına koyuyorum ve beni malikaneye götürmesine izin veriyorum.

Merdivenleri sessizce çıkıyoruz ve biz gelmeden kapılar açılarak devasa giriş kapısını ortaya çıkarıyor. Her ikisi de Cyrus'un babasının büyük bir resminin bulunduğu başka bir kata çıkan mermer döşemeyi ve çift sarmallı merdiveni görünce gözlerim açılıyor. İstemsizce kolunu sıkıca kavriyorum ve o da bunu fark ediyor.

Çevremden beni izlediğini hissediyorum ama kamptaki günlerimin ve babasının son anlarına kadar çektiği işkencelerin anıları beni bombardımana tuttuğu için başka tarafa bakamıyorum.

"O büyük bir hükümdardı. Kendisinden önceki herkesten daha büyüktü. Şimdi bana düşmüş olsa bile, onu mülkten uzaklaştırmak yanlış geldi," diyor Cyrus, bakışlarımı takip ederek.

Konuşmadan onaylayarak sessizce başımı sallıyorum. Babası ve kibar bir yaratıktı. Ölüme giderken bile beni ve Ciel'i önemsiyordu. Güvenliğim için ayrılmam konusunda kendisinden daha fazla endişeliydi. Ve son anlarında hiç tereddüt etmedi. Ölümle yüz yüze olan kendisi olmasına rağmen bana aktarmaya çalıştığı teselli aklımdan çıkmıyor. Oğlunu çok sevdiği için, onun bir insanla birlikte olma kararını asla umursamadı. Beni gördüğü andan itibaren kendi çocuğu olarak kabul etti ve bana yardım etmeye çalıştı.

O büyük bir kraldı.

Cyrus'a dönerek, "Baban nazik biriydi," diyorum.

Koyu renk gözleri beni incelerken hafifçe yumuşuyor, dudaklarından hafif bir kahkaha dökülüyor.

"Son günlerinde sizi etkilemeyi bile başardı," diyor resme dönerek.

"Onu öldüren ve krallığımızı ilk etapta zayıflatan şey idealleriydi. Asla onun gibi olamam ama onun pek çok kişi için ürettiği nezaketle karşılaşabildiğinize sevindim. Mükemmel bir dünyada onun vizyonu başarılı olabilirdi. Ama burası güçle yönetilen bir dünya... nezaketle değil," diyor Cyrus.

Şaşkınlıkla onu incelemek için bir an ayırıyorum. Cyrus'un nasıl bu hale geldiğini anlamıyorum. Babası bu kadar nazikken nasıl bu kadar acımasız ve kalpsiz oldu? Gözlerim cildini saran soluk yara izlerine kayıyor. Açık renkli deri boğazını, çenesini ve yüzünü sararak sol gözünü kapatıyor.

"Onun idealleri beni ve Ciel'i kurtardı," diyorum.

Cyrus'un bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben onun bakışlarını tutacak gücü topluyorum.

Cyrus gülümseyerek babasının tablosuna bakıyor. "Bir gün bunların hepsi Ciel'in olacak. Ve resimlerimin saklanmaya değer olup olmadığına o karar verecek."

Cyrus bir kez daha kendini benden ayırdı. Zihnimde rahatlama duygusu ön ama Joan'ın sözleri de bana acı veriyor. Cyrus'un yanındaki yerim, onun her gece benimle birlikte olma ihtiyacından kaynaklanıyordu. Ama şimdi benimle ya bir yabancıymışım ya da benden nefret ediyormuşum gibi konuşuyor. Varlığım onun için bir görev haline geldi, özellikle de yaptıklarımın dolaylı beni öldürmemeye çalışırken. Ve şimdi bir şey onu beni bu konuma yerleştirmeye zorladığı için, istemediği duygularla uzlaşmak zorunda kalıyor.

Bakışlarım büyük pencereye ve onun ötesindeki uçurumun kenarına kayıyor. Bir zamanlar Cyrus için ifade ettiğim şey buydu. Bana bunu vermeye ve canavar toplumundan uzak bir yaşam sürmeme izin vermeye hazırdı.

Acı bir kahkaha attım.

O gün bu sözlerden nefret etmiştim ama şimdi bana teklif nasıl da atlardım.

Joan arkamda hareket edip yatağı hazırlarken başımı kaldırıyorum. Bir zamanlar Cyrus'un odasındaki görevim buydu. Geçmişini düşündüğümde, gecenin sonunda beni yakalayabilmesi için bana böyle bir görev verildiğinden eminim. Ama o gelmeden önce odasından çıkmayı başarsam bile, her zaman gece geç saatlerdeki faaliyetleri için çağrılırdım. Derin bir nefes aldım, içimi parçalayan düşüncelerin etimi kemirdiğini hissettim.

"Gerçekten beni kraliçesi yapacağını düşünüyor musun?" Aynada Joan'a bakarak soruyorum.

Küçük bir gülümseme oluşmadan önce beni incelerken yüz hatlarında şok ifadesi beliriyor. Nefesini bırakıyor ve oturduğum yere doğru ilerleyerek elimi avuçlarının içine alıyor.

"Ölü bedenleri ortadan kaldıran bir saray kölesinden düşese dönüştün. O şimdiden planını uygulamaya koyuyor" diyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

"Beni sevmeden önce bana zarar verecek, Joan." Elini sıkıca kavrayıp canavarların karanlık gözlerine bakıyorum. "Korkuyorum."

Bana acıma dolu bir gülümseme sunuyor ve anlayışla başını sallıyor. "Burası gücünü inşa etmeye başladığın yer. Bu Ciel için.

Bunu her zaman hatırlayın" diyor.

Oğlumu düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Onun varlığı hiç hoş karşılayacağımı düşünmediğim bir şeydi. Hamileliğimi ilk öğrendiğimde,

Yapmayı planladığım ilk şey onu sonlandırmaktı. Ama onun gülümsemesini, kahkahasını ve mutluluğunu hayal ettikçe, bu fedakârlığı yapmak daha kolay geliyor. Bu onun için, hayatı daha iyi olsun diye.

"Beni krala götürün."

Joan, diğer üç hizmetkârla birlikte malikânenin karanlık koridorlarında beni takip ediyor. Cyrus'un odası benimkinden çok uzakta değil, ama yaklaştıkça daha da endişeli hissediyorum. Joan onun dikkatini tekrar kendime çekmem gerektiğini söylüyor ama böyle bir şeyi nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Köleyken onun dikkatini çekmek için hiç yarışmadım. Bir şekilde bana ilgi duydu.

Cyrus'un odasına vardığımızda, endişe içindeydim. Cyrus'un hizmetkârları odasının dışında duruyor, biz yaklaştıkça dikkatlerini bize çeviriyorlar. Kapının diğer tarafında inleyen bir kadın olmadığında şok oluyorum. Sessizdi.

Cyrus'un hizmetkârları geldiğimi haber vermek için kapıyı hafifçe vurdular. "Majesteleri, düşes sizi görmeye geldi."

Cyrus'un yaklaşma sesi koridoru doldururken adrenalinim yükseliyor. Kapı yavaşça açılıp dehşetimin ardındaki canavarı ortaya çıkarırken parmaklarımı kendime daha da sıkı kenetliyorum.

Cyrus açık kapı aralığında sadece pantolonuyla duruyor, göğsü, etrafına dökülen uzun beyaz saçları dışında çıplak. Koyu renk gözleri eğlenerek üzerimde geziniyor, konuşmadan benimle alay etmek için başını hafifçe eğiyor. Gözleri vücudumda gezinirken sinsi bir gülümseme oluşuyor ve beni omurgamı tehdit eden gözle görülür ürpertiyle savaşımaya zorluyor. Kaşlarını kaldırıyor ve onun karşısında ne kadar acınası bir durumda olduğumu anlamam bir anımı alıyor. Gözlerim kocaman, bedenim korkudan kaskatı ve henüz onu selamlamadım.

Ağzımı açıyorum ama titrek bir nefesten başka bir şey çıkmıyor.

"Bizi yalnız bırak," diyor kıkırdayarak.

Beni Cyrus'la yalnız bırakmadan önce her hizmetçi aynı anda selam veriyor. Kapıyı daha geniş açıyor ve tek kelime etmeden içeri girmemi emretmek için yana doğru adım atıyor. Oda geniş ve bir kral için uygun. İçim rahatlıyor, yatak hazır. Gözlerim pencerenin yanındaki masaya kayıyor ve üzerinde bir kadeh şarabın eşlik ettiği kağıtlara bakıyorum.

Ben gelmeden önce bir şey üzerinde çalışıyordu.

Kapı kapanıyor ve dikkatimi çekiyor. "Çağrılmadan bana geldin," diyor Cyrus, masaya geri dönerken.

Oturur oturmaz, gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor.

"Bu cesareti neye borçluyum?" diye gülerek şarabından bir yudum aldı.

Joan'ın sözlerinden güç bulmaya çalışıyorum ama Cyrus beni izlerken ne dediğini bile hatırlayamıyorum. Uzun zamandır ilk kez kötü niyet taşımadan oturup beni izlemesi ve buna rağmen onun karşısında korkudan felç olmuş gibi durmam beni ürkütüyor.

"Benim... bir talebim var," diyorum usulca.

Cyrus koltuğunda arkasına yaslanıyor, beni incelerken kaşlarını kaldırıyor. Söyleyeceklerimle ilgileniyor. Ama şimdi onun tüm dikkatini üzerime çekmişken, dilim birden kurşun gibi oldu. Parmaklarım titreyerek elbisemin iplerini çekiyor, bağlarını gevşetiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, beni ona doğru taşıması için zorluyorum, elbisemin düşmesine izin veriyorum ve yaklaşırken elbisemden sıyrılıyorum. Cyrus gözlerini kaçırmıyor, ilgisini çekmiş ve şehveti karanlık bakışlarından okunuyor. Tamamen çıplak bir şekilde karşısında durana kadar beni izliyor.

"Pazarlık mı yapıyorsun, Annalise?" diye sorar.

Ayağa kalktığında içimdeki küçük cesaret kırıntısı neredeyse anında yok oluyor ve aramızdaki dinamik hemen değişiyor.

"Mührünü taşımanın hayatımın senin olduğu anlamına geldiğini söyledin-Ah!" Elini belime koyup beni kendine doğru çekerken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Parmağı yanağımda gezinirken gülümsüyor ama bu alaycı bir gülümseme.

"Ah, Anna... sahte cesaret sana yakışmıyor. Benden ne istediğin hakkında en ufak bir fikrin yok," diyor.

Gözleri dalıyor, parmağının göğüs kemiğimin üzerinde bıraktığı izi takip ediyor, oyalanıyor.

"Senin iyiliğin için koyduğum kısıtlamalar hakkında en ufak bir fikrin yok. Ve kendini bana bu şekilde sunman... senin için iyi bitmeyecek," diyor.

Konuşurken gözleri bedenimde gezinmeye devam ediyor ve nefes alış verişini yavaş ve derin bir düzene giriyor. Parmaklarımı yüzüne götürüp çenesinin altına yerleştirerek bakışlarını kendime doğru kaldırıyorum.

"Bir zamanlar yaptığınız gibi beni alın, Majesteleri. Sizi bir zamanlar tatmin ettiğim gibi tatmin edeceğim... sadece beni," diye fısıldıyorum.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir hırıltı yayılıyor ve onu kontrol için kendisiyle savaşıırken görüyorum.

"Talebiniz bu mu?" diye sorar. "Evet-

Ah!"

Cyrus beni saniyeler içinde ayağa kaldırıp odanın diğer ucuna götürüyor ve yatağa fırlatıyor. Üzerimde sürünürken gözlerim kocaman açılmıştı, karanlık bakışları bana mührünü verdiği geceye benziyordu.

"Tamam. Sana istediğini vereceğim. Ama çok ileri gidersem bana şikayet etme."

Bölüm On Dört

ANNALISE

T Onunki Ciel için.

Yaptığım şeyin onun geleceği için olduğunu kendime tekrar tekrar söylüyorum. Dünyada oğluma olan sevgimden daha güçlü bir duygu yok. Artık onun için bir engel olamam. Joan'ın dediği gibi, babasını gerekli gördüğü her şekilde memnun etmekle başlayarak güçlü olmalıyım.

Oksijensiz kaldığım için göğsümdeki yanma her geçen saniye artıyor. Çıgıllıklarım Cyrus'un boğazıma saplanan ve nefes almamı engelleyen siki tarafından boğuluyor. Kalçalarını itiyorum, ama saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıp kendini daha da derine zorladıkça çırpınışlarım onu geri püskürtüyor gibi görünüyor.

"Çok ileri gidersem şikayet etme."

Boğazımı sikmeye devam ederken bu sözler kafamın içinde çınlıyor, şaftı her geçen saniye daha da sertleşiyor gibi görünüyor. Sonunda kendini boğazımdan çekerek nefes almama izin verdi. Derin bir nefes çekiyorum, öksürüyorum. Üzerimde dururken bakışlarım ona kayıyor, hafifçe

Şimdi tükürüğümle parlayan şişmiş sikini okşuyorum. Bana bakarken bakışları karanlık, omurgamda istemsiz bir ürperti dalgalanıyor.

"Bana gel," diyor boğuk bir sesle.

Çenemi silerek yavaşça onun olduğu yere doğru ilerliyorum, bir sonraki hamlemi zamanım yok. Eli saniyeler içinde boğazıma dolanıyor, dudakları kabaca dudaklarımın üzerine geliyor. Öpücüğü nazik ya da yumuşak değil. Alt dudaklarımı dişlerinin arasına alırken sert, öfke ve şehvet dolu. Dudağımda keskin bir ısırık hissettiğimde acı içinde haykırıyorum ve şok içinde geri çekiliyorum.

Beni ısırdı.

Ama beni kabaca yatağa geri itip bacaklarımı ayırırken hasarı kontrol etmeme fırsat vermiyor. Beni tamamen merhametine alırken gözleri üzerimde büyüyor gibi görünüyor. Bana doğru eğilirken gülümsüyor, dudakları tümseğimin üzerinde geziniyor.

"Anna... kalbin çok hızlı atıyor," diye kıkırdıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ağzını amımın etrafına kapatırken bakışlarımı tutuyor, dilinin sıcaklığı klitorisimi çevreliyor ve içime bir zevk şimşegi gönderiyor. İstemsizce kalçalarımı ağzının derinliklerine doğru iterken sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum. Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni birbirinden ayırırken kıkırdıyor. Dili klitorisimi yalıyor ve okşuyor, dilinin sert dokusu bana karşı düzleşiyor, kedi duvarlarımı zevkle kasılmaya zorluyor. Parmağının içime girdiğini hissettiğimde geriliyorum. Biri bana bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Cyrus'un parmağı neredeyse beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

O da fark etti.

"Beni içine çekiyorsun... yokluğumda kendine dokunmadın mı?" diye kıkırdıyor bacaklarımın arasından.

Sessizliğim, yaptığı şeye devam etmek için ihtiyacı olan tek şey, içime bir parmak daha eklemek. Şimdi, doluluk hissi beni ele geçirirken nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Cyrus'tan uzak kaldığım süre boyunca başka bir adamın ya da canavarın bana dokunmasına asla izin vermedim. Kaçmaya karar verdiğimde, hayatımı Ciel'i yetiştirmeye adamaya da karar verdim. O benim için her şeyin merkezidi. Gecenin bir yarısı Cyrus'un yatağında gördüğüm rüyalardan sonra kendimi ihtiyaçtan sızlarken bulduğumda bile, yine de kendime hiç dokunmadım. Ama vücudum Cyrus'un dokunuşuyla sanki hiç ayrılmamışım gibi hemen uyanıyor.

Cyrus , eli boğazıma dolanıyor ve kendini girişime yerleştiriyor. Dolaşımı kesip bir anda içime girerken ellerim hemen boğazımdaki ellerine doğru uçuyor.

Ani girişinden dolayı acı içinde haykırıyorum. Cyrus bana bu şekilde dokunmayalı bir yıldan fazla olmuştu, vücudum onun büyüklüğüne birdenbire alışmakta güçlük çekiyordu. Beni inanılmaz derecede gerdiğini hissedebiliyorum ve boğazımı da sıkıp nefes almamı engellerken hiçbir şey yapamıyorum. İticiliği sert, kasık kemiğinin benimkine her bastırışında beni sarsıyor. Daha da korkuncu, gözleri bana odaklanmış, hava kaynağımı kesip beni acımasızca becerirken yüz ifademi inceliyor. Odanın kenarları kararmaya başlarken tırnaklarım ellerine batıyor. Beni boğuyor.

Beni dehşete düşüren bir şekilde, çırpınışlarımı izlerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Savaş benimle. Sana sadece benim verebileceğim nefes için savaş."

Sözleri tüyler ürperticiyken itiş gücü her geçen saniye daha da şiddetleniyor. Kelimenin tam anlamıyla canımı çıkarıyor ve ben haykıramıyorum bile. Beni incelerken kıkırdaması havayı dolduruyor.

"Hayatının değeri bu kadar mı Annalise?" Kavrayışı sıkılaşıyor ve gücünün boynumdaki kemiklerde bıraktığı gerginliği hissediyorum, gözlerim sulanıyor

Oksijen eksikliği.

Dudaklarımdan küçük bir gıcırtı çıkıyor ve rahatlıyorum, Cyrus beni serbest bırakıyor. Derin bir nefes çekiyorum, çığlıklarım havayı doldururken göğsüne bastırıyorum ve Cyrus'un manyak kahkahası beni kabaca kaldırıp yüzüm yatak başlığına, kığım ona dönük olacak şekilde çevirirken sese karışıyor.

Arkamdan kabaca içime girdiğinde çığlık atıyorum, kolu boğazımı sararak sırtımı ona doğru çekiyor. İçimi doldururken aleti inanılmaz büyüktü ve sanki hepsini alamayacakmışım gibi hissediyordum. Bu şekilde olmaz. Bu açıyla olmaz. İçimde derinlere doğru ilerliyor, beni zevk noktasını geçecek şekilde okşuyor. Elleri kabaca yanaklarımı kavıyor, dudakları dudaklarımı kaplayabilsin diye boynumu sağa doğru eğmeye zorluyor beni. Öpücüğü nazik değil. Alt dudağımı dişlerinin arasına alırken sert ve öfke dolu. Acıyla haykırıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, alt dudağımı kan akıtacak kadar sert ısırdığında. Şok olmuşum ama çekilmeme izin vermedi. Dili alt dudağımda geziniyor, benden çektiği şeyi alıyor.

Beynim Dimitri'nin o gün kampta söylediği sözlere kayıyor.

"Beni onlarla bıraktın. Beni onun gazabına katlanmam için bıraktın."

Dimitri'nin bahsettiği gazap bu mu? Joan'ın onun yanında kalmam konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni bu mu? Bu geride bıraktığım canavar olmalı, öfkesini etrafındaki herkesten çıkaran canavar. Mantık yok, merhamet yok, onun ellerinde sadece acı var.

İticiliği şiddetleniyor ve sert uzunluğunun içimde daha da sertleştiğini hissedebiliyorum. Çok yaklaştı. Boğazımı serbest bırakıyor, beni tohumuyla doldururken yüzümü yatağa doğru itiyor. Sperminin sıcaklığı amıma bir titreme gönderiyor, sıcak sıvının içimden sızdığını hissediyorum, o beni becermeye devam ederken klitorisimin üzerine damlıyor. Sonunda beni serbest bırakıyor, yatağa düşmeme izin veriyor, nefesim kesiliyor.

Başardım. Onunla ilk gecemi atlattım.

Kolumdan kabaca çekip beni yataktan kaldırdığını hissettiğimde gerildim. Elleri belime dolanıyor, sırtımı duvara çarparken beni kolaylıkla kaldırıyor ve hızlı bir hamleyle içime giriyor.

"Ngh!" Gözlerimi korkudan kocaman açıp onun bakışlarıyla buluştuğumda haykırıyorum. Gözbebeği tıpkı o gün çadırında olduğu gibi şiddetle yer değiştiriyor ve beni gözle görülür bir öfkeyle izlerken taze bir korkunun boğazımı sıkıldığını hissediyorum.

"Beni bundan çok daha iyi tanıyorsun... Herhalde bir raunttan sonra seninle işimin biteceğini düşünmedin?" diye sorar.

"I..."

Ona cevap verecek kelimeleri bulamıyorum, korku boğazımı sıkıyor. İfadesizliğime gülümsüyor, dudakları boğazıma bastırıyor. "Devam edelim, olur mu?"

Cyrus acımasızdır. Kendini tutması sadece bana zarar vermesini engellemek için değildi. Beni almaktan geri duruyordu.

Cyrus bir kez daha içime girerken haykırıyorum, gözlerim geri dönüyor. Ne kadar süre ya da kaç kez boşaldı ve beni becermeye devam etti bilmiyorum. Ter içindeyim, kollarım ve bacaklarım omuzlarının ve kollarının üzerinde tutulurken bana acımasızca daldı. Amım o kadar hassas ki her darbede yeniden orgazm olmaktan korkuyorum.

Cyrus'un ağzı benimkini kaplıyor, dili dudaklarımın arasından geçerek sikişin yaptıklarını taklit ediyor. Dili benimkine karışıyor, zevkimi bir kez daha artırıyor, amım kontrolsüzce kasılırken beni çılgılık atmaya zorluyor

sikinin etrafında. Ağzımı serbest bırakıyor, ben kollarında kıvranırken, zevk çok yoğunken gırtlaktan gelen iniltilerimin odaları doldurmasına izin veriyor.

Cyrus hafifçe geri çekiliyor. Kollarında bir kez daha parçalanışımı izlerken gözleri yoğun bir şekilde bana odaklanmış durumda. Bana doğru eğilirken hiçbir şey söylemiyor, itişlerine devam etmeden önce beni bir kez daha derinden öpüyor.

Bir canavarı bir canavara dönüştürdüm.

Güneş Cyrus'un yatak odasını aydınlatıyor ve yeni bir günün başladığını gösteriyor. Oysa benim gecem saatler önce bitmişti. Nefes alışımin sesi odayı dolduruyor. Gece boyunca tuttuğu boğazım şişmiş, nefes almamı zorlaştırıyor. Cyrus'un hâlâ içimde olduğunu fark ettiğimde gözlerim hafifçe açılıyor, arkamdan bana doğru bastırdığı siki sertleşiyor.

Kapı hafifçe vuruluyor ve Cyrus arkamdan geçerken . "Banyonuz hazır, Majesteleri."

Kapıdan bir hizmetlinin sesi geliyor ve beni bu halde görüp kapıyı açmaması için bir kez daha sessiz bir dua ediyorum.

"Kendi yolumuzu bulacağız." Cyrus'un sesi arkamdan geliyor, içgüdüsel olarak gözlerime yaşlar doluyor.

Kendini dizginlediğini söylerken yalan söylemiyordu. Sanırım dün gece, sahip olduğu küçük kontrol kısıntısı, beni daha uzun süre tuttukça parçalandı. Cyrus'un eli önümde kayıyor ve göğsümü kavırıyor. Benimle konuşurken başparmağı meme ucumun üzerinde hafifçe geziniyor.

"Git benim bornozumu giy. Güne birlikte hazırlanalım," diyor eğlenerek.

Yavaşça içimden çıkıp yataktan kalkmama izin verdiğinde titreyen bir nefes bırakıyorum. Dün gecedен kalma yerde bir yığın halinde duran bornozu alıyorum. Bornozunun bağlarını bağlarken parmaklarım titriyor. Görevimi yerine getirirken Cyrus'un gözlerini üzerimde hissediyorum ama başımı kaldırmaya cesaret edemiyorum. Onunla yüzleşmem. Korkuyorum.

Saraya ilk geldiğimden beri Cyrus'un cinsel istismarlarının bir parçası oldum. Arzularının hedefi bile oldum. Ama onu hiç bu kadar ilkel görmemiştim. Dehşet verici. Gözlerim sessizce kollarımı ve etimi yaralayan korkunç morlukları tarıyor. Cyrus'un gece boyunca beni ne kadar siktiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, doruk noktalarını saymayı bıraktım. Belli bir noktada, gecenin sonu olmayacağını bildiğim için artık önemli değillerdi. Bunu bir daha yapabilir miyim bilmiyorum ama bunun için pazarlık yapmışım.

Cyrus'un ayağa kalkma sesi kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken sessizce bana yaklaşıyor. Üzerimde duruyor, aurası doğru düşünmemi imkânsız kılıyor. Kollarını arkamdan doladığında irkiliyorum ama o sadece beceriksiz parmaklarımdan bağları alıp cübbeyi benim için bağlıyor.

"İstediğin bu değil miydi? Bir zamanlar yaptığın gibi beni tatmin etmek?" diyor eğlenerek.

Etrafımda dolanıyor, parmağını çenemin altına daldırıyor ve bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyor. Gözlerinin içine baktığımda dehşetle gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Cyrus beni incelerken aramızda oluşan bu yeni durumdan çok memnun görünüyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. Parmakları yüzümden bornozunun açıklığına doğru ilerliyor, malzemeyi nazikçe kenara iterken gözleri şehvetle doluyor.

Bakışları bana bahşettiği mühürde takılı kalıyor, sonra tekrar yüzüme geliyor. Ne düşündüğünü ya da ne yapmayı planladığını bilmiyorum, bu yüzden önünde duruyorum, bir aptal gibi titriyorum. Tek yapabildiğim bu.

Nefes nefese bir kahkaha atarak ellerini benden çekti. "Git.
Kahvaltıda sana katılacağım."

On Beşinci Bölüm

ANNALISE

B Kahvaltı, kralın "özürleriyle" birlikte odama gönderildi. Kendisi çok daha önemli işlerle ilgilenmek üzere çağrıldığı için sabah ve öğleden sonra bana kaldı.

Bunun için tamamen minnettarım çünkü bırakın yemek yemeyi, şu anki halimle onunla nasıl yüzleşebileceğimi bile bilmiyorum.

Kahvaltı.

Dün geceyi düşününce parmaklarım hâlâ titriyor. Cyrus bana ya da herhangi bir canavara karşı olduğundan çok daha farklıydı. Sanki bilinçli zihni sağlam değildi ve şehveti onu yönlendiriyordu. Aynadaki çıplak bedenime bakarken titreyen bir nefes alıyorum. Çürükler büyük olasılıkla banyo yüzünden renk değiştirmeye başlamıştı. Ilık su ağrılarımı ya da sinirlerimi yatıştırmak için çok az şey yaptı.

Bakışlarım kaburgalarımındaki mührü kayıyor.

Cyrus bana mührünü verdiğinde, o gece onda bir şeyler değişti. O ana kadar benden hoşlanmaya başlamıştı, evet, ama bana mührünü verdiğinde, sanki aramızda bir şeyler koptu. Bana kendi adını kullanmamı söylediği gecenin anısı zihnimde canlanıyor. Ertesi gün,

ona dönmemi söyledi. Zihnim, bir kez olsun onun iyiliğini kazanmanın bana fayda sağlayacağı düşüncesiyle bulanıklaşmıştı. Bana karşı nazikti, ne hissetmem gerektiği ve ne hissettiğim konusunda kafamı karıştırdı.

Avucumu karnıma bastırıyorum ve Ciel'in içimde büyüdükçe karnımı şişirdiği günleri hatırlıyorum. Köleyken Cyrus'un beni hamile bırakmadan nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildiğini bilmiyorum. Artık bir soylu olarak şehvetini yine fazla ileri götürmeyeceğini umabilirim. Ama dün gece onun nasıl biri olacağının bir göstergesiye, gelecekte endişelenmem gerekebilir.

O gün için düzgünce giyinmem sabahın geri kalanını alıyor. Giydiğim elbise Cyrus'un ağır yaralar bıraktığı yerleri sıkıyor ve çekiyor, Joan'ın ben acı içinde tıslamadan sıkmasını zorlaştırıyor.

"Normalde gün için bir programınız olurdu, ancak size kan yoluyla değil kralın sözüyle unvan verildiği için ailevi görevleriniz yok. Bu yüzden sabahınızı canınız ne isterse onu yaparak geçirebilirsiniz," diyor Joan, yansımda beni izlerken.

Aynadan başımı çevirip şaşkınlıkla Joan'a bakıyorum.

"Hiçbir yere gitmem yasaklanmadı mı?" diye soruyorum.

Joan bir kez daha başını sallar.

"Hayır, Majesteleri. Arazide dilediğiniz gibi dolaşmakta özgürsünüz." Joan bana yaklaşmadan önce beni izliyor ve nazikçe elimi tutuyor.

"Küçük zaferlerden zevk almalısınız, Majesteleri. Kral sizi ödüllendiriyor," diye fısıldıyor gülümseyerek.

Ne demek istediğini anlayarak yavaşça başımı sallıyorum. Malikânede özgür olmak, Cyrus'un yanındaki yerimi kazanarak elde edebileceğim türden bir zafer. Ağır bir bedeli olsa da, iyi bir şey yaptığımı bilerek teselli bulmalıyım. Cyrus'un öfkesini bir şekilde bastırdım.

Joan bir kez daha eğilerek geri çekilir.

"İlgilenmem gereken kendi görevlerim var. Prim bugün senin yanında benim yerimi alacak," diyor.

Küçük bir canavar öne doğru adım atıyor ve başını eğerek beni selamlıyor. Saçları soluk sarı ve canavar toplumunda personelin giydiği olağan topuzla yüzünün dışında tutulmuş. Joan ikimizin yanından ayrılıp koridorda ilerlerken hiç beklemiyor. Keşfedildiğimden beri ilk kez yalnız kalıyorum. Beni gizlice izleyen hiçbir canavar, beni korkutacak hiçbir Felix ve kalbimi kabartacak hiçbir Dimitri ya da Danielle yok.

Bana devasa avlunun manzarasını sunan açık pencereye sessizce dönüyorum. Ciel'in açık alanları ne kadar çok seveceğini düşündükçe göğsüm ağrıyor. Elbette ayrı kaldığımız her saat oğlumu özlüyorum ama artık bunun beni açıkça etkilemesine izin veremem. Cyrus'un iyiliğini daha yeni kazanmaya başladım. Sadece bir canavar olarak değil, bir kral olarak da onun iyiliğini kazanmalıyım.

Günün geri kalanını kütüphanede geçirdim. Canavar tarihini okumak ilginç bir şey olsa gerek. Metinleri okumak, insan ırkının Kiros ve krallığına karşı savaş açmakla ne kadar aptallık ettiğini merak etmeme neden oluyor. Bu savaşı başlatan insanlar her kimse, bunu kendi kişisel gururlarından dolayı yapmış olmalı ve halklarının bunun için katlanacağı sonuçları düşünmemiş olmalı.

Canavar imparatorluğunun savaşları insan savaşlarıyla kıyaslanamaz. Tarihe göre, canavar savaşları toprakları yok etti ve krallıkları ortadan kaldırdı. Ayakta kalan krallık kazanandı. Sanırım Cyrus'tan bu yüzden bu kadar korkuluyor. Avalor en eski krallık, yani hiç savaş kaybetmemişler. Cyrus korkunç ve güçlü liderlerin soyundan geliyor. Canavarların Cyrus gibi güçlü bir canavarın liderliğine bu kadar minnettar olmalarının nedeni de bu olmalı.

Onlar. Onların hayatlarının ve geçim kaynaklarının güvende olacağı bir savaşı kaybedemez. Ve bir gün, bu Ciel'in işi olacak.

"Okuyabildiğini bilmiyordum."

Cyrus'un sırıyorum ve kitabı dşryorum. Prim hemen kitabı almak için koşturuyor ama ben de onun yanında diz çöküp kitabı ondan önce kapıyorum. Bakışları dehşet içinde benimkilere yöneliyor ve Cyrus'a kayıyor. Başını eğmiş dizlerinin üzerinde duruyor, bir şey bekliyor. Cyrus kitabı ellerimden alıp yere fırlattığında nefesim kesiliyor. Prim hemen kitaba uzanıyor, ona uzatıyor ve o da elinden kapıyor.

"Bizi yalnız bırak," diye tersledi.

Odadan çıkarken şok içinde izliyorum, kapılar arkasından kapanıyor, duvarlarda yankılanıyor.

"Dşrdğnz şeyleri kaldırmazsınız. Ve özellikle de kendinizi bir hizmetiyle aynı seviyeye dşrmezsiniz," diyor Cyrus.

Elindeki kitabı en yakındaki masaya fırlatırken sesini kızgınlık kaplıyor. Bir kleyle kendini küçük düşürdüğü için bu durumda olduğumuzu aklımdan geçiriyorum ama yanıma otururken bu sinsi yorumu kendime saklamaya karar veriyorum. Sessizce bana bakıyor ve ben de hemen omurgamı dikleştirip nefes alış verişimi düzeltiyorum. Koltuğunda arkasına yaslanarak kıkırdıyor.

"Böylece size öğretilebilir" diyor.

"Kültürümüzün bu şekilde olmasının bir nedeni var: güçlüler yönetir ve zayıflar hizmet eder. Onların yapacağı hiçbir şeyi yaparken yakalanmamanız gerektiğini anlamalısınız. Artık bir köle değilsiniz. Siz bir asilsiniz. Bir kitap almak kadar önemsiz bir şeyle unvanınızı lekelemeyin" dedi.

"zr dilerim Majesteleri," diye mırıldandım.

Felix birden fazla kez aynı şey için beni azarladı. "Bunu yapmayı kaçtığında mı öğrendin?" diye sordu.

Okumamdan bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Nasıl yapılacağını hep biliyordum Majesteleri. Küçükken babam öğretmişti" diyorum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Bir insanın okumaya ne ihtiyacı olabilir ki?" diye soruyor eğlenerek.

"Benim köyümde böyle bir lüks yoktu. Herkes öğrenirdi." Konuşurken gözlerimi ondan ayırmıyorum, bana dik dik bakarken duygularını okuyamıyorum.

"Peki, ne öğrendin?" diye soruyor, kitabı işaret ederek.

"Savaşları öğrendim... ve canavarlar için neler gerektirdiklerini. Bu kadar çok canlıyı yok etmek oldukça yıkıcı olmalı," diyorum.

Cyrus gülmeden önce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

"İnsanları yok eden şeyin savaşlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye soruyor. Şimdi şaşkınlık sırası bende.

"Metinde savaşların toprakları yok ettiği ve krallıkları ortadan kaldırdığı yazıyor. Savaşlar olmasaydı ne olurdu-"

Cyrus'un kahkahası havayı doldururken sözümü kesiyorum. Yüzündeki zevk beni hayrete düşürüyor. Eğlendiğini belli etmek için başını arkaya eğdi.

"Burada olan biten her şeyden bu kadar habersiz olmana şaşmamalı." Parmağını nazikçe çenemin altına yerleştiriyor, dün geceki boğuşmadan sonra beni iyileştirirken vücuduma sıcaklık yayılıyor. Bir kez olsun, karanlık bakışları ben kaçmadan önce gördüğüm zevkle parlıyor, gardını hafifçe indiriyor.

"Bizden birini daha yeni doğurmuşken bilgi eksikliğinizden etkilenmeli miyim yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum," diye gülüyor.

Birden oturduğu yerden kalktı ve bana elini uzattı.

"Gel. Sana bir canavarın gerçekte ne olduğunu göstereceğim."

Bu gidişle sınırlarım sonum olacak. Cyrus bizi ormanın içine, malikaneden uzağa götürdü. Umduğum gibi iki at yerine bir at alıyoruz. Bir kütükten daha atlarken geriliyorum, belini sıkıca kavıyorum. Yakınlığı umursamıyor gibi görünüyor. Aksine, sırf her sarsıntıda onu daha sıkı kavrayabileyim diye bizi daha zor bir rotaya soktu.

Sonunda hedefimize ulaşıyoruz; çiçekler ve çimenlerle dolu geniş bir çayır. Cyrus hiç tereddüt etmeden attan iniyor ve bizi dizginlerden tutarak atı bağlamak için en yakın ağaca götürüyor.

"Canavarlarla insanlar arasındaki savaşın nasıl sona erdiğine dair bir haber sana ulaştı mı?" diye sorarak beni attan indirdi.

"Hayır, Majesteleri."

"Tabii ki hayır. Gerçekler neden okyanusun ötesine geçsin ki?" diyor benden uzaklaşırken acı bir şekilde.

Konuşmaya devam etmeye karar vererek onun geri çekilen halini izliyorum. "Nasıl bitti?" diye soruyorum.

Cyrus bana dönüyor, vereceği cevabı düşünürken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

"Bitirdim," diyor basitçe.

Verdiği cevapla göğsüm sıkışıyor, kaçma isteğimle savaşırken boğazım daralıyor. Ama Cyrus devam ediyor, ben daha tek kelime edemedim etrafımızdaki çayırı işaret ediyor.

"Canavarlar hakkında ne biliyorsun? Gerçekten ne biliyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey, Majesteleri. Babam bana özel bir şey söylemedi. Sadece sizinle tanıştığımda bir tanesiyle karşılaştım," diyerek dikkatini çekiyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar şiirsel."

Cyrus çayırın ortasına doğru yürümek için benden uzaklaşıyor ve o konuşurken ben de arkasından takip ediyorum.

"Kökenlerimiz insan uygarlığının kurulmasından çok öncesine dayanıyor. Bizler yeryüzünde dolaşan ve yolumuza çıkan her şeyi tüketen ilkel bir kültürdük. Ta ki evrim geçirip bir zamanlar avladığımız canlıların formuna bürünme becerisini kazanana kadar. Yıllar geçtikçe, orijinal formlarımıza erişme kabiliyetimiz azaldı, sadece hiyerarşimizin oturanlar - toplumun üst sınıfı - için kullanılabilir hale geldi. Hizmetkârlar hâlâ hız ve güce sahip olsalar da orijinal formlarına erişemiyorlar. Gerçek formlarına. Çünkü yeterince güçlü değiller ve işte bu yüzden toplumumuzdakiler bize güveniyor. Çünkü biz onları koruyabilecek yeteneğe sahibiz."

Cyrus'un açıklamasını takip etmeye çalışıyorum ama mantıklı gelmiyor. Şekil değiştirmekten ve formlara erişmekten bahsediyor ama ben işkence gördüğünde farklı bir forma bürünen babasından başka böyle bir şey görmedim. Yine de bunu hep aklımın bir köşesine ittim, ne anlama geldiğini asla tam olarak tahmin edemedim.

Cyrus yürümeyi bırakıp bana doğru dönüyor. Ellerini nazikçe omuzlarıma koyuyor, gözleri yüzümü arıyor.

"Burada kal. Ve ne görürsen gör hareket etme. Yoksa varlığınız sona " diyor.

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor ama tehditkâr değiller. Bir uyarı gibi geldi.

Cyrus uzaklaşmadan önce bir süre daha beni izliyor. Çayırın ortasından geçiyor ve uzak kenara ulaşana kadar durmuyor.

Onu izlerken bir kez daha sinirlerim geriliyor, bana göstermeyi planladığı ve görmek için kuş uçmaz kervan geçmez bir yere gitmek zorunda kaldığımız şeyi bekliyorum.

Cyrus'un atı aniden homurdanıyor ve beklentimi arttırmak için çılgınca kıpırdanıyor. Birden hava değişiyor, soğuyor ve Cyrus'un formu önümde değişmeye başlıyor. Derisinden siyah dumanlar çıkarken bakışlarımı kısıyorum. Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum. O gün bana karşı kontrolünü kaybettiği zamana benziyor, ama bu sefer çok daha yoğun, derisinden sürüler halinde akıyor.

Duman vücudunu sararak boyutunu büyüüttüğünde dudaklarımdan şaşkın bir nefes çıkıyor. Hançer gibi dişleri olan bu yaratığın dışında, yoluna çıkacak kadar aptal olan her şeyi parçalamaya hazır, keskin, beyaz gözleri parlıyor. Sıcaklık düşmeye devam ettikçe, nefes almak da kolaylaştıkça kollarımda ürpermeler başlıyor. Canavar büyüdüğü, formunun dumanlı özü de büyüyor ve çayırı kaplıyor.

Küçük bir adım geri atıyorum, bacaklarım titreyerek altımdan çekiliyor. Canavar büyümeye devam ediyor, gittikçe daha da yayılıyor ve formunun yakınındaki çimlerin ve çiçeklerin sanki içlerindeki yaşamı çekip çıkarıyormuş gibi hemen solup öldüğünü fark ediyorum. Cyrus'un birkaç saniye önce söylediği sözler aklıma geldikçe gözlerim açılıyor.

"Hareket etme. Yoksa varlığın sona erer."

Ölüm. Ölümü kastetti. Eğer bunlardan birine dokunursam, ölürüm. Onun ve Felix'in Ciel hakkındaki uyarılarını düşündükçe nefes almam aniden imkânsız hale geliyor. Demek istediği buydu. Ciel bunu kontrolsüzce yapar ve hepimizi öldürürdü. Beni bile istemedi.

Altımdaki zemin hafifçe titriyor ve dikkatimi tekrar üzerimde duran, gıdılarını niyetle açmış canavara çekiyor. Devasa bir şey.

Siyah duman bitki örtüsünü yalıyor. Cyrus'un kontrol için savaşıyor gibi görüldüğü tüm zamanları düşündüğümde kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Serbest bırakmamak için savaştığı şey bu muydu?

Bir adım daha atarken önümdeki canavardan alçak bir hırıltı yükseliyor, siyah sis hareketleriyle birlikte çılgınca değişiyor. Savaşı böyle bitirdi. Düşmanlarının her birinin canını aldı ve tüm zaman boyunca bunu yapabildi, sadece babası yüzünden geri durdu.

İçgüdülerim beni ele geçirdiğinde dehşetimi daha fazla kontrol edemiyorum ve çılgılık atıyorum.

On Altıncı Bölüm

CYRUS

I kendimi zor bir duruma soktum. Bir yönetici olarak her zaman kendime güvenmişimdir. Görevlerimde ve kararlarımda asla tereddüt etmedim, emin olmadığım bir karar da vermedim - tabii ki Annalise'in geldiği zaman hariç. O bir istisna. O her zaman istisnadır. Canını kurtarmak için ormana kaçmasına izin verdiğim andan itibaren benim için hep öyle oldu. O gün onu öldürmeliydim.

Ama karşımdaki insan beni büyülemişti. Benim İçimdeki canavar onu arzuluyor ve onu o anda ve orada bitirmemem için bana yalvarıyordu.

Yine de ona olan ihtiyacımın kral olarak görevimi etkilemesine asla izin vermedim. Onu kraliçe yapmak bir kez bile aklımdan geçmedi. En fazla, canavar toplumundan ayrı bir yaşam sürmesine izin vererek onu uzaklara sakladım. Çocuklarımı doğursa bile, onları varisim yapmak şöyle dursun, hiçbirine bir unvan vermeyi bile . Ama bana verdiği çocuk, Annalise'in benim üzerimde sahip olduğu gücün aynısına sahip. İkisiyle de karşı karşıya kaldığımda mantık duygum yok denecek kadar az.

Bakışlarım Annalise'e kayıyor. Sonunda uykuya daldı. Rüya görürken yüz hatları yumuşacık ve parmaklarımı teninde gezdirmekten kendimi alamıyorum,

Tenin benimkine karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Teni bir canavarınkinden çok daha serin. Nefes alış veriş i daha derin ve kalp atış ları doğal olarak daha yavaş. Görünüş ü saraydaki herhangi bir canavara kolayca rakip olabilir. Ancak uysal kiş iliğ i ö yle değ il.

İnsan olmak onun için zaten bir dezavantaj. Artık gerçekte ne olduğumuzu anladığ ina , canavarlara karşı duyduğu korku Kraliçe olma şansının sonu olacak. Ciel'in geleceği onun doğal iç güdülerini dizginlemeye yetecek gibi görünmüyor. Canavar formumun önünde bile bayılmadan duramıyor. Bizim seviyemizdeki dövüş leri öğrenme becerisi iç ler acısı ve benim mührümle uyumlu olup olmadığını bile bilmiyorum. Henüz test etmedim, çünkü kalede kullandığında ona zarar verdiğini biliyorum.

Saçlarını yüzünden iterek sinirli bir nefes bırakıyorum.

O da türünün geri kalanı gibi zayıf. Ve bir canavar olarak, hayır, en güçlü canavar olarak, ona doğru bakmamalıyım bile. Zayıflardan nefret etmek bizim doğamızda var. Ama nedense bunu ona yapamıyorum, onunla ilgili her şey zayıflık çığlıkları atsa da. Kendisi için sahip olduğu tek şey zekası. Her zaman takdir ettiğim ve onayladığ ım şey zekasıdır. Ve Annalise bu konuda olağanüstü. Fiziksel zayıflığ ını dengeliyor. Ne zaman sessiz kalacağ ını biliyor ve etrafındaki dünyayı izleyerek kendi çıkarları için uygun eylemi planlıyor.

Bu onu bir asil olarak ö ne çıkaracak bir özellik. Ancak bunu destekleyecek gücü, güveni ya da canavarların kanı olmadan, yanında ben olmadan bir gün bile hayatta kalabileceğini sanmıyorum, özellikle de son geliş melerle birlikte. Onun hazır olmasına ihtiyacım var ve o hazır değ il, bu yüzden bu plandan tamamen vazgeçmeliyim.

Ama yanımda başka birini istemiyorum. Kimse Annalise kadar dikkatimi çekemez ve kimse onu elinde tutamaz. Ve yanıma başka birini koymayı düşündüğümde bile, tek yapabildiğim Annalise'in neden daha iyi olacağına dair nedenler düşünmek oluyor.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldanıyorum.

Anna'nın odasının kapısı açılıyor ve Joan ona yeni giysiler getirerek içeri giriyor. Beni görünce durakladı, hemen eğildi.

"Özür dilerim, burada olduğunuzu bilmiyordum Majesteleri," diye mırıldanıyor. Onu el sallayarak uğurluyorum ve Anna'nın uyumasını izlemeye geri dönüyorum.

"Onları burada bırak. Uyandığında onunla ben ilgilenirim."

Annalise

Karanlık... Boğucu. Duman ölümle dolu ve gökyüzü karanlık. Tek düşüncem, ardından ölüm vaat eden tehditkâr hırıltıyla dolu...

Sarsılarak uyanıyorum, gözlerim panikle odanın içinde geziniyor. Kalbimin ve kafamın birbirini yakalaması bir an alıyor. Tehlikede değildim. Yataktayım. Bir çayırda değilim. Malikânedeyim. Ve o canavarın yakınında değilim. Yatakta yavaşça doğruluyorum ve Cyrus'un o korkunç ölüm yaratığına dönüştüğünü düşündükçe beni rahatsız eden baş ağrısını dindirmek umuduyla avucumu alnıma bastırıyorum.

Ciel'i düşünürken dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor. Ciel'in kaderinde bu var. Yapabileceği ve bir gün olacağı şey bu. İşte bu yüzden Cyrus onu aldığım için bana çok kızmıştı. Bu sadece bencilce değil, aynı zamanda aptalcaydı. Cyrus'un ki de dahil olmak üzere milyonların ölümüne sebep olabilirdim. Bu yüzden bilmeden Ciel'e zarar vermiş olabilirim. Ciel insanmış gibi konuştuğumda Cyrus'un bu kadar sinirlenmesinin nedeni bu. Bu yüzden Felix onun yarı olduğunu söylediğimde güldü. Eğer Cyrus'un söyledikleri doğruysa ve Ciel bu yönüne erişebilecek kadar güçlüyse, tıpkı babası gibi dönüşebilir. Ve bu onu insandan daha az yapar.

Bu onu bir canavar yapar.

Odanın kapısı açılıyor ve dikkatimi çekiyor. Joan'ın içeri girmesini bekliyorum ama gelenin Cyrus olduğunu görünce kanım donuyor. Elinde su dolu porselen bir leğen ve bir bez tutuyor. İçeri girerken gözleri sessizce benimkilerle buluşuyor, adımlarında hiç duraksamıyor. Bana rahatsızlığım artıyor, vücudum istemsizce titriyor. Bu canavarın bana dokunmasına izin verdim... beni hamile bırakmasına. Ve şimdi, yatağımın yanında oturmuş, okunamayan bir ifadeyle beni izliyor.

"Sanırım canavarlar ve bizim ne olduğumuz hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun," diyor.

Bezdeki suyu nazikçe sıkıyor ve alnıma hafifçe yerleştiriyor. Onun bu kadar yakınımda olması bile korkuyla gözlerimi kapatmama neden oluyor. Onun etrafında her zaman hissettiğim korkutucu aura birden anlam kazanıyor. Zihnim insan kralın Cyrus'un babasına işkence ettiği güne kayıyor. Biçimi değişiyordu ama ben bunu asla tam olarak göremedim. İnsan kralın kendisi o gün herkesin hayatını riske atmıştı. Cyrus'un babası ya kendini tuttu ya da sürekli kan kaybettiği için o kadar zayıftı. Her iki da, insanlar bu canavarları kışkırtmakla aptallık ettiler. Her ne şekilde olursak olalım memnun olmalıydılar.

Bu savaştan önce yaşamak toplumlarındaki konumumuzu daha da kötüleştirdi. Cyrus beni düşüncelerimden çekip çıkararak bir nefes verdi.

"Benden korkmana gerek yok, Annalise. Niyetim seni öldürmek değil. Artık değil," diyor beni izleyerek.

Sözlerinin ağırlığı yeni bir anlam kazandıkça havayı solumak imkânsız hale geliyor. Kontrol için savaşıyor gibi görüldüğü her seferinde, gerçekten de beni öldürmesini engellemek için altında gizlenen canavarı zapt etmeye çalışıyordu. Öfkesi o kadar ağırdı ki içindeki canavarı zapt edemiyordu. Çadırındaki o günü düşündüğümde birden midem bulandı. Canavar formu yüzeye çıkıyordu ve Dimitri olmasaydı beni öldürebilirdi. Şimdi neden beni Felix'le bıraktığı ve benden kaçtığı daha iyi anlaşılıyor. Ölümle dans ediyordum ve onun beni almaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum.

"Baban dünyanın gerçeklerini senden saklayarak seni engelledi... Her ikisi de.

Ama artık onların sorumluluğunda değilsin. Sen benimsin," diyor Cyrus.

Parmağını çenemin altına koyuyor ve bakışlarımı kendisiyle buluşmak üzere kaldırıyor. Karanlık bakışları üzerimde geziniyor ve kendimi derinlikten büyülenmiş buluyorum. Derin renk girdabı ve gözbebeğindeki hafif kayma şimdi anlam kazanıyor. Onun içinde yaşayan yaratığa bakıyorum.

Cyrus aniden gülümser.

"Sanırım senin durumunda cehalet gerçekten mutluluk vericiydi. Odaya girdiğimden beri titremen hiç durmadı. Toplumumun soylularının karşısına çıktığında da böyle mi olacaksın?" diye soruyor.

İnanmayarak başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Her şeye rağmen beni toplumunuzla tanıştırmak niyetinde misiniz?" diye sordum.

Cyrus'un

gülümsemesi düşer.

"Tabii ki."

Uzaklara bakıyorum, bir kez olsun gardımı indirip gerçek duygularımı serbest bırakıyorum. "Neden? Ben hazır değilim ve hazır değilim. Seninle kıyaslanamam

nazik ve gücümün... açıkça gülünç olduğunu kendiniz söylediniz," acı bir şekilde.

Cyrus'a baktığımda, temkinli bir ifadeyle beni izliyor, konuşmaya devam edip etmemem gerektiğine dair bir işaret vermiyor ama devam ediyorum.

"Neden beni ait olmadığım bir yere zorluyorsunuz Majesteleri? Ben sadece bir köleyim... Hizmetkârlarınızdan daha aşağıdayım. Neden benim gibiler için her şeyi riske atmakta ısrar ediyorsunuz?" diye soruyorum.

Cyrus beni dikkatle izliyor ve fikrimi söylememin bir hata olup olmadığını düşünmeye zorluyor. Ama hareketleri mantıklı değil. Eğer ikimiz arasındaki büyük farkı başından beri biliyorsa, neden beni elde etmek, bulmak, geri getirmek ve oğlumun onun halefi olmasına izin vermek için bu kadar zahmete girdi?

Cyrus gülüyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Bir insanın böyle bir pozisyona düşmesine çok sevineceğinizi düşünmüştüm. Şimdi benim toplumumun ne olduğundan korktuğun için mi bunu sorguluyorsun?" diye soruyor.

"İnsanların bu toplumdaki yerini hiçbir zaman önemsemedim. Bunların hiçbirini *istemedim*. Hayattaki planım evlenmek ve bu savaştan kaçıp denizin ötesine, canavarların asla ulaşamayacağı bir yere gitmekti. Seninle tekrar karşılaşmak asla planım değildi," diyorum umutsuzca.

Öfke yerine, Cyrus'un neşesi artıyor gibi görünüyor.

"Şey... kader seni sürekli olarak istemediğin bir konuma yerleştirmekle ne kadar da acımasız davranıyor," diyor.

Sessizlik üzerimize çöküyor ama Cyrus'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Artık onun ne olduğunu bildiğim için etimi daha da fazla ürperten bir şey bu. Savaşın nasıl bittiğini bilip bilmediğimi soran sözlerini hatırlıyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum.

"Yani savaşı böyle mi bitirdiniz... sadece... onları tükettiniz? Düşmanını mı?" diye sordum.

"Evet. Kültürümüzün neden bu şekilde inşa edildiğini şimdi anlıyor musun? Krallığımın bir parçası olmayan herkesi tek başıma yok edebilirim," diyor Cyrus.

"Buna nasıl uyum sağladığımı anlamıyorum. Yer değiştiremiyorum ve dövüşemiyorum bile. Sen-"

"Buna uyuyorsun çünkü bu benim isteğim. Benim istediğim budur ve benim sözüm kanundur."

Titreyen parmaklarıma bakıp onları kendime doğru çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, aklımdan geçenleri söylememin sonucu ne olursa olsun kabullenmeye hazırım.

"Ama ben bunu istemiyorum. Bu sayılmaz mı? Beni ve Ciel'i bırakamaz mısın?" diye soruyorum.

Cyrus gülüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gözleri titriyor ve hafifçe kayıyor, kalbimin tepkiden hemen fırlamasına neden oluyor.

"Tabii ki hayır."

Cyrus bana tepki verme fırsatı vermiyor. Elini göğsüme bastırarak beni yatağa geri itiyor, bakışları bana meydan okuyor. Göğsüm korkuyla kabarıyor ama Cyrus bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Dudaklarını dudaklarımın üzerine koyup beni yakalamadan önce gülümsüyor. Öpücüğü çok güçlü, bedenimi yüksek alarma zorluyor. Aramızdaki mesafeyi kapatan canavarın bir tehdit olduğunu biliyor ve şimdi beynim dehşetimi körükleyen tehdidin tam olarak ne olduğunu biliyor.

Bir nefes veriyorum ve Cyrus bu fırsatı kullanarak dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkini yakalıyor. Başparmağını boncuklu meme ucuma sürterek nazikçe sıkarken, vücudum ellerinin ince geceliğine verdiği hisse tepki veriyor. Vücudum kendini ona hazırlarken iç duvarlarım canlanıyor, kenetleniyor. Vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum ama bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Cyrus her parçamı sebepsiz yere ona itaat etmeye hazır hale getirdi.

Cyrus üzerimde sürünüyor, serbest eli kalçamda kayarak beline doğru çekerken öpücüğü derinleştiriyor. Ereksiyonunun amıma yaptığı sert baskı titrememe neden oluyor ve dikkatini çekiyor.

"Merak etme, nazik olacağım," diye mırıldanıyor.

Dudaklarını boğazıma dayıyor, tüy kadar hafif öpücükler konduruyor ve köprücük kemiğime doğru ilerliyor. Dili o bölgede geziniyor ve etime bir ürperti gönderiyor. Şok olmuş bir şekilde geri gelip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Anna. Bana bak," diyor usulca.

Gözlerimin kapalı olduğunu fark edip yavaşça açıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Saçlarımı yüzümden çekerek bana gülümsüyor.

"Kraliçe olacaksın, Anna..." Tekrar konuşmadan önce boğazımı emerek eğiliyor. "Dünyanın canavarları seni kıskanacak... Seni neden tüm canavarlardan üstün tuttuğumu merak edecekler..."

Elini bacaklarımın arasına daldırdığında dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, göğsünden yükselen bir onay hırıltısı beni onun için ıslak buluyor. Ayağa kalkıyor, parmağını içime sokarken yüz ifademi izliyor, sadece daha fazlasını eklemek için çekip zevkimi artırıyor. Kendimi sabitlemek için ellerimi kollarına koyuyorum, zevk üzerimde dalgalanırken ağzım açılıyor. Yüz ifademini değiştirdiğini, zevkimin arttığını izlerken gülümsemesi genişliyor.

"Garip bir şekilde, seni böyle gördüğümde... tamamen benim olduğunu... nedenini tam olarak biliyorum," diyor.

"Ah!" diye haykırıyorum, yan tarafımdaki mühür ısınırken Cyrus girişime yerleşiyor, yavaşça içime girerken gözleri benimkilere odaklanıyor ve beni kendisine uydurmak için geriye. Asla başka tarafa bakmıyor; benden büyülenmiş gibi görünüyor, ama ben sadece mühründen gelen ısıya odaklanabiliyorum. Kendini tamamen kılıfına soktuğunda bir nefes veriyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum.

"Bekle," diye bağıyorum panik içinde, ama yüz ifadesi karararak itişlerine devam ediyor. Zevk ve acı bedenime girmenin yolunu buluyor. Bu noktada birini diğerinden ayırt edemiyorum ama Cyrus büyülenmiş, transa geçmiş gibi görünüyor.

"Bu senin talebin değil miydi? Sadece sen, dediğini hatırlıyorum," diyor gülümseyerek.

Sözlerini vurguluyor, tekrar itiyor. "Seni sadece bir parça kısıtlamam olduğu konusunda uyarmıştım. Ve şimdi her iki formum için de bunu kırdığına göre, sana gelince duramam. Durmayacağım."

Cyrus bir kez daha bana doğru eğiliyor, dudakları boğazımın yakınındaki hassas deriyi kaplıyor ve o konuşurken dehşet içinde sadece tavana bakabiliyorum.

"Kendini hazırla. Kraliçe olacaksın. Ve *benim* olmanın ne demek olduğunu öğreneceksin."

On Yedinci Bölüm

ANNALISE

E at. Uyu. Tren.

Her gün aynı şey, eğitim baş edebil daha fazla hale geliyor. Eğitim, görgü kuralları, taşıma, hayvanlar ve tarihlerinin yanı sıra toplumlarının hiyerarşisi hakkında eğitimden oluşuyor. Ve tüm bunlardan sorumlu olan Cyrus, arzularını tatmin etmek için sürekli fırsatlar bulabiliyor.

"Ngh!" Şiddetle iterken haykırıyorum, şehveti bu sabahtan beri en ufak bir şekilde doymamıştı. Aksine, beni gardırobuma gelen en yeni elbisenin içinde görünce daha da arttı. Cyrus beni gittikçe daha özenli giydirmeye başladı, kendine Düşes demeye cüret eden her canavarı gölgede bırakıyor. Ama beni gördüğü anda şehveti beni ele geçiriyor ve bir kez daha onun merhametine kalıyorum.

Sırtını kavrayışım sıkılaşıyor ve gömleğinin malzemesinin tırnaklarımın altında kıvrıldığını hissetmeme izin veriyor. İçimde bir sıcaklık oluşuyor, beni kendinden geçirecek şekilde okşarken iç duvarlarım spazm geçirmeye başlıyor. Cyrus yakın olduğumu hissediyor gibi görünüyor, serbest eli kalçamın etrafını sararak

Bacaklarım daha yukarıda ve beni bir zamanlar vazo sehпасı olan ama şimdi arkamızda yerde parçalanmış halde duran şeyin üzerinde sikerken daha derine girmesine izin veriyorum.

Başımı zevkle arkaya atıyorum, inlemelerim duvarlarda yankılanıyor ve ona ihtiyacı olan açıklığı veriyor. Dudakları boğazıma yapışıyor, hassas eti dişlerinin arasına alıyor ve tam orgazm olduğum anda mührünün sıcaklığı beni vuruyor. Haykırıyorum, sıcaklık vücudumu neredeyse kontrol edilemez hissettiren dalgalar halinde yıkıyor. Mührün sıcaklığı hâlâ rahatsız edici ve amımın kasılmalarına katkıda bulunuyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Cyrus.

Hamleleri sığlaşıyor, ardından şiddetli bir hamleyle içime boşalıyor. Tohumunun sıcaklığı, seksin yüksekliğinden inip bana verilen gerçekliğe geri döndüğümde ölmekte olan zevkime katkıda bulunuyor. Etimde ısınmaya devam eden mührün acısından irkiliyorum ve Cyrus gözlerimin içine bakmak için hafifçe geri çekiliyor.

"Belki de artık elbiselerinizle iç çamaşırı giymenize izin vermemeliyiz. İstediğim zaman sevişmeye hazır olmanız hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor çeneme öpücükler kondururken.

İçimden çıkarken gülmeye devam ediyor ve kendini geri çekiyor. Ancak ben, birlikte geçirdiğimiz zamanın kalıntılarının içimden aktığını hissedebiliyorum, ayağa kalkıp elbisemi ayarlarken kışımın yarığı boyunca.

Cyrus'a sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama onu kızdırmak için hiçbirini dile getirmeye cesaret edemiyorum. Öfkesi yeni yatışmış olsa da yerini her zamanki zalimliğine bıraktı. İhanetime artık kızgın olmayabilir ama hâlâ ilk tanıştığımız zamanki gibi bir kral. En azından bana karşı. Cyrus benimle yüzleşmek için dönüyor ama geçmişteki halimden farklı olarak onun gözlerinin içine bakıyorum. Köleyken böyle bir şeyi asla yapamazdım. Ama ben

Şimdi bir soyluyum ve uzaklara bakmam teslimiyetimi gösteriyor. Daha doğrusu, zayıf olduğumu.

Cyrus öğrenilmiş davranışına gülümseyerek durduğum yere doğru ilerliyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken gözleri benimkilerle aynı hizada duruyor. Cyrus'la ilgili fark ettiğim bir başka şey de saçlarım konusunda çok titiz olması. Ben köleyken saçımla hep oynardı. Saçlarımı hep kabartırdı ve şimdi de Joan'a beni güne hazırlarken saçlarımı bağlamaması için talimat verdi. Fark ettiğim kadarıyla çoğu canavarın karmaşık saç modelleri var ama Cyrus, canavar sarayındaki ilk insan olma statüme aldırmadan beni öne çıkarmaya hevesli görünüyor. Beni saraya getirmek için nasıl bir oyun planı olduğunu bilmiyorum ama uyum sağlamama izin vermeye meyilli görünmüyor.

Cyrus'un bakışları beni incelerken yoğunlaşıyor, gözleri kalbimin göğsümde oturduğu yere kayıyor. Bu konuda yorum yapmıyor; onun yerine sadece gülümsüyor ve masasına doğru ilerlerken başını sallıyor. Bugün keyfi yerinde görünüyor ve bana karşısına oturmamı işaret ediyor.

"Felix'ten haber aldım. Ciel uzakta olduğumuz süre içinde oldukça gelişme göstermiş. Gerçekten umut vaat ediyor," diyor.

"Bana Ciel'in benim yüzümden geride kaldığını söylemiştin... onu yetiştirmemin bir engel olduğunu," diyorum.

"Öyleydi. Ciel insan ve canavar olmak arasında içsel bir mücadele verecek, neden iki tarafının birbiriyle savaştığını tam olarak anlayamayacak. Hamileliğiniz sırasında ve ilk doğduğunda benim yanımda olsaydı, ne olduğu konusunda hiçbir kafa karışıklığı olmazdı. Ancak şimdi, canavarı agresif bir şekilde yüzeye çıkmaya zorlayacak, sakladığınız varlığı keşfetmeye çalışacak - insanlığını tüketmeye çalışacak. Şanslı

Senin için çabuk öğreniyor. Senin burnunu sokman sadece küçük bir engel," diyor Cyrus.

Cyrus'un açıklaması yüzünden suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Ben sadece Ciel'in mutlu olmasını istemiştim. Artık Cyrus pençelerini ikimize de geçirdiğine göre, ikimizin de bu imparatorluğun dışında yaşamasının mümkün olmadığını biliyorum. Ve Ciel şimdi bu yüzden acı çekecek.

Bir süre sonra Cyrus sessizliğı bozar.

"Onu bu kadar çok sevmeye nasıl başladın? Ondan ve babasından tiksiniyorsun ama onu yetiştirirken hata yaptığın için gözyaşı döküyorsun" diye soruyor.

Kafamı kaldırdığımda meraklı bir ifadeyle beni izliyor. Cevabımı dikkatlice düşünüyorum, onunla yaşadığım her anı yavaşça hatırlıyorum.

"Kimse yanımda değılken o yanımdaydı. O yeni dünyada yalnız olduğumda, Ciel bu yükü benimle paylaşıyordu. İnsan olmam umurunda değıldi. Beni gördüğünde gülümsedi ve ben gittiğimde ağladı. Böyle birinden nasıl nefret edebilirim ki?" Daha çok kendime söylüyorum ama Cyrus'un kahkahası beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Cyrus, "Merhametiniz şaşırtıcı ve ben bunu takdir etsem de saraydaki canavarlar etmeyecek," dedi.

"Birkaç hafta içinde kim olduğumu değıştiremem," diyorum. Cyrus omuz silkiyor, masasındaki kâğıtları karıştırıyor.

"Bunun farkındayım. Davranışlarındaki gelişme dışında, çoğı zaman hâlâ sinmiş bir insansın." Cyrus konuşurken beni izliyor, sessizce meydan okuyor.

"Bunu bana sen aşıladın. Beni arzulamadan önce, beni hayatımla tehdit ettin ve bir hata yaparsam beni fiziksel olarak kırdın. Ancak son zamanlarda bana neden insan olmadığını açıkladın. Cesur olmamı istediğini biliyorum ama bu çok zor. Korku içime işlemiş durumda... Can

Bana daha önce teklif ettiğin şeyi yapamaz mısın? Beni toplumdan uzak tutamaz mısın? Ciel ve benim ayrı yaşamamıza izin veremez misin?" diye soruyorum.

Sözlerim üzerine Cyrus'un bakışları kararıyor. Konuyu tekrar açtığım için bana ters ters bakarken bir kez daha kontrolü ele almak için savaşıyor.

"Daha önce genç ve aptaldım. Önceden istediğin her şey senin olurdu. Sana *her şeyi* verebilirdim. Ama sen kaçtın, Anna. Güvenime ihanet ettin ve şimdi bile senin sadakatine sahip olmadığımı görüyorum. şeyi sana vermeyeceğim. Teklif ettiğim şeyi alacaksın. Artık senin hayatın bu. Bu senin sonucun," diyor.

Gözyaşlarımı ısırdım. Artık onun önünde ağlamayacağım. Bu da göze alamayacağım bir zayıflık belirtisi, özellikle de şimdi.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim Majesteleri," diye mırıldanıyorum. Cyrus sözlerime sadece gülüyor, yüz ifadesi alaycı, olsa olsa. Birden oturduğu yerden kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Gel. Yapacak daha çok eğitimimiz var."

Köleyken kralla ilgili her şeyi anlardım. Ruh halindeki değişimleri, eğlencesini ve ne zaman mesafemi korumam gerektiğini anlıyordum. Şimdi Cyrus hayatıma geri döndüğüne göre kendimi sürekli diken üstünde buluyorum, özellikle de şu anda onun ruh halinin ne durumda olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Eğitim alanının ortasında karşımda duruyor ve buraya bırakılmış raftan silahları çekiyor. Cyrus yeteneklerimin eksik olduğunu biliyor, özellikle de bir biblo kullanmadan. Sadece bu da değil, daha birkaç dakika önce ben fikrimi söylemeden önce keyfi yerinde görünüyordu. Şimdi ise ruh hali tamamen değişmiş görünüyor.

Cyrus sonunda bir silaha karar veriyor ve elinde silahla bana doğru geliyor.

"Melez ve ben seninle karşılaştığımızda dövüş konusunda biraz yetenekli görünüyordun." Kılıcını bana verip kendi kılıcına uzandı. "Uzakta geçirdiğin zaman içinde neler öğrendiğini göster bana."

Onun emriyle tedirginlik üstüme çöktü.

"Majesteleri, ben sadece bir insanım. Ve o zaman bir biblom vardı-Ah!"

Cyrus hiçbir uyarıda bulunmadan saldırırken kılıçlarımızın çarpışma sesi sahada çınıyor. Yayıdığı ham güç başlı başına şok edici. Temas yüzünden kemiklerim hemen ağrımaya başlıyor, o beni ittikçe kaslarım çığlık .

Anında kendini tuttuğunu biliyorum.

Çarpışmayı kesiyor, bıçağı boğazımı hedef alıyor. Geri adım atıyorum, saldırıyı savuşturmak için kendi gücümü ve saldırıya geçmek için momentumumu kullanıyorum ama Cyrus'un tepkileri benimkilerden çok daha hızlı. Kendi gücüne daha fazla güç katıp kolumu ona bir açıklık sağlayacak kadar yukarı iterken gülümsüyor.

Dirseği göğsümün ortasına çarpıp ciğerlerimdeki havayı boşalttığında bir tepki vermeyi düşünecek zamanım olmuyor. Bu fırsatı bacaklarımı altımdan çekip almak için kullanıyor, yerçekimi sırtımı toprağa bastırıyor. Nefes alamadığım için bağırıyorum bile. Ve zaferini daha kanıtlamak için, ben nefes nefese kalırken Cyrus bıçağını boğazımın hemen yanına yerleştiriyor.

Yanımda diz çöküyor, nefes almak için çırpınışımı izlerken yüzündeki ifade duygusuzlaşıyor. Başını eğerek nefesini bırakıyor.

"Avcı kampına gitmeden önceki halinden çok daha iyisin, bunu söyleyebilirim. Ne yazık ki bu benim krallığım için bir fark yaratmıyor," diyor tepemde dikilerek.

Cyrus elini bana saldırdığı yere koyana kadar boğulmaya devam ediyorum, parmak uçlarındaki sıcaklık ve ardından gelen ani rahatlama

Nefes alıyorum. Nefes alırken gözlerimi gökyüzüne odaklıyorum, beni izleyen Cyrus'un aklından neler geçtiğinden habersizim. Kraliçesi olmamı istiyor ama toplumunun kabul ettiği tek şeyi yapamıyorum.

"Türünün ilk örneği olacaksın. Güçlü olmayacaksınız. Kendinize güveniniz olmayacak. Mahkemede kolay bir hedef olacaksın. Ben etrafta olmazsam, tek hedef sen olacaksın." Cyrus acı acı güler. "Sen benim zayıflığım olacaksın. Hayatım boyunca hiç zayıflığım olmadı. Ve şimdi, en kötüsünden bir fiziksel zayıflığım var."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Majesteleri," diye idare ediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp nefesimi tutuyorum.

"Bana bak, Annalise," diyor.

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp Cyrus'unkilerle buluşuyorum. Beni incelerken bakışları yoğunlaşıyor.

"Bana seslen," diyor.

Başımı sallıyorum, hemen adını kullanma olasılığını iptal ettiği anı hatırlıyorum. Cyrus beni düzeltmeden önce düşüncelerimin yönünü anlayarak yüzünü buruşturuyor.

"Mührü kullan, Anna. Bunu daha önce de yaptın. Dene," diye açıklıyor.

Cyrus'un mührünü en son kullandığımda korkmuş ve kızmıştım. Mührü kullanmak o kadar yoğundu ki bayılmama neden oldu ve kendime geldiğimde saldırdığım Liam'ın kaderini öğrendim. Düşüncesi bile midemi bulandıran bir duyguydu ve Cyrus rahatsızlığımı fark etti.

"Babamın biblosunu hiçbir sorun olmadan kullandın. Şimdi de benim mührüm olduğu için mi tereddüt ediyorsun?" diye soruyor.

Babasından bahsedince tüm ruh halim değişiyor ve bir kez daha fark ediyor, kaşları çatılıyor. Gözleri kalbimin göğsümde olduğu yere kayıyor.

"Seni bu kadar tereddütte bırakan nedir?" Cyrus'un ses tonu benimle konuşurken alışılmadık derecede nazik.

Gözleri yumuşak ve oturmama yardım etmek için elini uzatıyor. Ancak elimi onun elinden çekmeye çalıştığımda, elimi sıkıca tutuyor. Tekrar konuşmadan önce yüz ifademi inceliyor.

"Geçmişte neden benim mührümü kullandın, Annalise?"

Cyrus bana en son neden onun mührünü kullandığımı sorduğunda, ağzımdan çıkaramadım. Bu, birlikte geçirdiğimiz zamanın sonunun başlangıcıydı ve aramızdaki her şeyi tamamen değiştirdi. Babasının kaderini söylediğim andan itibaren hayatım belirsizlik içindeydi. Ama şimdi, bana bakıp soruyu bir kez daha tekrarlarlarken, cevap vermem gerektiğini biliyorum.

"Babanın öldürüldüğü gündü," diyorum. Cyrus hareket etmiyor, ben de devam ediyorum.

"Kral silahını benim önümde baban üzerinde denedi. Korkmuştum çünkü bunun benim ve gazabının diğer tarafındaki her insan için ne anlama geldiğini biliyordum. Kendimi kapana kısılmış hissettim ve beni koruyacak tek kişinin sen olduğunu düşündüm. Baban bana benim için geleceğini ve cehennem ateşini de beraberinde getireceğini söylemişti. Ve o anda bunun doğru olmasını istedim," diyorum usulca.

Cyrus'un ifadesi değişirken başka ne söyleyeceğimi ya da düşüncelerimi nasıl dile getireceğimi bilemiyorum. Elimi bırakıyor ve avucunu yanağıma koyuyor. Ama ben hâlâ onun karşısında korkudan titriyorum. Konuşmuyor, bana bakarken kendi içinde bir savaş veriyor gibi görünüyor. Bir anda gardını alıyor, eli yanağımdan kayarken yüzünde soğukkanlı bir ifade belirliyor.

"Üçümüz krallığa geri döneceğiz. Seni henüz öğrenmeye zorlamayacağım. Ama Annalise, saraya adım attığın andan itibaren hayat senin için zorlaşacak. Bir an önce adım atmalısın. Beni hayal kırıklığına uğratma."

On Sekizinci Bölüm

ANNALISE

I Cyrus'un ne düşündüğünü bilmiyorum. Üçümüzü de saraya geri gönderiyor, ancak benim bir parçası olmaya hazır olmadığım apaçık ortada. onun toplumu. Ustalaştığım tek şey kendimi nasıl sunacağım ve krallık hakkındaki bilgim. Ancak güç ve kendimi koruma yeteneği gibi şeyler hala eksik. Benden sakladığı başka bir şeyler olmalıOnu zaman sıkıntısına sokan ve beni de merhametine bırakan bir şey.

Düşündüğümün aksine, Cyrus benden önce Ciel'le birlikte döndü bile. Kralın onur konuğu olarak sarayda kalma kisvesi altında daha sonraki bir tarihte geleceğim. Geçmişte kraliçe olarak seçilen canavarlar da aynı kisve altında gelirlerdi. Dolayısıyla krallığının tamamı bugün gelen kadının büyük olasılıkla geleceğin kraliçesi olacağını bilecek. Nasıl tepki verecekleri bana bağlı.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Cyrus'un sarayına en son gittiğimde Marzia haddini aşmıştı ve bunun sonucunda kralın kendisi tarafından öldüresiye dövülmüştüm. Ama Joan'a göre,

Ben yokken, Cyrus sarayı insanlardan temizledi. Hiçbir insanın krala hizmet etme onuruna erişmesine izin verilmiyor. Sokaklarda ilerlerken perdeyi geri çekiyorum. Her şeyi içime çekerken midem rahatsızlıkla çalkalanıyor. Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Bunlar Dimitri ve benim ayrıldığımız, hayatlarımızın sonsuza dek farklı yollarda ilerlediği aynı sokaklar. Krallığın kendisinin farklı görüldüğünü zihnimde not ediyorum. Daha önce burada olmayan duvarlar inşa edilmiş.

"Gergin olmayın. Asıl diğerleri gergin olmalı. Sen geleceğin kraliçesisin. Ve onlar kralın dikkatini çekmek için savaşacaklar," diyor Joan, yumuşak bir gülümsemeyle beni izlerken.

Sözlerinin rahatlatıcı olduğunu biliyorum ama sokaklarda ilerlerken sinirlerimi daha da germekten başka bir işe yaramıyor. Marzia'nın kralın dikkatini çekmek için verdiği "mücadele" sırtımda Cyrus'un bile iyileştiremediği yaralar bıraktı. Bir yanımda canavarların duygularını bu kadar açıkça belli etmemelerini umuyor ama bir yanımda insan olduğumu öğrendikleri anda bunu yapacaklarını biliyor. Canavarlar ilkel ve bölgecidir.

Saraydaki kadınlar sadece hiyerarşide güçlü olmakla kalmayacak, Cyrus'a göre bu şeytani forma da geçebilecekler. Ve buna karşı çok az ya da hiç savaşım yok. Keşke babam bana dövüşmeyi ya da bu dünya hakkında bir şeyler öğretmiş olsaydı. Köyümüzün ötesinde beni bekleyen gerçeklerden bu kadar korunaklı olmaktan nefret ediyorum. Özellikle de şimdi ön tarafa itilmişken.

"Kral beni kraliçe yapmak için neden bu kadar hevesli?" Ben soruyorum.

"Bir kraliçe istikrarı simgeler. Bir varis, bir soyun ve bir krallığın devamıdır. Krallığın buna şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı var, özellikle de merhum kralı savaşta kaybettikten ve savaşın uzadığı yıllardan sonra" diyor.

Joan'ın dikkatini çekerek mizah içermeyen bir kahkaha atıyorum. "İnsan bir kraliçe ve melez bir oğul, nasıl stabi-"

"Böyle söyleme!" Joan'ın ses tonundan gerildim ve o da ciddi bir ifadeyle arabada öne doğru eğildi.

"Sakın böyle bir şey söyleme. Oğlunuz melez değil. O kralın oğlu. O bir canavar. Kralın gerçek halini gördüğünden beri bunu şimdiye kadar anlarsın sanıyordum," diyor hayal kırıklığı içinde dilini şaklatarak.

"Toplum onu böyle görmeyecek mi?" Ben soruyorum.

"Size daha kaç kere söylemem gerekiyor? Toplum onu siz nasıl tasvir edilmesine izin verirsiniz öyle göreceksin. Siz tarih yazıyorsunuz. O önce sen izleneceksin. İnsan olman önemli değil. İnsanlardan nefret etmesiyle ünlü kral, kraliçesi olman için *seni* seçti. Toplum sadece bundan bile sizin muhteşem olduğunuzu anlayacaktır. Bu onlara ne olduğunu göstermek için bir fırsat. Zayıflık gösteremezsiniz" diyor.

Joan beni izlerken sessizce onu inceliyorum, yüz ifadesi ciddi. Bu işin başından beri yanımdaydı, perde arkasında bana yardım ediyordu. Cyrus'un bana olan öfkesinin nihayet yatışmasının nedeni o. Onun cesaretlendirmesi olmasaydı, ona yaklaşıp kendimi teklif edecek cesareti asla bulamazdım. Ve şimdi, onun sayesinde, ölüm bölgesinden çıktım.

"Neden bana bu kadar çok yardım ediyorsun? Başarısız olsam ve kral Marzia gibi bir canavar bulsa senin için daha iyi olmaz mı? Halkını yönetmeye istekli ve yetenekli birini?" diye sordum.

Joan hemen cevap vermiyor. Yanıt vermeden önce bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor.

"Kralın dileği benim ."

Şimdi cevap vermeme sırası bende. Canavarların sadakati derinlere uzanıyor ve özellikle Joan gibi inançları çok derinlere kök salmış biriyle bu konuyu zorlamayacağım.

Araba hafifçe alçalarak bana saraya yaklaştığımızı gösteriyor. Derin bir nefes alıyorum ve bir kez daha arabanın penceresinden dışarı bakıp tepemizde beliren sarayı görüyorum. İçime çektikçe midem rahatsızlıkla alçalıyor. Bu sarayda o kadar çok korkunç anı yaşandı ki. Şanssız bir şekilde bu savaşa yakalanan pek çok masum insanın hayatı, şu anda isteyerek yanında yattığım kral tarafından sona erdirildi. Ama ben onların kraliçesi olmayacağım. Canavarın kraliçesi ve insan ırkının zorbası olacağım.

"Çok güzel değil mi?" Joan söylüyor. Bir alay salıyorum.

"Evet," diyorum usulca.

Sarayın girişine yaklaştıkça, gelişimizi bekleyen muhafızların sayısının arttığını görüyorum.

"Başka hiçbir konuk varışta bu kadar ilgi görmez. Kral şimdiden insanlara sizin onun için özel olduğunuzu gösteriyor," diyor Joan heyecanla.

Sarayın önüne yaklaştıkça kalp atışlarımı düşük tutmak için tüm irademi kullanıyorum. Daha fazla muhafız var ve beni dehşete düşüren şey, onların arkasında duran ve yeni düşese bakmayı uman yaratıklar. Bir zamanlar bu yaratıkların her birinden korkardım çünkü her an hayatıma son verebilirlerdi. Şimdi ise onların hükmünün üstündeyim.

Görüş alanımın ötesinde uzanan büyük sarayın önüne geldiğimizde araba yavaşlıyor. Muhafızların yanı sıra hizmetkârlar da sıraya dizilmiş ve kralın kendisi de hepsinin başında duruyor. Cyrus krallığının sunduğu en iyi giysileri giymiş, tacını bile başına takmış, öylece bekliyor

benim gelişimi bekliyor. Onu içeri alırken şok geçiriyorum. Beni bu şekilde karşılayacağını hiç söylememişti. Sessizce geleceğimi sanmışım. Tamamen içgüdüsel olarak, rahatlamak için Joan'a baktım. Bana başını sallayarak kralı işaret etti.

"Onun kalbine sahipsin, Annalise. Bunu unutma."

Bana gülümsüyor ve ben cevap veremeden bir hizmetçi kapıyı açarak elini bana uzatıyor. Joan başını sallıyor ve ben de derin bir nefes alarak elimi canavarınkine koyuyorum. Yüksek vücut ısısı, onlarla benim aramdaki büyük farkı keskin bir şekilde hatırlatıyor ama arabadan inerken bunu aklımın bir köşesine itiyorum.

Bu gün ne giyeceğime ve nasıl süsleneceğime Cyrus'un kendisi karar verdi. Daha önce hiçbir soylunun böyle bir elbise giydiğini görmemişim. Mücevherlerin kendileri binlerce güneş gibi parlıyor. Geçmişteki asil elbiselerinin aksine, bu elbise bedenime tam oturuyor. Üst kısmı dekolte ve elbise bacaklarımın etrafında açılıyor ama neyse ki kumaş kalın ve katmanlı. Kollarım, mücevherli ve omuzlarıma tutturulmuş pelerin benzeri malzeme dışında çıplak, yürürken altımdaki zemine değiyor. Saçlarım mücevherli tokalarla yüzümden uzak tutuluyor ve ben yürürken belimden serbestçe akmasına izin veriyor.

Krala yaklaşırken çenemi dik, gözlerimi düz tutuyorum. Tek duyduğum mırıltılar olduğunda şükrediyorum, etrafımdaki hayvanlar tam olarak ne olduğumu anlamaya çalışıyor. Cyrus'un sıkı eğitimi sayesinde, ancak kokumu alabilecek kadar yakın olurlarsa ne olduğumu anlayabilecekler gibi görünüyor. Cyrus'a yaklaştıkça unvanımın anons edildiğini belli belirsiz duyuyorum.

Yüz ifadesi onunla tanıştığım günkü kadar soğukkanlı olsa da, beni içine çekerken gözleri heyecanla parlıyor. Sonunda beni selamlamak için merdivenlerden inerek hareket etti. Bana söyleneni yaptım, merdivenlerin dibinde durdum. I

Üzerimde durana kadar gözlerinin içine bakıyorum ve eğitimime uygun olarak sol bacağımı hafifçe arkama koyup eğilerek onu selamlıyorum.

"Selamlar, Majesteleri," diyorum kararlılıkla.

Eli görüş alanıma girene kadar başımı eğik ve gözlerimi aşağıda tutuyorum ve yavaşça avucuma alıp parmak eklemlerini alnıma bastırıyorum. Avucunun sıcaklığı bedenimi dolduruyor ve şok olmuş bir şekilde, kaburgalarındaki mührünün sıcaklığının arttığını hissedebiliyorum. Ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum.

Parmaklarımı sıkıca kavıyor ve parmaklarımı dudaklarına götürürken yavaşça kalkıyorum, derin mavi bakışları ruhumu delip geçerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

". "

Bu saraydan ayrıldığımda, uyandığımda asla geri dönmek zorunda kalmayacağım düşüncesiyle ölümün eşiğindeydim. Şimdi, bu yere dair aklımdan çıkmayan pek çok anıyla geri dönüyorum. İçlerinden geçerken duvarlar daha soğuk görünüyor. Ölümün anısını taşıyan pek çok alanın yanından geçerken ayakta kalmama yardımcı olması için kolum Cyrus'un kolunda olduğu için biraz şükrediyorum.

Cyrus'un odasına giden tanıdık koridorlarda ilerlerken midem bulanıyor.

"Sen benim kanadımda kalacaksın. Diğer tüm konuklar Doğu kanadında, benimkinden en uzakta kalacak," diyor Cyrus sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

Yani beni izole etti. Bu haberden memnun olmalıyım. Krallığı içinde bile sözünü tutacağı anlamına geliyor Ama bunun gerçekten de bana istediği zaman meraklı gözler olmadan erişebileceği anlamına geldiğini biliyorum.

Cyrus durup hizmetkârlarıma dönene kadar koridorlarda yürümeye devam ediyoruz. Özellikle Joan'a hitap ediyor.

"Artık sizin varlığınıza ihtiyaç duymayacağız. Düşes gece için hazırlanmak istediğinde birini göndereceğim" diyor.

Joan, hepsi de hayvan olduğunu fark ettiğim hizmetkârlara bakarak eğiliyor. Onlara bir emir veriyor ve hepsi eğilerek onu ters yönde takip ediyor. Cyrus beni koridor boyunca çekerek odasına yaklaştırmadan önce beklemiyor. Büyük altın kapılar bir zamanlar olduğu gibi dimdik duruyor ve varlıklarıyla benimle alay ediyorlar.

"Odalarınızı görmek için daha sonra bolca vaktiniz olacak," diyor biz içeri girerken sessizce.

Tanıdık bir ses havayı doldururken odaya bakacak zamanım olmuyor.

"Anne!"

Ciel'in neşeli çılgılığı odayı doldururken kalbim göğsüme fırlıyor. Yuvarlanarak kendi başına ayakta duruyor ve Cyrus'la birlikte durduğum yere doğru ilerliyor. İkimizi de içine alıp ellerini bana doğru uzatırken gözleri sevinçle parlıyor. Cyrus'un elini hafifçe sırtıma bastırarak sessizce hareket etmem için bana izin verdiğini fark ediyorum ve Ciel'i kollarıma çekiyorum.

Vücudu sıcak ve onu son gördüğümünden beri daha da ağırlaştığını hemen anlayabiliyorum. Bir parçam bu habere üzülüyor. O büyüdü ve ben buna şahit olamadım. Ama bunun beni etkilemesine izin vermiyorum, ona harika kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum, saçlarının da uzadığını fark ediyorum ve onu göğsüme yakın tutuyorum.

"Seni özledim," diyorum, gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum, babasınıninkine benzeyen gözlerine, şimdi her zamankinden daha çok benziyor. Küçük elleri yanaklarımı hafifçe kavırıyor ve yüzümü kendine yaklaştırarak

alnını benimkine dayıyor. Bu daha önce yapmadığı yeni bir hareket, ama ona izin veriyorum ve bu sırada gözlerini kapatırken merakla onu izliyorum.

Ciel yüzümü bırakıyor ve sessizce göğsüme yaslanıyor. Cyrus'a baktığımda gardını indirmiş, huzurlu bir ifadeyle ikimizi izliyor. İzlendiğini fark edince yüzü kararıyor ve bana oturmam için eliyle işaret ediyor.

Ciel'i sessizce yere bırakıp Cyrus'u odanın köşesindeki masaya kadar takip ediyorum. Küçük bir sofranın hazır beklediğini fark ediyorum. Oturduktan sonra Cyrus masayı işaret ediyor.

"Dök."

Çaydanlığa uzanıp ikimizin fincanını da
dolduruyorum. "İçelim."

Fincanı sessizce dudaklarıma götürüyorum ve Cyrus beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Çay rahatlatıcı, midemi doldururken tadı hafif. Fincanı tabağına geri koyuyorum ve Cyrus garip bir ifadeyle beni izliyor. Bakışları üzerimde gezinirken hiçbir şey söylemiyor, bu da beni tedirgin ediyor.

"Majesteleri?" Ona nazikçe sesleniyorum ve sonunda yer değiştirerek bana doğru uzanıyor. Parmakları çenemin altında nazikçe oyalanıyor ve dudaklarımı kendisiyle açı yapacak şekilde kaldırıyor. Gözleri tekrar yüzüme gelmeden önce
dudaklarımda oyalanıyor.

Bana doğru eğilip dudaklarını nazikçe üzerine yerleştirirken başka bir şey söylemiyor.

On Dokuzuncu Bölüm

ANNALISE

Siri ısrarla kapıyı çalıyor ve beni derin uykumdan uyandırıyor. Arkamdaki sıcak beden kıpırdanıp yataktan yuvarlanırken gözlerimi açıyorum. Etrafıma bakarken kalbim göğsüme fırlıyor, anlık kabuslarım nefes almamı zorlaştıran bir yoğunlukla beni vuruyor. Odayı hemen tanıdım. Burası Cyrus'un Kapıya doğru ilerlerken odasını, yatağını ve kendisini.

Korkum kontrolden çıkmadan önce, küçük bir beden kollarımda kıpırdanarak beni gerçekliğime geri çekiyor.

Bu Ciel.

Derin bir uykuya dalmış, küçük yumruğu saçlarımı kavrarken bana daha da sokuluyor. Cyrus'un odasında uyuyakalmışız. Korkularım azalırken titreyen bir nefes alıyorum. Ben bir köle değilim. Ben bir düşesim. Gecenin geç saatlerinde kralın odasına girmeye zorlanmadım ve güneş uzaktaki dağların üzerinden görünmeye başladığına göre kölenin odasına gizlice girmem gerekmiyor.

Cyrus'un derin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve sessizce onu içeri alıyorum. O, kapının diğer tarafındaki kişiyle konuşurken kapı aralanıyor. Dün gece garipti. Cyrus Ciel ve benimle vakit geçirdi, tavırları tamamen karakterinin dışındaydı. Kendisi köşede sessizce çalışırken oğlumuzla etkileşime girmem için beni yalnız bıraktı, ancak zaman zaman onu okunamayan bir ifadeyle ikimizi izlerken yakalıyordum.

Ciel'in benimle kalmasına izin vermesini hâlâ garip buluyorum. Cyrus bizi zorla ayırdığından beri Ciel'le ilk kez yatıyorum. Onu yavaşça kendime doğru çekiyorum ve üzerine sinen doğal kokunun tadını çıkarıyorum. Babam bir keresinde bana bebeklerin özel bir kokusu olduğunu söylemişti ve ben şimdiye kadar ona hiç inanmamıştım.

"Annalise."

Kafamı kaldırdığımda Cyrus'un beni izlediğini görüyorum, yüz ifadesi biraz temkinli. Bir hizmetçi odaya giriyor ve Cyrus bana doğru gelmeden önce hafifçe eğiliyor. Gözleri Ciel ve bana odaklanmış durumda ve yatağa ulaştığında diz çöküp elini Ciel'in başına koyarak saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırıyor.

"Şimdilik vedalaşma vakti geldi," diye mırıldanıyor.

Bakışlarım Ciel'e kayıyor. Onu benden her aldıklarında acı çekiyorum ama ağlayamıyorum. Artık zayıflık gösteremem - bu duvarların içindeki hiç kimseye, özellikle de karşımda duran canavara. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve alnına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kokusunu içime çekiyorum. Şok olmuş bir şekilde Cyrus onu nazikçe yanımdan çekiyor ve ben yatakta doğrulup otururken onun Ciel'le etkileşimini izliyorum.

Ciel babasının kollarında hafifçe kıpırdanıyor ve Cyrus onu hizmetçiye teslim etmeden önce başına yumuşak bir öpücük konduruyor. Hizmetçinin bir kez daha

Ciel'i tekrar kucağına alarak eğiliyor ve onu odadan çıkarıyor. Cyrus'un sırtı hâlâ bana dönük, konuşmaya karar vermeden önce kapıyı kapatıyor.

"Merak etmeyin. Artık sarayda olduğu için onu daha sık göreceksin. Ama şimdilik varlığı bir sır olarak kalmalı," diyor Cyrus, beni dikkatle izleyerek.

Oğlumun varlığını aniden kaybettiğimi hissettiğimde kollarım içgüdüsel olarak kendimi sarıyor.

"Endişeli değilim Majesteleri," diye mırıldanıyorum. Cyrus'un gözleri sessizlik içinde üzerimde geziniyor.

"Bu önemli bir hafta Anna," diyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Cyrus gelip önümde duruyor ve uzanıp saçlarımı yüzümden çekmeye çalışıyor.

"Biliyor musun?" diye tekrarlıyor, beni izliyor. Beni incelerken bakışlarında bir eğlence parıltısı var.

"Peki ne biliyorsun?"

"Halkınızın kalbini kazanmalıyım," diyorum.

"Bunu bir görev gibi anlatıyorsun," diyor benden uzaklaşarak.

Gömleğini çıkarırken onu sessizce izliyorum. Bir krallığın en güçlüsü olmanın getirdiği özgüvene sahip, benim de taklit etmem gereken bir özgüven.

"Mahkemede kendimi kiskanç canavarlara karşı savunmanın zor olacağını biliyorum," diyorum ve Cyrus'tan bir kahkaha alıyorum.

"Öyle mi? Peki neden?" diye sorar.

"Eğer zalimlikleri Marzia'nınki gibiyse, karşılaştığımız anda hayatım için savaşıyor olacağım," diyorum onu izlerken.

Cyrus yüzünü bana dönüyor ve bunu yaparken masaya yaslanıyor.

"O zaman nasıl müdahale edemediysen, şimdi de edemeyeceğini biliyorum. Kendi başımın çaresine bakmalıyım," diyorum.

Cyrus hâlâ konuşmuyor, bana doğru gelirken bakışları hafifçe daralıyor. O gözlerimin içine bakarken ben nefes alış verişlerimi ve bakışlarımı sabit tutuyorum. Elbisemi omuzlarımdan çekip belime oturana kadar aşağı doğru iterken öylece kalıyoruz. Parmakları izi nazikçe okşarken gözleri etime gömülmüş olan mühre odaklanıyor.

Birden ısınınca irkiliyorum ve Cyrus'un bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Asla Marzia'ya karşı olduğun kadar çaresiz olmayacaksın. Mührüm sende Annalise. Benim gücüm senindir. Tek yapman gereken onu çağırmak."

Sıcaklık artarken eli hafifçe bastırıyor. Tepkimi ölçerken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bunu hissettiğini biliyorum. Son birkaç haftadır seni yavaş yavaş besliyorum. Artık geçmişte olduğundan daha fazla dayanma gücüne sahipsin. İş o noktaya geldiğinde yoluna çıkmaya cüret eden herkesi yok etmek için benim gücümü kullanacaksın. Anladın mı?" diye soruyor.

Delici bakışları benimkilerle aynı seviyede kalınca gözlerim açılıyor. Dudaklarında bir gülümseme oluşurken kalp atışlarımı artık kontrol edemiyorum.

"Sen benim kraliçemsin. *Benimsin*. pahasına olursa olsun."

Aynada bana bakan kadını tanıyamıyorum. Hiç bu kadar temiz ve şımartılmış olmamıştım. Saçlarım hiç bu kadar parlak ve şekilli olmamıştı. Kıyafetlerim de çoğu zaman kirliydi, özellikle de sarayda köle olduğum zamanlarda. Ama şimdi bir soyluyum. Bir insan soylusu. Cyrus'un dediği gibi, türümün ilk örneği. Cyrus'un bana söylediği sözler

kafamın içinde tekrarlıyor. O da ben de hazır olmadığımı biliyoruz. Onun dünyasıyla ya da insanlarıyla yüzleşmeye hazır değilim. Ama başka seçeneği yok. Önümüzdeki günlerde beni bu pozisyona zorlamasının nedenini öğreneceğimi biliyorum.

Sessizce balkona çıkıyorum, arabalarıyla teker teker gelmeye başlayan, kralı ve etraflarındaki diğer soyluları etkilemeye hazır soyluları izliyorum. Bu, toplumlarının her üyesinin uygun bir eş bulduğu zamandır, ancak Joan'a göre, tüm dişi hayvanlar gözlerini krala dikmiş olacak.

Görünüşe göre, Marzia'nın trajik kaderi bu kadınları caydırmaya yetmemiş. Ama Cyrus'un gerçek halini gördükten ve kontrol ettiği gücün miktarını anladıktan sonra, şimdi çok daha iyi anlıyorum. Canavar toplumu güçle büyür. Kralın yanında bir yer edinmek bir güç gösterisinden daha fazlasıdır. Hayatta kalmalarını sağlıyor. Arabalardan inişlerini izlerken acı bir kakhaha atıyorum. Bu canavarlar istemediğim hayatı daha da çekilmez hale getirmek için buradalar. Ve Joan'a göre, bunu kendim halledebilmeliyim. Kral bu işe karışamaz.

Ancak bu sabahki sözleri, karakterinin dışında olsa da, cesaret vericiydi. Ve o zamandan beri onu görmedim. "Majesteleri?"

Joan'ın kapı aralığında durduğunu görmek için balkondan başımı çeviriyorum. Yanıma gelip beni içeri alırken dudaklarında bir gülümseme var. Elbisemin kuyruğunu nazikçe çekiştirmeden önce ellerini sessizce ağzının üzerinde tutuyor.

"Rakipsiz güzelliğinizin haberi tüm krallığa yayıldı. İnsanlar kralı büyüleyenin senin güzelliğin olduğunu söylüyor," diyor sırtarak.

"Herkes bu yüzle bir kralı dize getiren kadını görmek için heyecanlanıyor" diyor.

Bir an beni inceliyor, suratımın asık olduğunu fark edince kaşları çatılıyor.

"Bu iyi bir haber. Krallık sizi olumlu bir şekilde karşılıyor. İyi iş çıkardınız," diyor güven verici bir şekilde.

"Peki ya insan olduğumu öğrendiklerinde?" diye soruyorum.

Joan bir an sessiz kaldı, ruh halimden duyduğu hayal kırıklığı belli oluyordu.

"Onlara kim olduğunu gösterdiğinde, onu nasıl yakaladığını görecekler. Kalbim," diyor usulca.

Pencereye dönüp hayvanları bir kez daha seyrediyorum.

"Önceki kraliçe hüküm sürerken burada mıydın?" diye soruyorum.

Joan'ın hemen cevap vermesini bekliyorum ve cevap vermeyince balkondan başka tarafa bakıyorum. Tuhaf bir ifadeyle beni izliyor.

"Neden önceki kraliçe hakkında bilgi edinmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Canavarlar o geldiğinde krallığı ele geçireceğini biliyorlardı. Sarayda kendini nasıl idare ettiğini bilmek istiyorum. Kralın annesi ne tür bir canavardı?" Düşüncelerimi dile getiriyorum.

"Bunu krala kendiniz sormalısınız. Ben bu konuşamam," diyor.

Joan'ı şaşkınlıkla izliyorum.

"Ama eminim onun kararını hatırlıyorsunuzdur-"

"Onun hakkında konuşamam. Bu yasak." Joan'ın gözleri beni izlerken çaresiz görünüyor.

Yüzündeki ifade tüylerimi diken diken ediyor. Cyrus kendi annesinin bu duvarlar arasında konuşulmasını yasakladı mı? Joan benim

endişeleniyor ve konuşurken elbisemin parçalarını düzelterek çaresizliğini hızla örtüyor.

"Bu akşam sizinle birlikte baloya katılamayacağım. Bu bir açılış töreni, bu yüzden sadece soylular ve hizmet personeli katılacak, kişisel hizmetkarlar değil. Bu senin için yoğun bir hafta olacak ama kralın seni neden seçtiğini onlara göstermek için bol bol fırsatın olacak" dedi.

Kapıya doğru eliyle işaret ederken bana rahatlatıcı bir gülümseme daha sunuyor. "Gidelim mi?"

Joan benimle birlikte sarayın koridorlarından balo salonuna doğru yürüyor. Bu sabah ayrıldığımdan beri Cyrus'u henüz görmedim. Yanında köle olarak geçirdiğim biliyorum ki kral olarak görevleri onu gün boyunca sarayda meşgul ediyor, bu da şu andan itibaren her şeyin bana bağlı olduğu anlamına geliyor. Tanıdık koridorlara bakıyorum, her yarıktaki ve köşede hissettiğim rahatsızlıkla savaşıyorum. Köle geçidinin gizli girişini bile tanıyorum, böylece hayvanlar bizi görmekten asla rahatsız olmak zorunda kalmıyorlar.

Cyrus sözüne sadıktı. Sarayda misafir olarak kalan tüm soylular benimkinden ayrı bir kanada taşındı. Bu yüzden balo salonuna giderken sadece hizmetçilerle karşılaşıyoruz. Ama bir insanla değil. Bu konuda da sözüne sadıktı. Bu sarayda hiç insan yok.

"Kral zaten hazır bulunacaktır. Gelen ve anons edilen her misafiri karşılamak onun görevidir. Onların arasında sen de olacaksın. Kral ayrıca baloyu bir dansla açacak ve tabii ki onun seçimi sen olacaksın. Kendine güven ve bu noktaya kadar aldığın eğitimi unutma," diyor Joan arkamdan.

O konuşurken çenemi kaldırıyorum, korkumu zihnimin karanlık bir köşesine itmeye başladım bile. Çektiğim tüm acılar ve işkenceler artık

önemli. Cyrus'u ve doğal olarak yaydığı güven seviyesini düşünüyorum. Ben de öyle olmalıyım. Bu Ciel'in geleceği için. Başka kimsenin önemi yok.

"Sizi seçtiği andan itibaren bir hedef olacaksınız" diye ekliyor.

Muhafızlar kanadımın kapılarını iterek açıp sarayın kalabalık bölgesini ortaya çıkarırken adımlarımda tereddüt etmiyorum. Uzaktan gelen hayvan sesleri ve müzik havayı dolduruyor, tıpkı dışarıdaki at arabalarının sesi gibi. İşte bunun için eğitildim ve şimdi buradayım.

Duraksayıp Joan'a dönüyorum. Tıpkı söylediği gibi, kanadımın kapısının önünden bile geçmemişti. Onun cesaretlendirici sözlerini beklemek yerine, kendime güveniyormuş gibi yapıyorum.

"Endişelenme, Joan. Ben iyi olacağım."

Yirminci Bölüm

ANNALISE

Işu anda uyuşmuş hissediyorum. Bu benim adrenalinim mi yoksa gerçekten kendime bu kadar güveniyor muyum bilmiyorum. Her neyse, minnettarım çünkü korku hissetmiyorum. Balo salonuna girerken bana eşlik etmek üzere iki koruma görevlendirildi. Marzia'nın beni kralın kendisine dövdürdüğü balo salonunun aynısı. Ama bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Geçmişin bir önemi yok. Ben artık eskiden olduğum kişi değilim.

Geçmiş.

Salonda bekleyen soyluların yanından geçerken Cyrus'un yaptığını gördüğüm şekilde gözlerimi ileriye dikiyorum. Yanlarından geçerken unvanımla mırıltılar havada asılı kalıyor ama gözlerimin içine bakma şerefine nail olmalarına izin vermiyorum. Balo salonuna açılan büyük kemerli geçide yaklaştıkça müzik ve konuşmalar daha da artıyor. Bir zamanlar buraya zincirlerle sürüklenerek getirilmiştim. Şimdi ise kendi özgür irademle yürüyorum.

Cyrus'un mührünün başının aniden canlandığını fark ediyorum. Sıcaklık normalden daha fazla yayılıyor ve bu sabah bana söylediği sözlerin anısını ateşliyor. Halka nasıl görünürse görünsün, yalnız değilim. Köşeyi döndüğümüzde, her bir muhafız hazır olda beklerken zihnimde sözleri tekrarlıyorum

Balo salonuna girdiğimde. Önümdeki muhafızlar sessizce ayrılıyor ve görevli hizmetlilerin balo salonunun kapılarını benim için açmasına izin veriyorlar.

Çift merdivenin en üstünden giriş yapıyorum ve tam unvanım anons edilirken balo salonundaki konuşmalar bir anda kesiliyor.

Cyrus'un yaptığını taklit ederek yavaşça balo salonundaki soyluların arasına . Gülümsemiyorum. Duygu göstermiyorum. Ben onların üstündeyim. Oturduğu yerden krala yaklaşmak için dönmeden önce odadakileri selamlamak için hafifçe eğiliyorum. Beni izleyen canavarlarla dolu odada basamakları inerken çenemi yukarıda tutuyorum.

Bakışlarım Cyrus'u buluyor. Yavaşça ayağa kalkarken güzel olduğu kadar ürkütücü de. Saçları serbest, tacı saçlarını yüzünden uzak tutuyor. Gözlerindeki parıltıyı biliyorum. Bunu daha önce odasının sınırlarında milyonlarca kez görmüştüm.

Şehvet.

Açıkça bana yöneltilmiş olması bir kez olsun beni rahatlatıyor. Ve buradaki tüm canavarların da bunu görebildiğini biliyorum. Canavarların kralını nasıl dize getirdiğimi görebiliyorlar. Onun önünde duruyorum ve duygusuz bir ifade takınmak yerine gülümsüyorum.

Kabul edeceğim tek canavar o.

"Majesteleri," diyorum eğilirken.

Cyrus bir an için afallamış görünüyor ama üstünü örtüyor. Yavaşça avucuma uzanıyor ve onu dudaklarına götürüyor.

"Anna..."

Unvanımı söylemek yerine adımı fısıldadığında şok oluyorum. Vücudum kararına karşı anında tepki veriyor, adımı söyleme şeklinden dolayı bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Tahttan uzaklaşırken elimi hafifçe sıkıyor ve elimi tutmaya devam ediyor. İkimiz de aşağı iniyoruz

Balo salonunun kalan basamaklarını çıkarken mührünün sıcaklığının arttığını hissediyorum.

Cyrus beni kendine doğru çekiyor, elini belime bastırarak beni kendine doğru bastırıyor. Ona bu kadar yakın dururken bu sabah bana söylediği sözlere odaklanıyorum. Ses tonundaki cesaretlendirmeye. Aylarca pratik yapmama rağmen, tüm toplumun önünde bana bakarken kalp atışlarımı sabit tutmayı başarabiliyorum.

"Kral eşini seçti. Şimdi sezonun açılışını simgeleyen ilk dansla bizi onurlandıracak."

Cyrus iddiasını ortaya koyup sezonu açtığına göre, kral olarak görevini yerine getirmek için geri çekildi; bu da her bölgedeki meseleler bilgi almak için yeni terfi eden soylularla ve nesil aileleriyle buluşması gerektiği anlamına geliyor.

Balo salonunda dolaşırken gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde dengemi korumak zor oldu. Ama hiçbir erkek yaratık bana yaklaşmaya cesaret edemezdi ve kadınlar şimdi beni nasıl korkutacaklarını planlıyorlar. Yoldan geçen hizmetçinin tepsisinden bir şampanya kadehi alıp dudaklarıma götürüyorum. Tadı kabarcıklı ve hafif tatlı. Canavarın alkolü bir insan vücudunun alabileceğinden çok daha güçlü olduğu için ne kadar içtiğime dikkat etmem gerektiğini biliyorum. Bunu zor yoldan öğrendim, Cyrus'la yakınlaştığımız ilk gece.

Sessizce balkon kapısına doğru ilerleyip dışarı çıkıyorum. Serin hava saçlarımı hafifçe yüzümden uzaklaştırırken güzel hissettiriyor. Keşke Joan burada olsaydı. Bana neyi yanlış yaptığımı söyleyebilirdi.

"Demek tanrıça yüzlü düşes sizsiniz."

Döndüğümde üç hayvanın bana doğru yaklaştığını görüyorum. Elbette çok güzeller ve içlerinden birini Cyrus'un odalarına sık sık uğrayan canavarlardan biri olarak tanıyorum. Ancak o beni açıkça tanımıyor. Bu da canavarların köleleri ne kadar az düşündüklerinin bir başka işareti. Yaklaştıklarında onları sessizce izliyorum, korkunun kendini göstermesine izin vermiyorum. Bunun olacağını biliyordum. Ve Cyrus'un neden müdahale edemediğini anlıyorum. Bu sadece beni zayıf göstermekle kalmaz, aynı zamanda şu anda kral olarak görevini yapıyor. Biri bana her yanlış baktığında benimle uğraşamaz.

"Benim adım Annalise," diyorum.

Beni o karanlık gözlerle incelediklerini fark ediyorum, beni içine çekerken hafifçe kayan gözler. Onların gözleri de benimkilere odaklanıyor ve yavaş yavaş ne olduğumu anladıklarını biliyorum.

"Biliyor musun, senden önce kralın olduğu bir kadın vardı. Onun da kraliçe olması gerekiyordu. Ama o haddini aştı ve şimdi cesedi ailesinin malikanesinden geriye kalan sığ bir mezarda yatıyor," diyor içlerinden biri.

Her iki yanındaki canavarlar bu haber karşısında kıkırdıyor. Ama ortadaki canavar yaklaşmaya devam ediyor, elleri saçlarıma uzanıyor.

"Kralın sana daha ne kadar vurgun kalacağını düşünüyorsun-"

"Dokunma bana," diye tıslıyorum.

Cyrus'un mührünün sıcaklığının beni ateşlemesine izin vererek elini tokatlayıp uzaklaştırarak sözlerimi vurguluyorum.

"Kıskançlığınıza bu kadar kolay korktuğumu düşünerek hata yapmayın. Acınacak ve üzücü bir durum. Ve bunu hafızamda saklayacağım ki üzgün olduğumda benden daha kötü durumda olan başkalarının da olduğunu hatırlayabileyim," diyorum kızgınlıkla.

Gözleri hafifçe açılıyor ve gözbebeklerinin tıpkı Cyrus'un sinirlendiğinde yaptığı gibi keskinleştiğini fark ediyorum. Ve tıpkı Cyrus gibi, o da değişen sınıfın arasında. Ama bunun beni korkutmasına izin veremem, özellikle de şimdi. Bu yüzden cesur davranıp bakışlarını üzerimde tutuyorum. Sonunda kendini toparlayıp benden uzaklaşıyor.

"Herkesten sıkıldığı gibi senden de sıkılacak. Ve ben de bir zamanlar olduğum gibi onun yatağında olacağım. Sen kraliçe olsan bile," diye tersledi.

Bir kahkaha atıyorum ve bardağı dudaklarıma götürerek onun arkadaşlarıyla birlikte balo salonuna geri dönüşünü izliyorum. Ancak cam kapılar kapanır kapanmaz titrek nefeslerim dışarı çıkıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken destek almak için tırazana yaslanıyorum. Bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum. Cyrus gibi davranmak beni ancak bir yere kadar götürebilir ve daha fazla düşman yaratır. Ama bana düşmanlarından başka bir şey olma fırsatı vermeyecekler. Parmaklarımin titrediğini fark ettiğimde sinirli bir nefes bırakıyorum.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Böyle güzel bir kadın böyle kötü bir kelimeyi nereden öğrendi?"

Geriliyorum, bakışlarımı balkonun uzak köşesine çeviriyorum. Apliklerden gelen ışık yeterince uzağa ulaşmıyor, bu yüzden karanlıkta onu göremiyorum. Ama yaklaşırken yavaşça ışığa doğru adım atıyor.

Koyu renk saçlarını yüzünden çekmiş güzel bir canavar. Yaklaşırken hafifçe gülümsüyor ve ağzının alt köşelerindeki gamzeleri fark ediyorum.

"Özür dilerim, burada başka birinin olduğunu bilmiyordum," diyorum, hatamı hemen fark ediyorum.

Ona duyularımın köreldiğini gösterdim. Üzerimde dururken usulca gülüyor ve hemen gözlerini fark ediyorum. Gözlerinin rengi

Bu bölgenin canavarları. Beni incelerken gözlerinin koyu mavisi ortaya doğru iyice açılıyor.

"Sorun yok. Kalabalıktan uzaklaşmak için geldim. Ve kendimi iyi bir arkadaşın huzurunda buldum" diyor yumuşak bir sesle.

Kişisel alanıma girdiğini fark ediyorum, bu çoğu canavarın meydan okumadığı sürece yapmaması gereken bir şey, özellikle de Cyrus açıkça beni tercih ettiğini gösterdiğinden beri. Bu beni hemen alarma geçiriyor. Küçük bir adım geri atıyorum ve gözleri yüzüme gelmeden önce hareketi takip ediyor.

Kalabalık balo salonuna dönüp bakarak, "Görüyorum ki sen de öyle yapmışsın," diyor.

Ona bir gülümseme sunup bir kez daha geri adım atıyorum ama o beni takip ederek aradaki mesafeyi bir kez daha kapatıyor.

"Geceye dönüyor olmalıyım," diyorum etraftan dolaşmaya çalışarak.

Başını eğiyor ve bakışlarıyla beni sabitliyor. Korkunç derecede ürkütücü.

"Bu kadar erken mi?" diye soruyor.

Yavaşça yüzüme uzanıyor, ama az önceki cesaretimin aksine, onun varlığında hareket etmekte zorlanıyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, bunu yaparken parmak eklemleri yanağımı okşuyor.

"Kral senin gibi güzel birine karşı daha dikkatli olmalı. Seninle böyle aşağılık şeyler konuştukları için kellelerini alırdım," diyor.

Parmakları yanağımdan elime doğru ilerliyor ve ben hemen dokunuşundan uzaklaşıyorum, tuttuğum bardak elimden kayıyor. Canavarlarla, onların ne dediğini bilecek kadar uzun süre birlikte oldum. Kokusunu üzerime sürerek bir şekilde Cyrus'u kışkırtmaya çalışıyor. Sonunda gülüyor, gözbebeği gözle görülür bir şekilde keskinleşiyor, ayağa kalkmadan önce vücudumun üzerinde ilgiyle dolaşıyor.

"Kadınların seni öldürmeyi planladığı yere gerçekten dönmek istiyor musun?" diye soruyor eğlenerek.

Sonunda o gitmeme izin verene kadar kapana kısıldığımı anlıyorum. Cyrus'un mührünü çok fazla soru işaretine yol açmadan, özellikle de balkonda tek başıma dikkat çekmeden kullanamam.

"Evet," diyorum usulca.

Kolunu bana doğru uzatmadan önce sözlerimi düşünüp beni dikkatle izliyor.

"O halde, size içeri kadar eşlik etmek benim için bir onurdur."

Bölüm Yirmi Bir

ANNALISE

S Bazen, acaba bela, hayatın zor geçmesini sağlamak için özellikle mi beni takip ediyor diye düşünüyorum. Balo salonunun büyük salonuna adım attığımızda mide bulantısı üzerime çöküyor. Her ne kadar dertlerimin merkezi o olsa da, içeri adım attığımızda bu gizemli canavarın kolunu sıkıca kavırıyorum. Dehşet omurgamı sararken aniden rüzgârı hissetmeyi özlüyorum ve tek yaptığım Kral.

Beni böyle görürse ya da üzerimdeki bu canavarın kokusunu bile alırsa, ikimiz için de cehennem azabı olur. Ama bu canavar hiç de korkmuş görünmüyor. Rahat ve korkusuz görünüyor. Ve sanki benim korkumu hissetmiş gibi kıkırdayarak dikkatimi çekiyor.

"Orada gerçek ölüm karşısında çok cesurdun. Balo salonunda bana eşlik ederken neden titriyorsun?" diye sorar.

Cyrus'un benimle konuşurken meşgul olduğunu umarak bakışlarımı odaya odaklıyorum. Canavar cevap vermediğimi hemen anlıyor ve balo salonunda yüz yüze gelmemiz için beni kendine çekiyor.

Beni incelerken bakışları keskinleşiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetim yok. Gerçekten korktuğun şey nedir?" diye sorar.

"Annalise?"

Tanıdık bir ses beni korkularımdan uzaklaştırdığında geriliyorum ve Felix'in tüm korkunç ihtişamıyla bize doğru geldiğini gördüğümde neredeyse rahatlıyorum. Yaklaşırken yanımdaki canavardan kolayca daha ağır basıyor, bakışları gidip geliyor. Eğer herhangi bir öfke hissediyorsa, yaklaşmaya devam ederken bunu gizlemek için harika bir iş çıkarıyor, sadece varlığını kabul ediyor.

"Annalise. görünüyorsun," diyor gülümseyerek ve beni selamlıyor.

Ayağa kalkıyor, yanımdaki canavara ciddi bir ifadeyle bakıyor, nezaketi neredeyse tamamen kaybolmuş.

"Majesteleri. İki gün daha gelmeyeceğinizi sanıyordum," diyor.

Felix'in yanımdaki canavarı tarif etmesinden rahatsız olmamak ve sakin kalmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Majesteleri?

Bildiğim kadarıyla Cyrus bu bölgenin tek kralı. Cyrus'un ulaşamayacağı kaç canavar var bilmiyorum ama eğitimim sırasında okuduğum metinlere göre Avalor sadece en eski değil, aynı zamanda bilinen en büyük canavar imparatorluğu. Peki, bu canavar nereden gelmiş olabilir? Her nereden geliyorsa gelsin, Felix'in ses tonunda altta yatan tehdidi hissediyor. Ve bu akşam ilk defa benim kişisel alanımdan çıkıyor.

Konuşurken tüm dikkati Felix'in üzerinde.

"Erken geldiğim için kendimle gurur duyuyorum. Kıyılarımda keşfettiğim yabancıların gerçekte nasıl yaşadıklarını görmek gerekiyor." Kral nazikçe elime uzandı,

dudaklarına götürüyor, garip gözleri beni içine çekerken heyecanla parlıyor. "Ve görüyorum ki kral suların bu tarafında muhteşem bir şekilde yaşıyor."

Sözleri yüzünden kalbim göğsüme çarpıyor. Gözlerinin tuhaf olmasına şaşmamalı. Suyun ötesindeki krallıktan gelen bir canavar, daha doğrusu kral o. Ama bu olamaz. Orada hiç canavar yoktu ve bunu sağlamak için çok uğraştım. Ve bu canavarı suyun karşısında geçirdiğim süre boyunca hiç görmedim.

Ben cevap veremedim Felix aramıza giriyor ve elimi canavardan çekiyor. Aramıza girerek beni canavardan tamamen koruyor ve tehditkâr tavrını yoğunlaştırıyor.

"Kraliçesi olarak seçtiği kadına dokunmasına izin verdiği kişiler konusunda da çok titizdir. Yoksa geldiğiniz yerde görgü kuralları yok mu?" Felix ters ters bakar.

Canavar Felix'e kaşlarını çatarak bakıyor, sonra bakışlarını arkasındaki bana çeviriyor ve ilgisini tamamen bana yöneltiyor.

"O zaman ona endişelenmemesini söyle. Ona kimin dokunabileceği konusunda çok... açık sözlüydü," diyor sırtarak. Canavarların arasında sessizlik geçer ve bu sessizlik uzadıkça hava daha da ağırlaşır.

Sonunda Felix konuşur.

"Krala gelişinizi haber vereyim mi?" diye soruyor canavara, bir yandan da kolunu bana doğru uzatıyor.

Elimi kolunun kıvrımına yerleştirirken sessizce ona teşekkür ediyorum. Şu anda sahip olmam gereken tavırları hatırlamaya çalışırken, aldığım eğitim bu noktada işe yaramaz gibi görünüyor ama bu çok zor. Konuşma şeklinden bakışlarının ruhumu delip geçmesine kadar bu canavarla ilgili her şey onun bir tehlike ve tehdit olduğunu haykırıyor. Bu bana Cyrus'un

Beni yatağına kabul etmeden önce onunla ilk karşılaştığımda bana hissettirdikleri.

Ve bu canavarın bana bakışından anladığım kadarıyla, o zaman Cyrus'un istediğı şeyi şimdi o da istiyor.

"Böylesine nadir bir mücevheri beraberinde götürmek için krallığımda gizlice dolaşan canavarla tanışmak benim için bir onurdur." Canavar bana bakıyor, gülümsemesi derinleşiyor. "Önümüzdeki haftalarda sizi daha sık görmeyi umuyorum Düşes."

Felix beni kalabalığın arasından çekerken cevap vermeme fırsat vermiyor. Balo salonunun girişine doğru ilerlerken bakışları dosdoğru ileriye bakıyor.

"Beladan uzak duramıyorsun, değil mi?" Felix, yanından geçen bir hizmetçiden şampanya kadehini kaparken tersliyor.

Elime tutuşturdu. "İç. Hepsini iç. Şimdi."

Felix'in ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor, bu yüzden köpüklü içeceği hızla içiyorum, etkisi saniyeler sonra beni etkisi altına alıyor. Balo salonunun kenarına ulaştığımızda Felix boş bardağı benden alıyor. Yüzünü bana dönüyor ve bir parmağını yüzümün üzerinde, denizin ötesinden gelen canavar kralın birkaç dakika önce yaptığı gibi gezdiriyor.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, kokumu hafifçe içine çekerken gözleri kısılıyor. Doğrudan bana hitap etmeden önce Cyrus'un hassas koku alma duyusuyla ilgili bir şeyler mırıldanarak sinirli bir şekilde homurdanıyor.

"Geceyi burada geçireceksin. Krala hastalandığını söyleyeceğim," dedi ve bana kızgınlıkla baktı.

Başımı sallıyorum, bu gece içtiğim iki içkinin etkisi beni ele geçirirken doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Krala söylemeden gidemem. O-"

"Bu dış görünüşün gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Seni malikâneye getirdiğimiz gün neysen yine aynısın," diye tersliyor.

Başını sallamadan önce bana sertçe bakıyor. "Hayal kırıklığı."

Felix bana durumumu açıklarken öfkesini dizginlemeye çalışarak odaya bakıyor.

"Kral gelip sizi bulduğunda, üzerinizde olmaması gereken yerlerde başka bir canavarın kokusunu alacak. Bu durumda ne olacağını ikimiz de biliyoruz. O yüzden hangisinin sonunda olmak istediğine karar vermelisin -Cyrus'un öfkesinin mi yoksa kıskançlığının mı?" diye soruyor.

Alkol beynimi bulandırdığı için cevap veremiyorum ve Felix bunu fark ediyor. Sinirli bir nefes alıp uzaklaşmaya başlıyor ama ben hemen kolunu tutuyorum, sözleri alkolün sisini delip geçiyor.

"Tamam," diye mırıldandım.

Felix dikkatini arkama kaydırmadan önce bir süre beni dikkatle inceliyor. Hemen bize doğru gelen bir muhafıza eliyle işaret ediyor ve Felix bu zamanı beni azarlamaya devam etmek için kullanıyor.

"Böyle bir etkinliğe asla yalnız gitmeyeceksin. Bunu anlamıyor musun?" diye soruyor.

"Kimse bana temiz hava alamayacağımı söylemedi," diyorum.

"Kimse bunu yapmak zorunda değil. Bu sağduyu. Eğer biri sizi öldürmeye çalışsaydı, sizi koruyacak kimse yokken o balkonda kolayca öldürebilirdi. Halk tarafından bir sonraki Kraliçe olarak tercih edildiniz. Omuzlarınızda bir krallık taşıyorsunuz" dedi.

Bu kez sessiz kalıyorum, sözlerini gerçekte ne anlamaya çalışıyorum. Kendime güveniyor ve cesur gibi görünsem de, bir canavar gerçekten isterse beni öldürebilir. Gizemli kralın balkondaki varlığı bunun bir başka kanıtı. Cyrus onun geldiğinin farkında bile değildi.

İsteseydi bana istediğini yapabilirdi ve ben de bu konuda hiçbir şey yapamazdım.
Felix haklı.

Ancak her zamanki cevabım yerine yeni bir cevap veriyorum. "Hafta ilerledikçe daha iyisini yapacağım."

Felix muhafızlara komut vermek için yanımdan geçerken beni görmezden geliyor. Onu sessizce izliyorum, bu canavarın toplumla nasıl etkileşime girdiğine dair merakım beni daha iyi hale getiriyor. Benden nefret ediyor gibi görünüyor ama Cyrus'un çıkarları söz konusu olduğunda beni kurtarmaya geliyor. Karara katılmasa bile Cyrus'un emirlerine gönülsüzce uyuyor, bu da Felix'in başka bir canavarın kokusunu ondan saklamakta bu kadar rahat olması için paylaştıkları dostluk hakkında beni daha da meraklandırıyor.

"İyi geceler majesteleri," diye sesleniyor Felix omzunun üzerinden, balo salonuna yeniden girerken, bana doğru bakma zahmetine bile girmeden.

Önümdeki muhafız elini gideceğimiz yöne doğru uzatmadan önce eğiliyor.

"Majesteleri," diyor başını öne eğmiş bir halde.

Son bir kez dönüp balo salonuna bakıyorum ve içimi bir pişmanlık duygusunun kapladığını hissediyorum. Bu benim ilk fırsatımdı ve şimdiden berbat ettim. Gecenin tadını çıkaran canavarlara bakarken, sinirim alevleniyor. Cyus'un beni bu yaratıklara karşı hazırlıklı olmam için eğitmeye çalışırken neden bu kadar çaresiz olduğunu anlıyorum. Bir şey onlara ait olmadığında bile bölgelerine sahip çıkıyorlar. Eminim balo salonunda tanıştığım kadınlar, gelecekte yaşayabileceğim şeylere kıyasla daha uysaldı.

Balo salonundan uzaklaşıp, istemeye istemeye muhafızın peşinden kanatlarımın olduğu yöne doğru gidiyorum. Sessizce yürüdüğümüz süre uzadıkça, beni buraya kadar takip eden kralı düşündükçe düşüncelerim çılgına dönüyor. Onunla ilgili her şey

onun bir tehdit olduğunu. Balkondaki yaklaşımı, bana söylediği şifreli sözler ve Cyrus'a haber vermeden olması gerekenden günler önce gelmesi. Bana zarar vermeyeceğine dair sözleri bile sanki ona karşı tepkilerimi test ediyormuş gibi kendi içinde bir şaka gibiydi.

Eğer Kiros'un krallığı için bir tehdit haline gelirse, varisi alarak ihanet etmekten daha fazlasını yapmış olacağım. Bir krallığı bir düşmana ifşa etmiş ve onları bu kez tehdit olabilecek bir düşmanla başka bir savaşa sürüklemiş olacağım.

Bize doğru gelen ayak sesleri duvarlardan yükselirken başımı kaldırıyorum. Daha fazla kadının beni tek başıma yakalayıp tekrar taciz etmeye karar vermemiş olması için sessiz bir dua ediyorum. Ama durumun çok daha kötü olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Cyrus, çalışma odasının olduğu yönden, konseyi olduğunu anladığım bir grup canavarla birlikte geliyor. Onunla hızlı hızlı konuşuyorlar ve söyledikleri her neyse derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Beni fark etmemesi için bir kez daha sessizce dua ediyorum, ama dualarımın sadece ironik çarpıtmalarla yanıtlandığını bilmeliydim. Bana eşlik eden muhafız ayağa kalkıyor, yaklaşırken Cyrus'u selamlıyor ve dikkatini çekiyor.

"Majesteleri."

Cyrus kısa bir süreliğine bize doğru bakıyor ve beni görünce iki kere düşünüyor. Birden durdu ve tüm dikkatini bana verdi. Beni incelerken tüm eğitimim pencereden gidiyor ve konuşmadan üzerimde yabancı bir koku biliyorum. Bunu fark ettiği anda anladım. Bakışları hafifçe daralıyor ve konseyinden uzaklaşırken kaşları daha da çatılıyor.

"Bizi yalnız bırakın."

Sözleri kontrollü bir öfkeyle cınlıyor ve çevredeki herhangi bir canavar, Cyrus'un ruh halindeki değişimi açıkça hissederek kaçmadan önce eğiliyor. Cyrus

dikkatini tekrar bana çevirmeden önce onların kayboluşunu izliyor. Gelip başımda duruyor, bana bakarken konuşmuyor. Ama konuşmasına gerek yok. Bütün konuşmayı onun yerine gözleri yapıyor. Dolaşıyor ve oyalanıyorlar, bana ne kadar berbat durumda olduğumu .

"I..." Kafamın şampanyadan konuşacak kadar bile berrak olmadığını fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

"Sen...?" diyor, neşesi yerinde değil.

Bana doğru eğiliyor, burnu yanağımda geziniyor. "Konuş Anna," diyor sertçe.

Şimdi titriyorum, avıyla oynayan bir avcı gibi üzerimde dururken bakışlarını tutamıyorum.

"Denedim," diye sızlanıyorum.

Şampanyanın etkisiyle doğru düzgün bir şey yapamıyorum ve ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanarak Cyrus'un dikkatini daha da üzerime çekiyorum. Yanaklarımdaki sıcak allık da dahil olmak üzere şampanyanın etkilerini incelerken bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve elini sırtımın alt kısmına koymadan önce etrafına bakınarak beni salonun dışına doğru yönlendiriyor.

Cyrus beni odama götürmüyor; çalışma odasına götürüyor. Ve yol boyunca sessiz kaldı. İçeri girdiğimizde, dehşet alkolle karıştığından kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Cyrus kapıyı arkasından kapatıyor, kendine bir bardak altın rengi sıvı doldurmak için hareket ederken hâlâ konuşmuyor. Ocakta yanan ateş çalışma odasını aydınlatıp ısıtıyor olsa da, bakışları üzerime düştüğünde hâlâ titriyorum. Kendimi dik durmaya zorluyorum, elimdeki son kırıntılara tutunmaya çalışıyorum ve Cyrus beni ilgiyle izliyor, ben konuşurken bardağını dudaklarına götürüyor.

"Ben... biraz temiz hava almak için balkona çıktım. Ve bir canavar bana dokundu. Neden yaptığını bilmiyorum ama dokunur dokunmaz oradan uzaklaştım, yemin ederim," diye geveliyorum. Açıklamalarım bir çocuğun mırıldanmaları gibi geliyor ve Cyrus sessiz kalıp beni izliyor.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diyorum daha yüksek sesle.

Cyrus kaşlarını kaldırıyor, bardağının geri kalanını içerken dudaklarından küçük bir kahkaha çıkıyor ve başımda dururken sehpanın üzerine bırakıyor. Elini kaldırıp parmak eklemlerini nazikçe yanağıma yerleştiriyor.

"Sana mi dokundu?" diye soruyor, gözleri hareketi takip ediyor. "Ya da belki böyle," diyor saçlarımı yüzümden iterek.

Bana doğru eğiliyor ve korkutuculuğu beni boğarken artık göz teması kuramıyorum. Titreyerek nefes alıyorum, beni köşeye sıkıştırırken gözlerimi kapatıyorum.

"Sana bu kadar yakın mıydı, Anna? Seni arzuluyor muydu? Zaten sahip olduğum şeyden sonra?" diye hırlıyor.

Elleri belime dolanıyor, beni masasının üstüne iterken kaldırıyor. Elleri elbisemin üst kısmını kolaylıkla yırtıp beni ona teşhir ederken haykırıyorum. Ama durmuyor, bacaklarımı kabaca ayırıp elbisenin kumaşını kenara itiyor.

Bir şey onu ele geçirmiş gibi görünürken nefes alışım çılgınca. Kontrol edemediği bir şey. Çıplak halime bakarken bakışları daralıyor, parmağı çenemin altında geziniyor. Dudakları tutkuyla dudaklarımı kaplıyor ve alt dudağımı ısırduğında acı içinde inlemeye zorluyor beni. Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni kendine yakın tutuyor, dili ısırduğu kanlı bölgede geziniyor.

"Bekle, lütfen!" Belimden tutup beni çekerken ağlıyorum.

Aleti girişime baskı yapıyor ve onu sakinleştirmeye çalışırken cesur kalmak için elimden geleni yapıyorum.

"Cyrus, lütfen!"

Aniden durdu, karanlık bakışları bana odaklanırken yoğunlaştı. Onun altında titriyorum, ağır nefesim havayı dolduruyor.

"Ben seninim. Senin olduğumu biliyorum. Asla başkasının olmayacağım." Birbirimize bakarken gözlerim irileşiyor ve Cyrus acı acı gülüyor, beni kabaca içine çekip güçlü bir hamleyle içime girerken eli belime doğru hareket ediyor. Haykırıyorum, tırnaklarım masasının tahtasına batıyor.

Eli boğazımı kavırıyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor.

"Zaten bildiğim bir şeyi bana söyleyerek nefesini boşa harcama."

Yirmi İkinci Bölüm

ANNALISE

T Kral, krallığın tüccarlarına kapıları açarak sarayın önünde bir pazar yeri kurmalarına izin verdi. Joan'a göre bu, savaş başladığından beri yıllardır yapılmayan bir gelenek. Ama artık savaş bittiğine ve Cyrus yeni sarayına yerleştiğine göre kral olarak, artık krallığın hayvanlarına barış sağlanabilir. "Bu etkinlikte insanlar da olacak Annalise. Onların durumunun dikkatinizi dağıtır. Her zaman izleniyorsunuz, özellikle de hayvanlar tarafından. Bugünden sonra tüccarlar evlerine gidip arkadaşlarına ve ailelerine senden bahsedecekler. Kralın seçtiği kadınla ilgili söylentiler hızla yayılacak. İyi olduğundan emin ol. Halk arasında tarihin burada başlayacak."

Joan konuşurken bana gülümsüyor, sanki insanlar arasında sevilme olasılığımın gerçekten memnunmuş gibi. Prim ve diğer hizmetkârlarım beni güne hazırlarken aynada kendimi izliyorum. Bir kez daha beni asil olarak gösterdiler ama dün gecedен sonra kendimi hiç olmadığım kadar sahtekâr gibi hissediyorum. Sadece beni açıkça küçümseyen yaratıklar tarafından yaklaşılmakla kalmadım, aynı zamanda Felix'in bahsettiği bir yaratık tarafından da işaretlendim.

"Majesteleri" olarak. Ve eğer son değilse, sonuç olarak Cyrus'un şehveti çok büyüktü.

"Annalise."

Düşüncelerim Joan'ın benimle konuştuğunu duymamı etkilediğinden yansımamdan uzaklaşıyorum. Endişeli bir ifadeyle beni izliyor ve konuşmadan önce bir kez daha kendime bakıyorum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Joan hizmetlilere işaret etmeden önce tereddütle beni izliyor.

"Dışarıda bekle," diyor.

Hizmetkârların hepsi eğilerek kapıya doğru ilerliyor. Kapı kapandığında nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum. Odamın köşesindeki sandalyeye doğru ilerleyip içine gömülüyorum.

"İyi misin?" Joan sorar.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum usulca.

Başımı ellerimin arasına alıp hissettiğim stresten biraz olsun kurtulmaya çalışıyorum. Ama her nefes alışımında göğsüm daha da daralıyor. Hissettiğim duyguların hiçbirini hakkında konuşamıyorum, çünkü bu zayıflık olarak görülüyor. Ve Cyrus kendini benim yerime koyma zahmetine bile girmiyor. Canavar olmayı o kadar çok benimsememi istiyor ki, bir şekilde ona insan olduğumu unutturabileyim. Ama bu bunaltıcı. Ve bu duygularla yalnızım.

"Hiç kolaylaşacak mı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum, Annalise. Sen türünün ilk örneğisin. Senden önceki kraliçelerin hiç karşılaşmadığı sorunlarla karşı karşıyasın. Ama ne kadar dirençli olabildiğini gördüm. Bunu başarabilirsin. Zaten yapıyorsun," diyor nazikçe.

Ellerimden başımı kaldırıyorum ve Joan yumuşak bir ifadeyle önümde diz çöküyor. Yanıma ilk yerleştirildiğinden beri çok değişmiş. Nazik ve daha anlayışlı ve nedense bana inanıyor.

"Neden bana bu kadar çok inanıyorsun?" diye sordum.

Sorum onu bir an için şoke ediyor ama hemen toparlanıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Kralla olan geçmişin hakkında her şeyi duydum. Cesur, zeki ve güzelsin. Bundan çok daha kötü ihtimallerle karşılaştınız ve zaferiniz kısa sürse bile zirveye çıktınız. Köle olarak ayrılıp kraliçe olarak dönen bir kadına neden inanmayayım?" diye sorar.

Beni incelerken gözlerim açılıyor. Bunu sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi söylüyor ve şimdi anlıyorum ki bana verdiği tavsiyenin nedeni, benim kendimi bile göremediğim bir şekilde beni görüyor olması.

Başımı sallayarak bir kahkaha atıyorum.

"Bilmiyorum Joan. Her şeyi doğru yapsam bile, her zaman yanlış gitmeyi bekleyen bir şeyler var gibi görünüyor. Ve Cyrus'un takıntısına daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," diyorum usulca.

"Sorun tam olarak nedir?" Joan soruyor. Ciddi bir ifadeyle beni izliyor.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Malikaneye girmeden önce? Kral yatağında olduğu sürece yenilmezsin. O senin. Başka kimsenin değil. Bunu kendi yararına kullan," der.

Acı acı gülüyorum, pencereden dışarı bakıyorum.

"Beni becerilecek bir şeyden başka bir şey olarak görmüyor," diyorum acı acı.

Joan yüzümü sertçe kavırıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturuyor. Bana dik dik bakarken yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"O zaman onu *kullan*, Annalise. Ona sikilecek bir şeyden fazlası olduğunu göster.

Seni bundan daha fazlası olarak görmesini sağla," diyor

sertçe. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Kral sana aşık oldu, vücudun yüzünden değil. Onu kendine çekmiş olabilir, evet. Ama onu tutmak için mi? Senin zekana hayran kaldı. Birçok kez bundan bahsettiğini duydum ve şimdiye kadar bunun farkına varmadıysa, bunu ona *göstermek* senin görevin. Hayatını onun kuklası olarak mı yaşamak istiyorsun?" Sözleri içime işlerken Joan beni serbest bırakıyor.

"Ondan korkmayı bırak. Ne yaparsa yapsın, onun kalbine ve kulağına sahipsin. Bundan bir şeyler çıkar. Onunla bir ilişki kur, Annalise. Yoksa sadece sikilecek bir şey olursun."

Hava güzel. Yaz geliyor ve bu yüzden hava artık sıcak değil ama henüz soğuk da değil. Esintide hafif bir ürperti ile mükemmel bir ikisinin arası. Joan arkamdayken sessizce sarayın merdivenlerinden iniyorum. Bu mesafeden pazarı görebiliyorum. Sosyetenin soylularına satış yapmaya hazır satıcılarla dolu düzgün avluya yaklaştığımızda çok şenlikli görünüyor.

Balodakinden çok daha fazla sayıda soylu katıldı bile. Neredeyse bana denizin öte yanında dükkân açacağım kalabalık pazar yerlerini hatırlatıyor. Joan, haftanın geri etkinliklerin katı soylu olmayanlara daha açık olduğunu söylüyor. Bugün şansımın bana ihanet etmemesi ve yabancı kralın tekrar karşıma çıkmaması için dua edebilirim.

Sarayın merdivenlerinden inerken Joan'ın daha önce söylediği sözler üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Cyrus'la bir ilişki kurmalıyım. Haklı olduğunu biliyorum ama Cyrus'la sohbet kalkışmak bile midemi rahatsız ediyor. Onunla hiç gerçek anlamda sohbet etmedim. Her zaman onun sorularına cevap verdim. Ama özellikle dün gecedен sonra

onunla bir ilişki kurmaya ihtiyacım var. Beni, yerinde tutması gereken hesapçı bir insandan başka bir şey olarak görmesi gerekiyor.

Cyrus merdivenlerin dibinde beni bekliyor, inişimi izlerken bakışları ağırlaşıyor. Onunla geçirdiğim dün geceyi düşündükçe ürperiyorum, şimdi onu içime alırken bile gözümün korktuğunu hissedebiliyorum. Dün gecedan beri farklı görünüyor ama Joan'a göre, beni korkutsa bile bunu avantajıma kullanmalıyım. Ondan bir oğlum olduğunu unutmamalıyım ve şu ana kadar bana oğlumuzu çok sevdiğini gösterdi. Cyrus'un kalbinde merhamet için bir yer var. Bunu bana son günlerimizde gösterdi. O yeri tekrar bulmalıyım.

Beni içeri alırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve eğiliyorum. "Majesteleri," diye mırıldandım.

Cyrus elimi tutup dudaklarına götürüyor, gözlerimin içine bakarken gözleri hafifçe keskinleşiyor.

"Annalise."

Selamlamasından memnun kaldığında dik durarak pazarı işaret ediyor.

"İstedğin her şey senindir" diyor.

Konuşurken sesindeki gururu fark ediyorum. "Çok naziksiniz Majesteleri," diyorum usulca.

Cyrus sözlerime kıkırdıyor ve elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Belki de," diye mırıldanıyor.

Pazarda sessizce dolaşıyoruz ve bizi fark eden her hayvan, soylu ya da köylü, yanımızdan geçerken eğiliyor. Cyrus'un halkı, kolunda kim olursa olsun ona gerçekten hayranlık duyuyor. Sessizce Joan'a bakıyorum, o da bana daha önce verdiği öğüdü tekrarlarlarken yüzünü buruşturuyor. Ben de Cyrus'a dönüyorum ve onun bana bakış açısını değiştirmeyi umuyorum.

"Joan bunun savaştan önce bir gelenek olduğunu söylüyor,"
diyorum. "Evet."

"Hiç geldin mi?" diye sordum.

Cyrus yanımda omuz silkiyor.

"Yaptım," diyor basitçe.

"Yaptın mı-"

"Geyik muhabbeti yapan sen misin Anna?" Durup Cyrus'a bakıyorum.

Bakışlarında eğlenen bir parıltıyla beni izliyor.

"İşinizi yapmak için benim hakkımda her şeyi bilmenize gerek yok. Sadece
-"

"Ama istiyorum," diyorum.

Cyrus'un bakışları hafifçe daralarak beni alarma geçiriyor. Neyse ki pratiğim kalbimin ritmini sabit tutmamı ve duygularımın kontrolden çıkmasına izin vermememi sağlıyor.

"Sizi tanımak istiyorum Majesteleri. Beni avcı kampına göndermeden önceki halinizi istiyorum," diyorum usulca.

Cyrus beni dikkatle inceliyor. Sessiz bir değerlendirme yaparken bakışları değişmiyor ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Sana ihanet etmeden önce," diye ekliyorum, sert ifadesini yumuşatmayı umarak.

Cyrus hakkında bildiğim bir şey varsa o da 'ihanetim' yüzünden incinmiş olduğudur. Eğer gardını düşürmek istiyorsam, bunu itiraf etmeliyim. Sonunda Cyrus tepki veriyor. Gülümsüyor. Tüyler ürpertici.

"Son zamanlarda çok fazla talebin var." Boyuma doğru eğiliyor, bakışları benimkileri delip geçiyor. Bunu bilerek mi yapıyor bilmiyorum ama gözleri canavarlaşmadan önceki o korkunç şekle bürünüyor. Bu da korkudan dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Saklayamadığım bir korku.

"Tamam. Birlikte oynayacağız. Ama adımlarını dikkatli at, Annalise. Çok dikkatli," diyor alçak bir sesle.

Yavaşça başımı sallıyorum, sonunda tam boyuna gelene kadar elini belime koyuyor.

"Gel. Sana her yıl pazara neden geldiğimi göstereceğim" diyor.

Satıcıların telaşı havayı doldururken pazarın içinden geçiyoruz. Huzuru iş başında görmek biraz sakinleştirici bir atmosfer. Daha önce hiç bu kadar çok hayvanın insan gibi etkileşime girdiğini görmemiştim. Gülümsüyorlar, satış için getirdikleri her bir ürünü tek tek gösteriyorlar, bazıları kralın tezgâhlarına uğramasını umarak bize bakıyor.

Ama Cyrus'un planladığı standı ulaşana kadar hızımızı kesmiyoruz. Satıcının gözleri parlıyor ve biz yaklaşırken bolca eğiliyor.

"Majesteleri, benim için bir onurdur! Bu yıl bizi görmeye gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," diyor sırtarak.

Cyrus yanımda gülümsüyor, yaşlı canavarla konuşurken tavırları alışılmadık derecede dostça. Cyrus'un çocukluğundan ve bu tezgahı annesiyle birlikte nasıl keşfettiklerinden, Cyrus'un annesini her yıl geri dönmeye zorladığından bahsediyorlar. Pazar durduğunda bile Cyrus yılda bir kez adamın dükkânını ziyaret etmiş.

Cyrus bir süre sonra kenara çekiliyor ve beni tanıştırmak için öne doğru itiyor. "Sizi Düşes Annalise ile tanıştırmama izin verin," diyor.

Canavara bir gülümseme sunuyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyorum.

Satıcı şok içinde bana bakıyor, beni içeri alıp eğilirken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Söylentilerin size haksızlık ettiğini söyleyebilir miyim, Majesteleri? Kralın sizden neden bu kadar etkilendiğini anlıyorum," diyerek kıkırdıyor ve bana göz kırpmıyor.

O işine devam edip Cyrus'un çok sevdiği karışımı hazırlarken gülümseyerek teşekkürlerimi sunuyorum. Beyaz tozun içine yapışkan bir madde damlatıp bilerek ikiye bölüp çekmeye başladığında sessizce onu inceliyorum. Canavarlarla insanlar arasındaki farkları bilmeyen biri onun normal bir yaşlı adam olduğunu düşünebilir. Yaptığı işten gurur duyarken nazik ve şakacı.

Ancak insanlar çok iyi bilir ki, görünüşte aynı olsa da, bu yaşlı adam bile genç ve güçlü bir insanın omurgasını küçük bir çabayla ezmekte zorlanmaz.

İşini bitirip bize içi , soluk bir karışımla dolu bir kâse uzattığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Daha önce hiç bir şey görmemiştim. Cyrus kaseyi ondan alıyor ve ağzıma koymak için lifli yiyecekten bir parça koparıyor.

"Aç" diyor.

emir yanımdan geçen herhangi bir yabancıya masum görünebilir ama benim için çok daha derin bir anlam taşıyor. Özellikle de geçmişte Cyrus ağzıma yemekten daha fazlasını koyduğu için. Ama emrine uyuyorum, ağzıma koyarken gözleri bilmiş bir eğlenceyle parıldıyor.

Şok yüz hatlarımdan geçiyor ve karışım eriyip çiğnenebilir bir maddeye dönüşürken ellerim ağzıma gidiyor, tadı şimdiye kadar yediğim her şeyden daha tatlı. Satıcının kahkahası beni transımdan çıkarıyor.

"Tıpkı ilk kez deneyen genç krala benziyorsun," diyor sırtarak.

Cyrus'a dönüp baktığımda o da gülümseyerek beni izliyor ve ağzına biraz atıyor.

"Her zamanki gibi nefis, Stephen."

Cyrus beni satıcıdan uzaklaştırırken elim hâlâ ağzımda.

"Bu da ne?" diye soruyorum.

Cyrus bana kaşlarını çatıyor.

"Tatlılar."

Cyrus tepkimi inceliyor, ilgisini . "Sen hiç-"

"Hayır, öyle bir şey değil. Yediğim en tatlı şey babamın bazen ekmekle birlikte pişirdiği meyvelerdi. O... büyüğü bir şeydi," diyorum gülümseyerek.

Tadı çok lezzetliydi ve ağızımda parçalanmış tatlının etkileri ruh halimi değiştirdi. Cyrus yanımda gülerken kâseden bir tane daha çıkardı ve yemem için bana uzattı.

"Annem ben çocukken beni buraya çok getirirdi. Pazarın saray duvarları içine alınması babamın ona hediyesiydi. Burası onun en sevdiği yeri. O öldüğünde de bu geleneği ben devam ettirdim. Gerçi son zamanlarda türünüzün başlattığı savaş nedeniyle yapamadım. Ancak şimdi geri dönmüş olmak güzel. Stephen'ın savaşta başarılı olmasına sevindim."

Şok içinde dikkatimi Cyrus'a veriyorum ama o konuşurken dikkati elindeki tatlılara odaklanmış durumda. Benimle konuştuğunun farkında mı bilmiyorum ama annesiyle paylaştığı bir anının tadını çıkarırken huzurlu görünüyor.

Elimi nazikçe koluna koyuyorum.

"İzin , daha sonra Ciel için biraz almak istiyorum," diyorum.

Cyrus bana bakıyor, gerçek bir gülümseme oluşurken gözleri yüzümde geziniyor. Yanaklarım bunun güzelliğinden ısınıyor.

"Elbette," diyor. "Teşekkür ,

Majesteleri." "Majesteleri!"

İkimiz de başımızı kaldırıyoruz ve aramızdaki an Felix'in yaklaşmasıyla bozuluyor. Yüzünde yoğun bir ifade var ve genellikle canavarların alışkın olduğu resmi selamlaşmayı yapmıyor. Cyrus'a hızlıca bir şeyler mırıldanıyor ve Cyrus bir karara varırken geri çekiliyor.

Kaseyi bana uzatırken Cyrus'un bakışları bana kayıyor.

"Ne yazık ki görev çağırıyor. Stephen'ın standından daha fazla ikram gönderteceğim." Cyrus beni kendine çekiyor, konuşurken dudakları kulağımı okşuyor. "Dün gece olanların tekrar olmasına izin verme, Anna."

Felix'le birlikte gözden kaybolurken bana bir kez daha bakmadan uzaklaşırken sözleri soğuk, tüylerimi diken diken ediyor. Başını eğmiş, kaseyi ona uzatan Joan'a dönüp bakıyorum.

"Biraz ister misin?" Ben sorarım.

Bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor. "Majesteleri, yapamam-"

"Joan. İşte ben böyle bir Kraliçe olarak anılmak istiyorum. Benimle kavga etme," diyorum.

Kaseyi yavaşça benden alıyor ve tatlıları hizmetkârlarımın her birine uzatıyor. Üst sınıf için ayrılmış karışımı her birinin yüzünün heyecanla parladığını fark ediyorum. Başkalarına neşe veren bu tür bir eylemin canavar toplumunda zayıf olarak görülmesi ürkütücü. Cyrus onu kral yapan şeyin ne olduğunu bana açıkladığına göre, hizmetkâr olmanın ne kadar korkutucu bir şey olduğunu anlıyorum. Onların yanıldığını kanıtlama umudu olmadan, ırkının aşağısı olarak görülmek.

Derin bir nefes alıyorum ve pazardaki gezintime devam etmek için onlardan uzaklaşıyorum. Krallıktaki satıcıların sundukları birbirinden güzel eşyalar var ve ben de alabildiğim her şeyi almayı kendime görev ediniyorum. Buna Cyrus'un eşyaları da dahil. Eğer onun kalbine girmek istiyorsam, daha önce yapmadığım şeyleri yapmalıyım.

Dimitri ile yapmayı hayal ettim. Her satıcı bana nazik davranıyor, onlara hizmet verirken yüzleri gülüyor ve çoğu zaman mesafelerini koruyarak beni sadece selamlasalar da soyluların gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Sonunda pazarın kenarına geldiğimizde adımlarım duraksıyor. Döndüğümde beri ilk defa bir insan görüyorum. Joan'ın pazara girmeden önce yaptığı uyarı birden anlam kazandı. Kadının saçları dağınık ve gözleri çökük. Kıyafetleri temiz olsa da zayıf bedenine büyük geliyor.

"Joan..." Onu incelerken sözümü kesiyorum.

Boğazında bir iz var. İçime çektikçe mide bulantısı kaplıyor içimi. Sarayın dışındaki insanlar bu hale mi geldi? Kulaklarım kan hücumuyla uğulduyor, göğsüm daralıyor ve elbisem aniden çok sıkı geliyor.

"Majesteleri. İzleniyorsunuz," diye mırıldanıyor Joan yanıma gelirken.

Cevap vermediğimde "Bana bak," diyor.

Bakıyorum. Yavaşça.

"Yas tutmak için daha sonra vaktin olacak. Şu anda sen geleceğin Kraliçesisin. Oğlunu düşün," diyor kararlı bir şekilde.

Üzerime bir uyuşma hissi çökerken başımı sallıyorum. "Şimdi bana bir emir verin Düşes," diyor.

Şu anda üzerimizdeki canavarların gözlerini telafi etmeye çalıştığını biliyorum. Bu yüzden Ciel'i düşünerek duygularımı bastırıyorum. Ciel iki dünyanın bir parçası, benimkinden çok Cyrus'unkinin. Eğer onun Cyrus'unkinden sağ çıkmasını istiyorsam, güçlü olmalıyım.

"Kralla öğle yemeği için saraya dönmek istiyorum," diyorum güçlü bir sesle.

Joan başını sallayıp hizmetkârlara dönerken yüzünde rahatlatıcı bir ifade vardır. "Düşes geri dönmek istiyor," diyor yüksek sesle.

Yanlarından geçip pazara doğru ilerlerken hizmetkârlarım beni selamlıyor. Pazarla arama mesafe koyarken nefes almak için başımı hafifçe eğiyorum.

"!"

Birine çarpmadan saniyeler önce Joan'ın uyarısını duyuyorum. "Oh!

Özür dilerim, ben-"

Güçlü eller beni sımsıkı tutarak sabitlerken, dün geceki canavarın gözlerine baktığımı dehşetle fark ediyorum. Kendimi onun elinden kurtarmak için hızla geri çekiliyorum ve o da bunu fark ediyor.

Gamzelerini ortaya çıkararak gülümsüyor. " değil," diyor nazikçe.

Bakışlarına bakarken bir kez daha felç olmuş gibi hissediyorum. Beni Cyrus'tan nasıl kazanacağını hesaplarken bakışlarında tehlikeden başka bir şey göremiyorum. Ya da daha kötüsünü.

"Sizi tekrar görmek harika," diyor.

Bir adım daha geri atıyorum, aramıza daha fazla mesafe koyuyorum, onun eğlencesini çekiyorum, gülümsemesi genişliyor.

"Pazar herkesin ağzında sizin adınızla çalkalanıyor. İtiraf etmeliyim ki bugün buraya gelmemin tek nedeni sizi tekrar görme umuduydu. Ancak herkesin aklından aynı fikrin geçtiğini bilmek hayal kırıklığı yaratıyor" diyor.

" okşandı," diyorum.

Bakışları değişiyor ve etrafındaki hayvanları süzüyor, gözleri efendilerinin yanında duran ve boğazlarında damgalar olan insanlara takılıyor.

"Çok güzel, değil mi? Bir canavar, doğal düzene isyan edenlere kadar kitleleri nasıl kontrol edebilir? Krala hayranım

bu ülkenin. Benim yapacak güce sahipti" diyor. Bakışları arkama kayıyor, Joan'ı incelerken gülümsemesi azalıyor. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" diye sesleniyor.

"Onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyebilecek tek kişi benim," diyorum dikkatini güçlü bir şekilde çekerek.

"Oh?" Hafifçe gülmeden önce bir an için beni dikkatle inceliyor. "Sana sadece krallığımdan bahsetmek istedim. Denizin ötesindeki. Tıpkı bunun gibi bir pazarı vardı."

Beni bilerek izliyor, sözleri beni aniden geriyor. "Joan, Stephen'dan gelen emirleri kontrol edebilir misin?" diye sesleniyorum.

Tereddüt edişinden kararına katılmadığını anlıyorum ama yine de kararına uyuyor. Önümdeki canavar onu izliyor, o uzaklaşırken gülümsüyor ve beni canavarla yalnız bırakıyor.

"Dediğim gibi, krallığımda böyle bir pazar vardı. Bir keşif gezisi sırasında güçlü bir düşmanın varlığını hissettiğimde tesadüfen keşfettim. Ama izini sürdüğümde bir canavar bulamadım. Bu varlığın kanından kokan bir kolye takan bir kadın buldum. Ama bir tehdit değildi. Aksine, gergin görünüyordu. Endişeli," diyor.

O konuşurken gözlerim açılıyor ve rahatsızlığımdan hoşlanıyor, arzusu yüzünden okunuyor.

"Bu bölgeden olmadığı çok açıktı. Ancak izini bulamadan ortadan kayboldu ve farklı bölgelerde yeniden ortaya çıktı. Ta ki bir gün, arazimde canavarların olduğuna dair raporlar aldıktan hemen sonra tamamen ortadan kaybolana kadar."

Gülüyor, Cyrus'un sarayını gezerken dimdik duruyor.

"Sonunda sizinle tanışmak bir zevkti, Majesteleri. Bu krallığın başka neler sunabileceğini görmek için heyecanlıyım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

CYRUS

Ryaş son zamanlarda çok alıştığım bir şey. Annalise açıkça yanımda ve , bu çok daha kolay

İçimdeki canavarın sahiplenici tarafını ortaya çıkarması için. Denizin ötesinden gelen sahtekârın onunla tekrar konuşmasını izlerken şimdi de durum farklı değil.

Zeki biri. Ben etrafta yokken ona yaklaşıyor. Onu işaretlemesi beni ve kontrolümü test etmek içindi. Mühür yüzünden, kokum sürekli onun üzerinde. Ve yine de, bu sınırı zorluyor. O bir tehdit ve eğer kral olmasaydım, onu şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurdum. Ama pervasızca hareket edemem. Şimdi eylemlerimin sonuçlarını düşünmeliyim.

Ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir ülkeyle, benim kadınımla olsa bile, toplumumuzun bir parçası olarak hala ayakları üzerinde durmaya çalışan bir kadın yüzünden savaş başlatamam.

"Hazırlar," diye sesleniyor Felix bana, konseyimin toplanmasını işaret ederek.

Annalise ve canavar arasındaki alışverişi izlemeye devam ediyorum, canavar

Annalise'e bir kez yaklaşmaya çalıştığında bakışlarım daralıyor. Annalise'in

Onu beklemediğimizi bildiği halde gizlice gelmekle kalmadı, gözünü açıkça Annalise'e dikti.

"Melezi derhal Annalise'i almaya gönderin," diye homurdanıyorum pencereden uzaklaşırken.

Annalise'i tanıyorum. O hesapçı bir insan ve ona güvenmiyorum, özellikle de bu kralın yanında. Korkudan bana sadık olabilir ama ona kaçma fırsatı sunarsa bunu değerlendireceğinden hiç şüphem yok. Tek güvencem oğlumuzun benim çatım altında ve benim gözetimimde olması. Onsuz gitmez, daha doğrusu ben buna inanmak istiyorum.

Başlangıçta Ciel için savaşma şekli ve Ciel ondan alındığında verdiği tepki merakımı cezbetti. Onun ne olduğunu küçümsüyor ama yine de tam tersi davranıyor. Ve ikisinin etkileşimini gördükçe daha da gerçekçi geliyor, sonumu getireceğimi düşünerek gitmeme izin vermeden önce yaptığı gibi gardımı bir kez daha düşürüyor.

Bu kralla birlikte gidebilir ve tüm sırlarımı bilerek onu yanında savaşmaya ikna ettikten sonra geri dönebilir.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum kendi kendime saray koridorlarında ilerlerken.

Tüm soylular kapılarda kurulan pazara gittiği için salonlar boş. Bu gelenek yıllar önce avcılar ve canavarlar arasında savaş patlak verdiğinde askıya alınmıştı. Ve şimdi savaşın etkileri nihayet azaldığına göre, yeni bir tehdit kendini gösterdi. Annalise'in denizin ötesindeki ikametinden kaynaklandığına eminim. Zamanlama çok mükemmel. Bir şekilde bu canavarı bizim dünyamıza getirdi. Ve bizim onun varlığından haberdar olmadığımız gibi, o da bizimkinden haberdar değildi, bu da onun varlığını daha da tehdit edici hale getirdi.

Kapıları iterek açtığımda konseyin toplanmış beklediğini görüyorum. Ben odaya girerken her üye ayağa kalkıyor, Felix de geliyor. Ben

Masanın başındaki yerime oturduğumda hoşbeşle uğraşıyorum.

"Umarım iyi haberlerin vardır," diyorum sonunda geri dönen gözcüye.

Anna'yı bulmaya geldiğim andan itibaren, bölgenin etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş gözcülerim vardı. Atalarım hükümdarlıklarını, krallığımızı dağlar yönünde genişleterek ve onları istilacılara karşı doğal bir bariyer olarak kullanarak geçirdiler. Annalise'in babası, insan kral, bu sayede bölgeyi kalesi olarak kullanabildi. Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı ve uzun zamandır yaşanmaz olarak görülüyordu.

Ancak denizin ötesindeki dünyayı görme fırsatı çıktığında, elimden geldiğince çok bilgi toplamanın akıllıca olacağını biliyordum. Oradayken ne Dimitri ne de ben herhangi bir canavarın varlığını hissettik. Bu canavarın gelişi, izcinin cevaplayabileceğini umduğum pek çok soruya yol açtı.

"Denizin karşısındaki topraklar kilometrelerce içeriye doğru yayılır ve sakinleri sadece insanlardır. Canavarlar ise kendi krallıklarının duvarları içinde, insanlardan tamamen kopuk bir şekilde yaşarlar."

"Demek canavarları buldular,"
diye açıklıyorum. "Evet,
Majesteleri."

Koltuğumda arkama yaslanıp düşündüm. Onları nasıl kaçırmış olabilirdik? O kadar içeride yaşıyorlar ve hiç dışarı çıkmıyorlar ki izlerini bulamadık mı? Yoksa Annalise'e duyduğum arzu gözümü kör mü etmişti de fark edememiştim?

Felix'e bakıyorum.

"Dimitri nerede?" diye sordum.

Felix bir an şaşırmış gibi görünse de kendini toparlar. "Düşesi
getirmesi için onu siz çağırdınız, Majesteleri." *Doğru.*

Bir kez olsun aklım karıştı. Annalise'e olan arzum karar verme yetimi gölgeliyor. İnsanlığımın kontrolünü kaybettiğimi hissedebiliyorum.

Canavarın içgüdüleri kontrolü almakla tehdit ediyor. Bir nefes

bırakıyorum. "Bizi yalnız bırakın," diyorum.

Felix hariç herkes odadan çıkmak için ayağa kalkıyor ve ben konuşmak için kapının kapanmasını bekliyorum.

"Onunla karşılaştığınızda herhangi bir şey hissettiniz mi?" diye soruyorum. Felix başını sallıyor.

"Kokusu farklıydı ama ben sadece buralı olmadığı için öyle olduğunu düşündüm. Belirgin değil, ki bu da onlara karşı bir savaşta belirleyici bir sorun olabilir. Halkı diğer insanlardan kopmuş gibi görünüyor, bu yüzden bu canavarların ne tür özellikleri olduğu ya da krallıklarının ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyor Felix.

Acı bir kahkaha atıyorum.

İşte bu yüzden bu kral kendinden bu kadar emin. Onun burada olmasının da benim orada olmam kadar gizemli olduğunu biliyor. Tek fark, o benim topraklarımı bizzat keşfedebildi, oysa ben onun halkını saklayan duvarın farkında bile değildim. Bu iyi ya da çok çirkin bir şeye dönüşebilir. Ve eğer Annalise'in etrafında dolanmaya devam ederse, kötü bir şeye dönüşmesi uzun sürmez.

"Bu haftaki balo davetini reddettiğimi bildirin. Kralın gelişini kamuoyuna duyurmadan önce seçkin bir azınlığın katılacağı özel bir akşam yemeği düzenleyeceğim" dedim.

Varlığının boyutunu bilmediğim bir kralın varlığından kitleleri haberdar etmek aptallık olur. Bunun yerine, tehdit seviyesini doğru bir şekilde ölçmek için sadece toplumun önemli üyeleriyle küçük bir akşam yemeği düzenleyeceğim.

Kapı hafifçe vuruluyor ve Felix kim olduğunu görmek için ayağa kalkıyor. "Dimitri, Annalise ile birlikte geldi," diye sesleniyor bana.

Felix'e içeri girmelerine izin vermesini işaret ediyorum, o içeri girerken ruh halim biraz sakinleşiyor. Ne zaman soylu kıyafetleriyle odaya girse, kendimi ona yeniden aşık olurken buluyorum. Yüzünü kapatan koyu renk saçları beline kadar inerek pürüzsüz tenini ve yüksek elmacık kemiklerini mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Parlak renkli kehribar rengi gözleri odada dolaşırken bana takılıyor ve beni daha saatler önce görmüş olmasına rağmen selamlamak için eğiliyor.

"İkiniz de gidebilirsiniz," diyorum, gözlerimi ona odaklayarak.

Kalp atış hızını dinliyorum ve sinirlendiğim için kalp atış hızını sabit tutmayı bir şekilde başardı. Ancak dün gece farklı bir hikayeydi. Kralın ona yaklaşmasına ve dokunmasına kızacağımı biliyordu. Bana söylediği sözler sikime yeni bir uyarılma dalgası gönderdi.

"Ben seninim... Asla başkasının olmayacağım."

O sözlerde ciddi değildi. Kendini tehdit altında hissettiğinde bir kez daha yüzeye çıkan hesapçı zekâsıydı sadece. Başka bir şey değildi.

Onunla konuşmak için Felix ve Dimitri gidene kadar bekliyorum. "Bensiz pazarın tadını çıkardın mı?" diye soruyorum.

"Keyif almaya devam etmek zordu," diyor yumuşak bir sesle.

Kokusu değişiyor, korkunun alt tonu dikkatimi çekiyor. Ben onu izlerken bakışları genişliyor. Sessizce odanın içinde ilerleyip onun yanında duruyorum. Üzerindeki canavarın kokusunu bir kez daha alabiliyorum. Ama bana kendisinin söylemesini bekliyorum. Bir sonraki hamlesini hesaplarken, bana söyleyip söylememeyi düşünürken, zekası başını kaldırırken onu hayranlıkla izliyorum.

"Felix'in kral olduğunu söylediği canavar benim kim olduğumu biliyor... kim olduğumu," diyor usulca.

Yüz ifadesi benimkiyle buluşuyor ve onu daha iyi incelemek için başımı eğiyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum.

"Beni daha önce ürün satarken görmüştü. Krallığı boyunca beni takip etti. Ve taktığım bibloyu fark etti," diye fısıldıyor.

Gözle görülür bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ve o da bunu fark ediyor, parmakları titremeye başlıyor. Dehşete kapılmış. Her zamanki duygularımın aksine, onun yüzünden böyle hissetmesi hoşuma gitmiyor.

Çenesini nazikçe kavırıyor, başparmağımla yanağını hafifçe okşuyorum. "Korkuyorsun," diyorum.

Kalbi ritim değiştirirken dikkatle dinliyorum.

"Bu bilgiden hoşnut olmadığımı mı düşünüyorsun?" Onu inceleyerek soruyorum. Oldukça memnunum. Benden kaçmadan önce hatırladığım Anna bu.

Sadakatini kanıtlamak için görevini düşman topraklarında sürdüren kadın.

Hatıralar zihnimde dans ederken gülümsüyorum ve kalp atışlarının yavaşlaması kulaklarımı dolduruyor.

"Bu bilgiyi benden saklamayarak iyi yaptın," diyorum.

Bunu ona neden aktardığımı bilmiyorum. Kendime bir daha asla ona güvenmeyeceğimi ve bu tür övgülerde bulunmayacağımı söyledim. O benim kontrolüm altında ve zorla yanımda tutacağım. Ama sözlerime verdiği tepkileri izledikçe, vücudum kendi başına bir zihin ediniyor gibi görünüyor.

"Sana başka ne söyledi?" Nazikçe sordum.

"Pazara sadece beni tekrar görmek için geldi ve senin hükümdarlığında başardıklarından çok etkilendiğini söyledi," diye fısıldıyor.

Sözleri karşısında öfkem bir cehenneme dönüşüyor. Ama o bana temkinli bir bakışla bakarken kendimi sakın kalmaya zorluyorum. O hiç çaba göstermeden beni içine çeken bir bakış. Onu incelerken birden duvarlarımın yıkıldığını fark . Pazarda onunla annem hakkında konuştuğumda hissettiklerimin aynısını hissediyorum ve bir kez daha kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

ANNALISE

C Yrus beni daha önce hiç gitmediğim bir kanada götürüyor. Sessizliğin içinden geçerken başını dik tutarak sessizce önümde yürüyor. sarayın salonları. Zamanı tanıdık salonlara bakmak için kullanıyorum. Köleyken buralarda dolaşmama asla izin verilmezdi. Duvara oyulmuş küçük kitaplığa bakarken, sarayın içinden geçip mutfak ve kütüphane gibi yerlere açılan gizli bir geçit olduğunu anlıyorum. Cyrus ve ataları insanları kendi bölgelerinden uzak tutmak için bu kadar ileri gitmişlerdi. Ve şimdi, Cyrus insanları saraydan tamamen yasaklayacak kadar ileri gitti.

Zihnim pazarda gördüğüm insanlara kayıyor. Orada çalışan hayvanların köleleriydiler ve her biri, bir zamanlar saray kölelerinden çok daha iyi koşullarda olsalar da, yüzlerinde damgalar ve umutsuzluk ifadeleri vardı. Yine de Joan ve Cyrus bir insan olarak benim bu adaletsizliği görmezden gelmemi istiyor.

Yaptığım her şeyin Ciel'in iyiliği için olduğunu biliyorum ama bu parçamı silip onlara karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabilir miyim? Babası gibi olsa bile,

Ciel'in insanlara karşı merhametli olmasını istiyorum çünkü o da bir insan olarak doğdu. Ama ben kral değilim. Cyrus'un bu konudaki sözlerine meydan okuyacak kadar güçlü bir yaratık bile değilim. Bu da beni tuhaf bir konuma sokuyor.

Bilmediğim bir bölgeye girdiğimizde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Duvarlardaki resimler geçmişteki kraliyet mensuplarına ait, her biri canavarların sahip olduğu koyu mavi bakışlara sahip; ancak hiçbirisi Cyrus'un beyaz saç özelliğini paylaşmıyor.

Bir balkona açılan büyük cam kapılara ulaşana kadar devam ediyoruz. Uzun balkon krallığa bakıyor, biz de üzerinden geçerek sarayı varlığından haberdar olmadığım bir kanada bağlayan başka bir kapıya doğru yürüyoruz. Kapılara ulaştığımızda, ön tarafta duran muhafızlar yaklaşmamız üzerine eğiliyor ve büyük çift kapıyı açarak devasa bir giriş holü ortaya çıkarıyor.

Etrafıma hayranlıkla bakıyorum. Kapıların ortasına yerleştirilmiş cam pencereler giriş holüne doğal ışık sağlıyor ve tam karşıda yer alan bir pencere de arkadaki bahçelere bakıyor. Cyrus önümde yürümeye devam ederken, önceki nesil kraliyet mensuplarının aile resimlerinin yer aldığı büyük bir kemere ulaşıyoruz.

Cyrus, babası ve annesinin, ortada tavana kadar uzanan büyük aile portresine eşlik eden ayrı ayrı resimleri var ve kendimi hayranlıkla Cyrus'un portresine odaklanırken buluyorum. O çok daha farklı görünüyor. Saçları daha kısa ve vücudunu kaplayan yara izleri yok. Yüz ifadesi de yumuşak. Ciel'e karşı kullandığı ifadenin aynısı.

Çok nazik.

Dikkatimi annesinin portresine veriyorum, ilk kez Cyrus'un özelliklerini paylaşan bir canavar görüyorum. Saçları Cyrus'un kiyle aynı renkte ve

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme, gözlerinde oğlununki kadar kendinden emin bakışlar var. Çok güzel ve Cyrus'ta onun birçok özelliğini görüyorum.

Cyrus yanıma geliyor, elini hafifçe sırtıma koyup beni kendine çekerken mührünün sıcaklığı üzerime yayılıyor. Konuşmuyor, dikkati annesinin portresinde büyülenmiş gibi. İfadesini görmek için yavaşça başımı çeviriyorum, onu içime çekerken kalbim çırpınıyor.

Annesinin portresine hayranlıkla bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirirken bakışlarını sabit tutuyor. O zamanlar bana Ciel'in bana ihtiyacı olduğuna dair söylediği sert sözler çok daha fazla anlam katıyor. Cyrus'un gözlerinde gördüğüm üzüntü yıkıcı.

"Seni çok severdi. Ve Ciel'e bayılırdı. İnatçılığıyla ona çok benziyor," diyor.

Bir kez daha, özellikle de bu kadar kişisel bir konuda bana aniden açılmasına hazırlıksız yakalandım. Joan'ın tepkisini düşündüğümde özellikle temkinli davranıyorum. Cyrus annesi hakkında konuşulmasını yasaklamıştı. Ama Joan'ın bana bunu daha fazlasına dönüştürmem için verdiği tavsiyeyi de hatırlıyorum.

"Adı neydi?" Ben sordum.

Cyrus'un gülümsemesi düşüyor ve sorduğum için beni azarlayacağını düşünüyorum ama azarlamıyor. Konuşurken bakışları portrede kalıyor.

"Eleanor."

Cyrus'un bakışlarında annesine karşı büyük bir hayranlık var. Birden yüzünü bana dönüyor, dudaklarında bir sırıtiş.

"Joan bana onu sorduğunu söyledi," diyor. Bakışlarını tutamayarak hemen başka tarafa bakıyorum.

"Ondan bahsetmenin yasak olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyorum. "Ama yine de *bana* onu sordun," diye karşı çıkıyor.

Ona verecek bir cevabım yok ve beni şaşırtacak şekilde kızmadı. Sadece güldü.

"Sorabilirsin. Yine de onun hakkındaki bilgilerin bir hükümdar olarak size nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum. Siz ikiniz çok farklısınız."

Sözleri dikkatimi çekiyor ve hemen başımı kaldırıyorum.

"Nasıl?"

"O, türümüzün bildiği en büyük güce sahip safkan canavarların soyundan gelen bir canavar. Ve sen de bir insansın. Eğer öyleyse, var olmak için yetiştirildiğine göre," diyor.

Cyrus parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı kendisiyle buluşmaya zorluyor.

"Güçle ya da bir isimle hükmetmeyeceksin. Sen türünün ilk örneğisin. Size yardım etmesi için geçmiştekilere güvenmeyin. Kendi yolunu yaratmalısın," diyor nazikçe.

Sözleri karşısında gözlerim açılıyor. Kulağıma yabancı geliyor, sanki bana tavsiyede bulunuyormuş gibi konuşuyor, ki bu da tuhaf bir şekilde karakterime aykırı. Şaşkınlığımı fark ediyor ve elimi tutmak için çenemi bırakıyor.

"Gel. Sana göstermek istediğim bir şey var," diyerek beni yanına çekti.

Cyrus beni geniş çift merdivenden başka bir salona götürüyor. İki çift kapıya ulaşana kadar devam ediyoruz. Muhafızlar ya da hizmetliler yok, bu yüzden Cyrus kapıyı açmak için elimi kendisi bırakıyor.

Yatak odası bana gösterilirken beni dikkatle izliyor. Benim ve Cyrus'un odalarından çok daha büyük. Ortadaki yatağın perdeleri arkaya doğru çekilmiş, geniş döşemeli bir çerçevesi var. Duvarın çoğunu kaplayan ve tavana kadar uzanan pencereler odayı bol miktarda doğal ışığın aydınlatmasını sağlıyor. Köşede büyük bir ocak ve etrafında yeni olduğu belli olan bir dizi minder duruyor.

Köşedeki beşiği ve oyuncaklarla dolup taşan sandığı fark ettiğimde gözlerim hafifçe açılıyor ve Cyrus'a döndüğümde yoğun bir ifadeyle beni izliyor.

"Burası kral ve kraliçenin kanadı. Ailem benden önce burada yaşamış. Odaları koridorun yukarısında ama tıpkı babamın portresinde olduğu gibi, onların eşyalarını kaldırmaya kıyamadım. Bu yüzden bu odayı bizim için yeniledim ve genişlettim" diyor.

Cyrus'u izlerken kelimeler ağızımdan kaçıyor. O benim için bir gizem. Korkunç, öngörülemez bir gizem. Bir saniye önce başka bir canavar bana dokunduğu için beni beceriyor, bir saniye sonra ise sanki hayatının önemli bir parçası olmamı istiyormuş gibi bana açılıyor.

Şimdi bile, beni izlerken, ifadesi tıpkı genç halinin resmi gibi yumuşak.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum, Majesteleri. Benim rahatım için bu kadar zahmete girdiğiniz için size minnettarım," diyorum.

Cyrus aramızdaki mesafeyi kapatırken kıkırdıyor. Elim nazıkçe kavıyor ve gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarına götürüyor.

"Geceleri aynanın karşısında bana söyleyeceklerinin provasını yapıyor musun Anna?" diye soruyor.

Bir süre sonra sessizliğimin boyutunu anlıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

"Hâlâ korkuyorsun," diyor. "I..."

Parmağını çenemin altına koyup bakışlarımı onunkine doğru kaldırdığında sözümü kesiyorum. "Burada benimle açıkça konuş. Burası benim olduğu kadar senin de odan" dedi.

diyor.

"Bunu kastetmiyorsunuz Majesteleri," diye fısıldıyorum.

"değil mi?" diye soruyor, geri adım atarak.

Cyrus benden uzaklaşarak uzak duvardaki bir kapıya yöneliyor ve kapıyı iterek açıyor. Dudaklarında bir gülümsemeyle elini bana uzatıyor, ben de elimi onun elinin içine koyarak beni odaya götürmesine izin veriyorum.

Bu bir gardırop.

Odanın tamamı giysilere ayrılmış. Odanın kendisi benim eski odam büyüklüğünde ve üzerlerinde önceden hazırlanmış elbiseler olan yedi manken var. Ayrıca ayakkabıların bulunduğu açık dolaplar, mücevherlerin ve beni şok eden taşların bulunduğu cam kutular da var. Yürümeye devam ediyorum, her bir elbisenin karmaşık detaylarına bakıyorum. Bunlar gibi elbiseleri sarayda hiç görmemiştim. Cyrus'un şu anda bana giydirdiklerine benziyorlar. Sanki dümende benim olduğum yeni bir moda çağı başlatmaya çalışıyor gibi.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" diye sordum.

Cyrus omuz silkiyor, yanımdan geçip gidiyor.

"O canavarın gelişini öğrendiğimden beri. Her zaman yanımda kalacağını biliyordum. Sadece hangi kapasitede olduğunu bilmiyordum. Ama o anda her şey netleşti." Cyrus tekrar konuşmadan önce yüzünü bana döndü. "Sen benim Kraliçem olacaksın."

Cyrus'un sözleri içimde bir sinire çarpıyor ve neredeyse anında bir bariyer oluşturuyor. Başımı sallıyorum, umutsuzluk üzerime çökerken gardırobun etrafına bakıyorum. Bu çok fazla. Hayatım boyunca bir avuç elbisem bile olmadı ve hiçbirisi bunlar kadar süslü değildi. Farkında olmasam da tüm hayatım hayatta kalma mücadelesi içinde geçti.

"Bu doğru değil," diyorum yüksek sesle.

Cyrus'un dudaklarında gözle görülür bir çatıklık oluşuyor ve ben bir hata yaptığımı biliyorum ama durmuyorum. Yapamam - kaçışımın Cyrus'un pençesinde yaşayan insanlara ne yaptığını gördükten sonra olmaz.

"Ben sizden biri değilim. Ve asil de değilim. Ben insanım. Tıpkı krallığınızda damgalayıp dışladığınız insanlar gibi... Ben ormanlarda büyüdüm. Onların acılarını görmezden gelmemi nasıl beklersin? Sanki ben onlardan biri değilmişim gibi? Ve bu... zalim-"

"Sen onlar değilsin, Annalise."

Cyrus sabit bir bakışla beni izliyor, yüz ifadesi her saniye daha da kararıyor. Biraz önce yüzünde şefkatli bir ifade taşıyan canavar gitmiş. Ve resimdeki canavar da çoktan gitmiş, yara izleri insanlığa duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunun görünür bir hatırlatıcısı.

"Benimle tanıştığınız andan itibaren, olduğum şey yüzünden beni küçümsediniz. Bana bakıp da tüm insanlığı nasıl göremezsın?" diye sordum.

Şaşırdım ama Cyrus beni henüz susturmadı. Sadece bana dik dik bakıyor ve konuşmadan önce soğukkanlılığını koruyor.

"Sana daha önce de söyledim. Sen olmayan bir insana asla dokunmam," diye homurdanıyor.

"Neden? Neden ben? Bu krallıktaki herhangi bir kadına sahip olabilirdin ama sırf beni geri getirmek için okyanusu aşım beni buldun," diyorum umutsuzca.

Cyrus alay ediyor, odanın diğer ucuna geçerken elini bana uzatıyor. Tereddütle elimi onun elinin içine koyuyorum, aniden beni kendine çektiğinde ağlıyorum, vücutlarımız birbiriyle aynı hızda.

"Beni tanımaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor.

Yüzümü incelerken ifadesinde bir şaşkınlık var. Beni anlamaya çalıştığını görüyorum, güven eksikliği belli oluyor. Ama aynı zamanda kendisiyle de savaşıyor, benimle bağlantı kurmak için kendini konfor alanının dışına çıkmaya zorluyor. Derin bir nefes alıyor, benimle konuşurken gözleri benimkilere dikiliyor.

"Bana bir çocuk verdin. İhanetinden önce bile bana eşlik ettin. Mührümü taşıyorsun." Cyrus'un elimi tutuşu sıkılaşırken

göğsüne götürüyor, karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor. "Daha önce de söylediğim gibi, her ne kadar beni hayal kırıklığına uğratsa da, kalbim sende... Daha ne duymak istiyorsun?"

Şaşkınlıkla beni inceliyor, neden böyle hissettiğini anlamaya çalışıyor.

"Seni akla gelebilecek her şekilde kendime ait kıldım Annalise. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Yirmi Beşinci Bölüm

ANNALISE

L Aynaya her baktığımda bana bakan kadın biraz daha değişmiş gibi hissediyorum. Başımı hafifçe eğiyorum ve Aynadaki kadın da aynısını yapıyor, geniş gözleri hiçbir arzuyla dolu değil. Her ne kadar teni parlasa ve gür saçları canavar hizmetkârının saç tellerini taramasıyla ışıldasa da, o da benim hissettiğim kadar boş görünüyor. Çoğu insanın şimdiye kadar boğazını keseceği şeyler görmüş.

Dikkatimi saçlarımı taramaya devam eden hizmetçiye veriyorum. Bir zamanlar onun konumunun altındaydım. Bir zamanlar hizmetkârların canları istediği için dövüp boyun eğdirebilecekleri bir köleydim ve bir köleye ne olduğu kimsenin umurunda değildi. Ama şimdi bunların hepsi değişti. Kralın sevgisini kazandım, bu da beni onlardan üstün kılıyor.

Ben geleceğin kraliçesiyim. Ben varisin annesiyim. Ve herkes bunu kabul etmeyi reddetse de, ben bir insanım.

Görevine devam eden hizmetçiye izlemeye devam ediyorum. Fırçayı saçlarımın üzerinde nazıkçe gezdirirken gözleri aşağıya bakıyor ve saçlarımı avuçlarından çektiğinde gözlerini yerde tutmaya devam ediyor. Bir zamanlar

hayvanların gözlerine bakması yasaktı, özellikle de kralın. Ve şimdi gözlerimin içine bakamıyor.

Bugün giyeceğim elbise ile daha fazla hizmetkâr yaklaşımı. Gardırobumdaki mankenlerin elbiselerinden biri. Söylediğine göre, Cyrus'un kendisi aylar önce yepyeni bir gardırop hazırlamış. Herkesin söylediği gibiydi, Cyrus beni kraliçesi olarak seçecekti. Sadece zaman meselesiydi.

Bu canavarın uzaktan gelişinin zamanlaması beni erken bir pozisyona itti. Keşke bu canavarın gelişinin Cyrus'u neden beni kraliçesi yapmak için çaresizce çırpındığı bir konuma getirdiğini bilseydim. Topraklarındaki varlığımla ilgili gerçeği bildiğini açıklamak dışında, Cyrus'un krallığı için bir tehdit olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yapmadı. Ancak canavar kültürünün varoluşunda çok katı olduğunu biliyorum ve onun erken gelişi Felix'i bile sinirlendirmiş görünüyor.

Aslında saraydan ayrılacak ve birkaç gün içinde tanınmış bir soylunun ev sahipliğinde düzenlenecek bir baloya katılmak komşu şehirde kalacaktık. Ancak Cyrus, denizin ötesinden gelen kralın da katılacağı özel bir akşam yemeğine ev sahipliği yapma niyetindeydi. Ve her nedense Cyrus benim de katılmama karar verdi. Haberdar edildiğimden beri sinirlerim tepemde.

Cyrus defalarca kanıtladığı gibi çok bölgecidir. Eğer bu canavar onun huzurundayken herhangi bir şekilde çizgiyi aşarsa, korkarım ki Cyrus bir savaş başlatabilir.

Kapı hafifçe vuruluyor ve birkaç saniye sonra kimse cevap veremedi açılıyor. Şaşkınlıkla kapıya dönüyorum, çünkü hiç kimse açık bir izin olmadan içeri girmeye cesaret edemez. Ama davetsiz misafirin bunu neden yaptığını hemen anlıyorum. Cyrus dudaklarında sinsî bir sırıtışla içeri giriyor, gözleri dolu dolu

yarı giyinik halime şehvetle bakıyor. O odaya girerken içgüdüsel olarak elbiseyi göğsüme daha sıkı tutuyorum.

"Bizi yalnız bırakın."

Hizmetçiler selam verip beni Cyrus'la yalnız bırakmak için hızla odadan çıkıyorlar. Yaklaştığında hafifçe eğilip selamımı mırıldanıyorum ama cevap vermiyor. Dudaklarında küçük bir sırıtışla beni incelerken gözleri keyifle parlıyor. Bakışları dalıyor ve parmaklarını omuzlarımdaki elbiseye götürüyor. Elbiseyi çekip çıkarmasını ya da bedenimden söküp atmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Omuzlarımı örten kumaşı kaldırıyor, sonra arkama geçmek için kayıyor.

Yansımda sessizce onu inceliyorum. Elbisemin bağlarını bağlarken gözleri işine odaklanmış . Şu anda, onu dönüştürebileceğini bildiğim yaratık olarak görmek zor: yüzeyin altında gizlenen ve hayatımı parçalayan korkunç canavar.

Elbiseyi tüm doğru yerlerinden çekip vücudumu gururla sarmasına izin verirken uysal görünüyor. İşini bitirdiğinde omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor ve karanlık bakışları aynada benimkilerle buluşuyor.

"Bir keresinde bunu benim için yapmıştın. Hatırlıyor musun?" diye soruyor. Başımı ürkekçe sallıyorum.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Köle olarak geçirdiğim zamanın o noktasında Cyrus'un iyiliği ön plandaydı. Günün her saati ve gecenin geç saatlerine kadar onun yanındaydım, kölelerin sadece hayal edebileceği şeyleri yapıyordum. Cyrus'un daha dün bana yaptığı itiraf hala aklımda. Joan'ın gerekli olduğunu söylediği şeyi yaptım. Onun kalbini kazandım. Ama onun güvenine sahip değilim. O da benimkine sahip değil.

Cyrus kıkırdıyor ve dolanırken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Elini nazikçe dudaklarıma doğru götürüyor.

"Köle olmaktan çok uzun bir yol kat ettin," diyor nazikçe.

Başımı ürkekçe sallayıp ona bakıyorum. Ruh halini çözemiyorum. Dünkü itirafından beri onu görmemiştim ve genelde tekrar karşılaştığımızda Cyrus şehvetle dolmuş oluyor. Cyrus sessizce kapıya doğru ilerliyor ve sırtarak bana elini uzatıyor.

"Gidelim mi?"

Saray çok kalabalık. Tüm canavarların bu akşamki yemeğe hazırlanmak için yerlerine koşturmalarını izlemek garip. Bir zamanlar ben de onların arasındaydım, ağır tabakları yeterince hızlı taşıyamadığım için mutfaklarda dayak yiyordum. Şimdi ise kralla birlikte açık koridorlarda yürüyorum.

Yanımda yürüyen Cyrus'a bakıyorum. Bilinmeyen hedefimize doğru yürürken yüzü duygusuz. Ve her canavar, ne kadar meşgul olursa olsun, yanından geçerken eğiliyor. Yara izlerinden ve insanlar çizginin dışına çıkmadan önce nasıl bir canavar olduğunu merak ediyorum. İnsanlara olan nefreti nereden kaynaklanıyordu?

Cyrus'un bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben hemen gözlerimi kaçırıyorum, öfkeyle kızarıyorum ve onun yumuşak kahkahasını kazanıyorum.

"Eski portremi gördüğünden beri beni çok daha yoğun bir şekilde inceliyorsun. Yara izlerim seni korkutuyor mu?" diye soruyor.

Sorusu karşısında şok oldum. Bırakın yaralarının benim için ne ifade ettiğini, Cyrus'un fikirlerimi önemseydiğini bile düşünmemiştim. Benim için yaraları sadece onun bir parçası. Ve onun da böyle hissettiğini sanıyordum. Aksini hiç dile getirmedi.

"Hayır, Majesteleri."

"Ama ne olduğunu merak ediyorsunuz."

Cyrus'a bakıyorum, bakışları yine dümdüz ileriye odaklanmış.

"Baban bunu sana insanların yaptığını söyledi," diyorum usulca. Cyrus'un adımları duraksıyor ve sonunda bana bakıyor. Ailesi hakkında konuşurken her zaman olduğu gibi beni incelerken gardını hafifçe indirdi.

"Sana söyledi mi?" diye
soruyor. Başımı
sallıyorum.

Cyrus hafifçe alay eder, yürümeye devam etmeden önce dudaklarında acı bir gülümseme oluşur.

"Babam hükümdarlığı sırasında etrafını daha zayıf varlıklarla çevreledi. O bunu eşitlik olarak gördü ama ben bunu bir hata olarak gördüm. Daha aşağı bir varlığın aranızda bir yeri hak ettiğini düşünmesine asla izin veremezsiniz. Barış istiyordu ama insanları gerçekte oldukları gibi göremedi. Onlar nefret ve kıskançlıktan oluşan bir lağım çukurudur. Doğuştan yetenekli olanları küçümserler ve kendilerini en tepeye yerleştirmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlar" diyor.

Cyrus'un sözleri havayı yararak geçerken yere bakıyorum.

"Peki... neden saldırıya uğradınız?" diye soruyorum.

"Çünkü benden korkuyorlardı. Hükümdarlığımın ne anlama geleceğinden korkuyorlardı. Canavarlarla insanlar arasındaki gerilim artıyordu ve babamın beni bu kadar erken taçlandırma girişimini reddetmeme rağmen, konseyindeki insanlar kendi türlerine bakış açımdan hoşlanmadılar. İktidara geldiğimde bir şeyleri değiştireceğimi düşünüyorlardı."

Cyrus alay ediyor.

"Babamın güvenine asla ihanet etmezdim. Onun felsefesiyle yönetir ve bunları oğluma aktarırdım. Onu bu kadar çok sever ve sayardım. Ama onu ve onunla birlikte bir insan için huzurlu bir yaşam şansını da aldılar," diye bitiriyor sözlerini yanımda.

Onun yanında yürürken sessizim. Bunların nasıl olduğunu hiç bilmiyordum, özellikle de Cyrus'un tarafından.

"Üzülme, Anna. Huzurlu bir hayat yaşayacaksın. Onlara hükmedecek ve olmak için çabalamaları gereken şeyin bir örneği olacaksın" diyor.

Sessiz kalmam gerektiğini biliyorum ama vicdanım buna izin vermiyor. "İnsanlar ve avcılar farklıdır, Majesteleri," diye fısıldıyorum.

Sözlerim havada asılı kalıyor ve Cyrus yürümeyi kesiyor. Gözlerimi yere indirerek duraklıyorum.

"Oh?" diye soruyor.

Bana yaklaşıyor ve gözlerimin içine bakmak için eğiliyor. "Nasıl yani?"

Uzun zamandır ilk kez kalp atışlarımı kontrol edemiyorum. Hızlanma sesi Cyrus'un kulaklarına çarptığında, dudaklarında acımasız bir gülümseme oluşuyor.

"Savaşı avcılar başlattı ama siz tüm insanları cezalandırıyorsunuz, olaya karışmamış olanları bile," diyorum usulca.

Cyrus gülüyor ve dikkatimi çekiyor.

"Daha önce konuştuğumda beni dinlemedin mi?" diye sorar.

Gülümsemesi azalırken gözlerim açılıyor, soğuk tavrı havadaki sıcaklığı çekip alıyor. Gözleri keskinleşmeye başlıyor ve insana benzeyen yüzünün altında gizlenen bir anlığına gösteriyor.

Alçak bir ses tonuyla, "Daha aşağı bir varlığın aranızda bir yeri hak ettiğini düşünmesine asla izin vermemelisiniz," diyor.

Cyrus yüz ifademi incelemeye devam ediyor ve dehşete kapılıyorum, canavarının dumanlı dış görünüşü derisinden sızmaya başlıyor.

O konuşurken soluğum havayı dolduruyor. "Çok dikkatli ol, Annalise."

Cyrus'un yanında kendimi toparlamaya çalışırken gideceğimiz yere doğru sessiz bir şekilde yürüyoruz. Onun yanındayken gardımı düşürmeye devam etmekten nefret ediyorum. Her şeyden önce, Cyrus'un bana güvenmediğini anlamam gerekiyor. Kalbi

Beni çağırıyor ama zihni beni bölümlere ayırıyor, böylece haddimi aştığım için beni ne zaman tehdit edeceğini biliyor. Daha önce bana bir daha asla güvenmeyeceğini ve beni hafife almayacağını söylemişti. Ve buna sadık kaldı.

Onunla sürekli bu oyunu oynamaya çalışmak çok yorucu. Sürekli olarak onun sevgisini kazanmaya çalışırken bir yandan da duygularının yüzeye çıkmasına karşı temkinli davranıyorum. İhanetimden dolayı duyduğu öfke biraz yatışmış olabilir ama yine de hala orada. Ve eğer onun sevgisini kazanmak istiyorsam bunu ustalıkla yönetmeliyim.

"Anne!"

Cyrus'un çalışma odasına girdiğimizde Ciel'in sesiyle başımı kaldırıyorum. Kendi başına ayağa kalkarken yüzünü buruşturuyor, küçük bacaklarını kullanarak bana doğru sendeliyor. Gülümsüyorum, kollarıma düştüğünde gözlerim doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldanıyorum.

Ufak tefek ve sıcak biri ve sarılmamdan uzaklaşırken yüzümü ellerinin arasında tutuyor, alnımızı birbirimize bastırıyor. Bunu daha önce de yapmıştı ve bunun ne anlama geldiğini ya da böyle ileri bir hareketi nereden öğrendiğini bilmiyorum.

Cyrus yanımıza geliyor ve Ciel'in saçlarını karıştırıyor. "Bu bir selamlama," diyor.

"Sen onun için önemli birisin, tehdit olmayan birisin. Bir canavar size bu kadar yaklaşmasına izin veriyorsa, bunun nedeni size her şeyiyle güveniyor olmasıdır. Size karşı savunmasızdırlar," diyerek Ciel'in bunu neden yaptığını açıklıyor.

Cyrus odayı geçip satranç taşlarının dizili olduğu masaya otururken onu izlemeye devam ediyorum. Taşları yeniden düzenleyip oyunu yeniden başlatırken sessiz.

"Çalıyor musun?" diye soruyor başını kaldırmadan.

"Evet, Majesteleri."

Karşısına oturmam için işaret ederken yanıt vermiyor. "Beni şımart," diyor sırtarak.

Sessizce odayı geçiyorum, Cyrus'un karşısına otururken Ciel'i yere bırakıyorum. Şok olmuş bir şekilde, Ciel Cyrus'un oturduğu yere doğru yürüyor ve ona uzanıyor. Ve Cyrus onu kaldırıp kucağına oturttarak ilk hamlesini yapıyor. Ben de hamlemi yaparken karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor. Ancak benim bakışlarım Ciel'e odaklanmış durumda. Babasının kucağında rahat bir şekilde oturuyor, başını Cyrus'un göğsüne yaslarırken geniş gözleriyle parçaları inceliyor.

Cyrus piyonunu değiştirerek bir hamle daha yapıyor. Tepkimi beklerken gözleri benimkilerle buluşuyor. Taşlara bakıyorum, zaten kafamda hamleleri ve karşı hamleleri oynuyorum, ama onun bakışlarına uyarak hamlemi yapıyorum.

Cyrus aniden, "Bu oyunda iyi olmalısın," dedi. "Bunu size söyleten nedir, Majesteleri?" Ben soruyorum.

Cyrus hemen gülümseyerek karşı hamlesini yapar.

"Zekanı her zaman takdir etmişimdir, Annalise. Bu şok edici bir ifşaatmış gibi davranmayalım," diye kıkırdıyor.

Sıradaki birkaç tanesini yemlemek için hamle yaptığımda cevap vermiyorum ve ondan bir sırtma kazanıyorum.

"Durumları değerlendirirsiniz ve hamlenizi yapmak için uygun zamanı beklersiniz," diyor tahtayı inceleyerek.

Beklediğim hareketi yapıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bu seninle ilgili hem sevdiğim hem de nefret ettiğim bir şey," diyor.

Nefes alıyorum, bir hamle daha yapıp tuzağı derinleştirirken kalbimi sakın tutuyorum.

"Bir keresinde bana planlarınızı anlatmış ve düşünce sürecinizi açıklamıştınız. O zaman sözlerindeki gerçeği kabul edemeyecek kadar kızgındım ama çok iyi düşünülmüştü ve birkaç farklı değişkene bağlıydı" diyor. Cyrus yemimi alarak bir hamle yapıyor ve piyonumu ele geçiriyor. Ben de karşı hamle yapıyorum, benim parçam için uzanıyorum.

"Beni iyice izledin ve hamleni yapmak için doğru zamanı bekledin," diyor Cyrus.

Parmaklarım parçamın üzerinde duraklıyor ve bakışlarımı kaldırıyorum. Cyrus yoğun bir ifadeyle beni izliyor, gözleri sessiz bir tehditle üzerimde geziniyor. Parmaklarımı satranç taşından çekip kucağıma koyuyorum. Cyrus usulca gülüyor.

"Hayat senin için bir satranç oyunu, Anna. Ve sen bunda çok iyisin." Cyrus bana bakmadan önce Ciel'e hafifçe gülümsüyor. Öne doğru eğiliyor, taşımınla benim için yapmayı planladığım hamleyi yapıyor, sonra kendi hamlesini yapmak için yer değiştiriyor ve şahımı ele geçiriyor. Taşımı kaldırıp Ciel'e vermeden önce incelerken sesi tehditkâr bir hal alıyor.

"Ama iş bize geldiğinde, artık bu oyunu oynamayacaksınız. Gerçekten neyin önemli olduğunu gözden kaçırmayın. İnsanlar, avcılar, hiçbirinin önemi yok. Artık senin ailen biziz. Başka kimse değil."

Yirmi Altıncı Bölüm

ANNALISE

T Hizmetçilerim beni akşam yemeği için giydirirken odam her zamanki gibi sessiz. İlk defa Ciel odamda. Köşede sessiz bir şekilde beni inceliyor. Yumruğu ağzında. Sanki önünde gerçekleşen süreçten büyülenmiş gibi. Cyrus'a göre genç olmasına rağmen etrafında olup bitenlere odaklanıyor ve onları anlıyor.

Annesinin insan olduğunu anlıyor mu? Olduğu şeyin yarısının babasının dünyasında yeri olmadığını biliyor mu?

Cyrus benimle odama gelmesine izin verdiğinde çok şaşırdım. Ciel'in varlığı sarayda kesinlikle bir sır olarak saklanıyordu. Ama aynada onu incelerken, bunun bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için bir tür taktik olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. İnsanlar ve avcılar hakkındaki sözlerim Cyrus'un pek hoşuna gitmedi. Geçmişte bunun için dayak yiyebilirdim ama bunun yerine beni sadece tehdit etti. Her ne kadar bir insan kraliçe olsam da, halkımın hükümdarlığımın bir parçası olmasını beklemiyor. Benden onların bir parçası değilmişim gibi davranmamı ve Ciel'in insandan çok canavar olduğunu anlamamı bekliyor.

Yansımadan onu gördüğümde, Cyrus'un ve annesinin özelliklerini miras aldığını şimdiden görebiliyorum. Bu genç yaşında bile insan gibi görünmüyor. Denizin ötesinde temkinli davranmak zorunda kalmamın, onu asla insan içine ya da pazara götürmememin bir başka nedeni de buydu.

Cyrus'un annesinin "safkan" olduğuna dair yorumu dikkatimi çekti. İnsanların bildiği kadarıyla, canavar toplumu hiyerarşileri söz konusu olduğunda insan toplumuna benziyor. Ama kendimi canavarların farklı şekillerde veya formlarda olup olmadığını merak ederken buluyorum, özellikle de yabancı kralın bu bölgedeki canavarlardan farklı gözleri olduğu için. Cyrus ve Ciel'in saç renkleri de bu bölgede başka hiçbir canavarda görmediğim kadar farklı. Hatta Cyrus bana sadece soylu canavarların yer değiştirme yeteneğine sahip olduğunu söyledi.

Canavar İmparatorluğu hakkında bilmediğimiz pek çok gizem var, eminim ki bu da avcılarının çöküşüne neden olmuştur. Belki de Cyrus'un öğrenmemi bu kadar istemesinin nedeni budur. Oğlumun halkı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu onun daha çok peşinden gittiği taraf. Bu gerçeği görmezden gelmeye çalıştıkça, ona daha çok zarar veriyorum.

Hizmetçiler işlerini bitirdiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Joan işlerini düzgün yaptıklarından emin olmak için yavaşça etrafımda dönüyor. Ona farklı hayvan türlerinin olasılığı hakkında soru sormak istiyorum ama kendimi tereddüt içinde buluyorum. Söylediğim ve yaptığım her şeyi Cyrus'a rapor ediyor. Ona son derece sadıktır. Yanımda olduğu süre boyunca, aramızdaki kırgınlığı onarmam için beni teşvik etti.

Her zaman Cyrus'un iyiliğini şüphelenmişimdir ama ben konuyu açmaya fırsat bulamadan annesini sorduğumu söyledikten sonra, yaşayacağım bu yeni dünyada yolumu bulmaya çalışırken onun varlığına karşı temkinli olmaya başladım. Onu neredeyse bir arkadaş olarak görsem de, her zaman Cyrus'un iyiliğini benimkine tercih edeceğini biliyorum.

Ciel köşesinden kalkıp bana doğru adım atmaya başladığında beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Onu kucağıma almamı umarak elini bana uzatırken gülümsemekten yanakları pembeleşmiş. Ben uzaklaşıp onu kaldırırken hizmetkârlarım başlarını öne eğerek geri çekiliyorlar. Kollarımda kıkırdıyor, alnımızı birbirine bastırırken yüzümü küçük ellerinin içine çekiyor.

Cyrus bunun onun savunmasız olma şekli olduğunu söyledi. Benden uzaklaşırken ona gülümsüyorum.

"Geldiğimizden beri çok büyümüşsün, ha?" Yumuşakça soruyorum.

Söylediklerimi dinlerken koyu mavi gözleri bir an yüzümde geziniyor. Bir zamanlar beni tedirgin ediyordu ama şimdi beni büyülüyor. Alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Umarım sana iyi bir anne olabilirim," diye mırıldanıyorum. Onu yatağa yatırmadan önce gülümsüyorum. "Döndüğümde burada olacak mısın?" diye soruyorum.

Ciel başını kuvvetle sallıyor, dudaklarında bir gülümseme. Bu beni bir an için şok ediyor. Ama kendimi canavarların insanlardan farklı olduğunu hatırlamaya zorluyorum. Ciel'in gelişimi farklı. Bu yüzden elimden gelen en iyi gülümsemeyi takınıyorum ve onun hizasında diz çöküyorum.

"Dört gözle bekliyorum."

Endişeyle ziyafet salonuna doğru ilerliyorum. Joan ve Prim arkamdan geliyor, hizmetçilerimin geri kalanı da beni takip ediyor. Marzia'yla ilk tanıştığımda etrafını bu şekilde saran hizmetçileri vardı. Şimdi, muhtemelen korkunç bir şekilde sona erecek olan yemeğe doğru ilerlerken bu benim yeni normalim.

Bu canavarın amacının ne olduğunu bilmiyorum. Şimdiye kadar, beni bulmak için gelmiş gibi görünüyor. Ama bunu yaptı ve benim sınırların dışında olduğumu gördü ve bu onun burada olma nedenini etkilemiyor gibi görünüyor. Umarım bilmeden Cyrus'un krallığına bir tehdit getirmemişimdir.

"Gergin olmayın. Kral sana tapıyor ve sen de bizden birini canlandırmakta harikalar yarattın. Bu sadece bir misafiri karşılamak için verilen bir yemek," diyor Joan arkamdan.

Joan bir kez daha beni rahatlatmaya çalışıyor ama bu yemeğin bundan daha fazlası olduğunu biliyorum, özellikle de Cyrus bu canavarın denizin ötesindeki geçmişimden haberdar olduğunu bildiğine göre. Bu canavar sadece Cyrus'u kışkırtmakla kalmadı, aynı zamanda bu krallığın görgü kurallarını da hiçe saydı. Yine de Cyrus bunu bir kral zarafetiyle halletti.

Halkı için Kiros'un kim olduğu ve benim için Kiros'un kim olduğu iki ayrı varlıktır.

Ziyafet salonuna ulaşıyoruz ve adımın anons edildiğini duyduğumda gergin bir şekilde elbisemi düzeltmeye başlıyorum. Kapılar açıldığında başımı dik tutarak derin bir nefes alıyorum ve yemek salonuna giriyorum. İçeri adımımı atar atmaz etrafımı kolaçan etme fırsatını kullanıyorum. Katılımcı canavarların hepsi bana tanıdık geliyor. Daha önce tanıştığım soylular. Ama bu salon geçmişte Cyrus'a hizmet ettiğim salondan farklı. Çok daha büyük. Ve yükseltilmiş zeminin üzerinde bir masa var. Yerde oturan ve daha fazla koltuğu olan ayrı bir masa daha var; bunun konuklar için olduğunu varsayıyorum.

Beni selamlayan hayvanları ben de selamlıyorum ve özellikle birini hemen tanıyorum. Felix ocağın yanında dişi bir canavarla birlikte duruyor. Onu da tanıyorum. Avcı kampındaydı. Liam'ın işkence ettiği ve Dimitri'nin kaçmasına yardım eden canavar. Ama sanki ona hiçbir şey olmamış gibi Felix'in yanında dimdik duruyor.

Joan ve hizmetkârlarım başlarını eğerek sessizce odanın duvarlarına yaslanıyorlar ve beni yalnız bırakıyorlar. Ama uzun sürmeyecek. Felix ve kolundaki canavar ilk yaklaşanlar.

"Düşes," diyor alaycı bir şekilde.

Hatta elimi tutup dudaklarına götürmeden önce eğilerek selam veriyor. "Size nişanlım Leydi Calista'yı takdim etmeme izin verin. O en vahşi tanışabileceğiniz bir savaşçı" diyor Felix.

Öne doğru adım attığımda gözlerim açılıyor. Koyu renk saçlarını topuz yapmış, keskin yüz hatlarını vurguluyor. Güzel olduğu kadar ürkütücü de. Felix kadar uzun boylu, başımda durup eğilirken kendinden emin bir ifadesi var. Karanlık bakışları üzerimde geziniyor ve kadehini Felix'e uzatıyor, o da gülümseyerek alıyor.

"Daha önce tanışmıştık," diyor bana bilmiş bilmiş bakarak.

Gözlerinin bedenimde gezinmesi beni savunmasız hissettiriyor. Elime uzanıyor, başparmağı rahatlatıcı bir hareketle üstünden geçerken elimi sıkıca tutuyor.

"Kalede yaptıkların için sana teşekkür etme fırsatını hiç bulamadım." Konuşurken elini Felix'in omzuna koyuyor ve gülümsemesi derin gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde genişliyor. "Bu kişi krala sadık olabilir ama siz benim sadakatimi tüm kalbinizle kazandınız majesteleri."

Elini kalbinin üzerine koyup belinden hafifçe eğildiğinde gözlerim açılıyor.

Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Saltanatını dört gözle bekliyorum," diyor.

Cevap vermeye çalışırken bu canavarın çarpıcı güzelliği karşısında şok içinde gözlerimi kırıştıyorum.

"Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Sen olmasaydın, Dimitri..." Felix'in ondan nişanlısı olarak bahsettiğini fark ettiğimde sözümü kesiyorum ve kendimi acaba

Dimitri'nin Felix'in hayatındaki varlığından haberdar. Felix kıkırdıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Onu geriyorsun. Belki de evlendikten sonra kral ve müstakbel kraliçesini ağırlamayı düşünmeliyiz?" diye soruyor, gözleri eğlenerek parlıyor.

Şok içinde dikkatimi ona yöneltiyorum. Etkileşimde bulunmaya alışkın olduğum canavara hiç benzemiyor. Kibar ve esprili, nişanlısının varlığına sevimli bir şekilde iltifat ediyor.

"Dört gözle bekliyorum," diyor nazıkçe.

Felix ona yaklaşmadan önce içkisini geri verir. "Düşes ve bana bir dakika izin verir misiniz?" diye sorar.

Calista bir kez daha başını sallıyor ve bizden uzaklaşmadan önce beni bir kez daha selamlıyor. Sadece hayal bir varlıkla odanın içinde hareket edişini hayranlıkla izliyorum. Onun izini takip ederken, istenmeyen bir misafirin varlığını fark ediyorum. Denizin ötesinden gelen kral da burada, pencerelerin yanında duruyor. Kadehini kaldırıyor, göz göze geldiğimizde dudaklarında sinsi bir sırıtış belirliyor.

"Calista ve ben yürümeye başladığımızdan beri nişanlıyız. Dimitri'yi kafana takma. Calista ve ben biriz ve aynıyız. Birbirimizin zevklerini ve soyumuzu devam ettirmek için ne yapılması gerektiğini anlıyoruz. O korkunç bir savaşçı ve ben de onun dengi olarak seçildiğim için şanslıyım," diyor Felix.

Ona baktığımda, odanın diğer ucundan onu izleyen Felix'in bakışlarında hayranlık görüyorum.

Ama bana baktığında, o şey yok oluyor.

"İkimiz de krallığımıza olan görevimizin her önce geldiğini biliyoruz. Bu senin yapabileceğin bir şey mi?" diye soruyor.

Ziyafet salonunun kapıları açıldığında cevap verecek zamanım olmadı.

"Majesteleri Kral geldi."

Cyrus odaya girdiğinde kalbim çok daha hızlı atıyor. Onu tanıdığım süre boyunca korku her zaman baskın olmuştur. Ama başı dik, bembeyaz saçları tacının gerisinde, odaya girdiğinde içimi ağır bir déjà vu duygusu kaplıyor. Kral olarak resmi kıyafetlerini giymiş ve vücudunu saran yara izleriyle korkutucu görünüyor.

Cyrus odanın önünde dimdik duruyor ve hepimiz selam verirken aramıza bakıyor. Karanlık bakışları odada geziniyor, devam etmeden önce bir anlığına benim üzerimde duruyor. Ellerini havaya kaldırarak salondakilere yerlerine oturmalarını işaret ediyor.

"Lütfen."

Bir kez daha mide bulantısı kaplıyor içimi. Sözcükler, ona ilk hizmet ettiğim zamanki gibi havada çınlıyor. O gece beni bir kılıçla yere mıhlamıştı. O zamandan beri çok şey değişti ama yine de çok az şey. Salonda herkes yerlerine geçerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve elini bana uzatıyor.

"Gel," diyor usulca.

Yavaşça basamakları çıkıyorum, o bana yardım ederken elimi onun elinin içine koyuyorum. Ellerimiz birbirine değdiği anda, parmak uçlarımdan yayılan sıcaklık etime oturan mührün üzerine yerleşiyor. Bu sıcaklık korkutucu olduğu kadar rahatlatıcı da. Bana burada olduğunu hatırlatıyor ama aynı zamanda ne olduğunu da hatırlatıyor. Cyrus beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve oturmam için koltuğumu çekiyor. Ben yerime otururken, Felix'in aşağıdaki Calista için aynısını yapmasını hayretle izliyorum.

Yabancı kral aşağıdaki masanın tepesinde, Felix'in karşısında oturuyor ve bakışları bizim oturduğumuz yere kayıyor. Cyrus odadakilere hitap ederken yanımda durmaya devam ediyor.

"Kral Elias. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Mektubunuza kadar denizin ötesinde canavarların varlığından haberimiz yoktu. Ama artık bildiğimize göre, umarım bu krallıklarımız için yeni bir dostluğa ve birlikte yaşamaya giden bir yol olabilir," diyor kararlı bir şekilde.

Elias ayağa kalkıyor, kıyafetlerini de düzeltiyor. Bu bölgeden farklı olarak resmi kıyafetler giymiş ve çevremizde onun muhafızları olan hayvanlar ve benzer kıyafetler giyen hizmetkârlar olduğunu fark ediyorum. Demek sonunda kendisi olarak geldi, artık gizlenmek yok.

"Teşekkür , Majesteleri. Güzel bir krallığınız ve hayattaki güzel şeyler için keskin bir gözünüz var." Devam etmeden önce bana kısa bir süre bakarken bakışları heyecanla parıldıyor. "Şimdiye kadar burada geçirdiğim zamandan çok keyif aldım. Umarım bu zevklerden bazılarını geri getirebilir ve kendiminkilerle paylaşabilirim."

Cyrus'un, perde arkasında kendisini kışkırtan canavarla samimiyetini korumasını hayretle izliyorum. Selamlaşmaları sona erdiğinde ve Cyrus hizmetkârlara servis yapmaları için işaret ettiğinde gece başlıyor.

Her hizmetçi görevini bilerek yapıyor, tabakları yerleştiriyor ve bardakları dolduruyor. Hizmetçi bardağıma ulaştığında, Cyrus şarabı bana vermesini engellemek için kurnazca elini kaldırıyor. Hizmetçi onun sessiz komutunu anlıyor ve bizden uzaklaşmadan önce eğiliyor. Kraliçesi olarak bile hâlâ kontrol ediliyorum.

Odanın etrafına bakıyor, hayvanların birbirleriyle etkileşimlerini merakla izliyorum. Ama bakışlarım Elias'ın üzerine düştüğünde, beni dikkatle izliyor. Beni anlamaya çalışırken yüz ifadesi dehşet verici. Bakışları Cyrus ve benim aramda sürekli gidip gelirken bir canavar onun içsel düşüncelerini bölüyor.

"Ee, Kral Elias, bunca zaman sonra sizi krallığımıza getiren nedir?" diye soruyor bir canavar.

Elias canavara hitap etmek için benden uzaklaştığında rahat bir nefes alıyorum, ifadesi okunamıyor.

"Limanımızın insanları getirdiğinin her zaman farkındaydım. Krallığımın dışında yaşayanların hepsi insan. Bu yüzden doğal olarak, okyanusun ötesinde sadece insanların yaşadığını varsaydım. İnsanlar yerine hayvanlar gelene kadar kral olarak bunu araştırmam gerekmedi," diyor kibarca.

"Peki türümüzden koca bir krallık gördüğüne göre şimdi ne düşünüyorsun?" Bir diğeri soruyor.

"Kesinlikle muhteşem. Krallığımdaki çoğu hayvan bu kadar cömert yaşamıyor. Paylaşmamız gereken topraklarımız ve kaynaklarımız var. Elbette kendi topluluğumuz içinde, insanlardan uzakta yaşıyoruz ama onları topraklarımızdan yok etmeyi hiç düşünmedik." diyor,

Cyrus kıkırdıyor. "Onlar savaş açana kadar biz de bilmiyorduk."

Elias'ın gözleri hafifçe açılıyor.

"İnsanlar savaş mı açtı?" diye soruyor.

Cyrus başını sallıyor ve ben de başımı eğmeye çalışıyorum.

"Babamın idealleri, insanlar tarafından zamansız ölümüne kadar benim ideallerimdi. Üzerinde bir silah denedikten sonra kafasını kesip bir kazığa geçirdiler. İşte o zaman savaşı sona erdirmenin ve artık onların toplumumuza herhangi bir şekilde entegre olmasına izin vermemenin zamanının geldiğini hissettik" diyor Cyrus.

Elias'ın gözlerinde anlam veremediğim bir duygu var. Bir kez daha bana bakıyor, beni incelerken aklından geçen sorular açıkça belli oluyor, ama her nedense dilini tutuyor.

"Babam bana eski canavarlardan ve birbirleriyle yaptıkları savaşlardan bahsetti. Türünüzün tükendiğini sanıyorduk. Hâlâ var olduğunuzu görmek şok edici. Ama yine de bir ayrıcalık," diyor Elias.

Elias benim için daha fazla gerçeği ortaya çıkarırken şokumu gizlemeye çalışıyorum. Öncezim doğruymuş. Canavarlar düşündüğümüz kadar basit değillermiş. Ve Elias'ın söyledikleri doğruysa, Cyrus nadir görülen bir canavar türü. Buna annesi ve Ciel de dahil. Onlar artık var olmadıkları düşünölen yaratıklar. Ama böyle bir etkinlikte fikrimi söylemeye cesaret edemem.

Cyrus, "Evet, türünüzün evrim düzlemimizde nerede yer aldığını anlamak için sabırsızlanıyorum," diyor.

Tüm gözler Elias'ın üzerine çevriliyor ve odadaki güç dinamiğini çabucak anlıyorum. Elias farklı türde bir canavar ve sanırım herkes bunun farkında. Ancak ne tür olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama Cyrus'un açık küçümsemesini hoş karşılamak için yeterli. Ve onları etkileşim halinde gördükçe, Elias'ın diplomatik amaçlarla burada olmadığından daha da emin oluyorum.

Akşam yemeği gecenin geri kalanında şaşırtıcı derecede samimi bir şekilde ilerler. Cyrus sessizce onları izlerken, yemeğe katılan canavarlar politika ve günlük yaşam hakkında konuşuyor. Bu yemekte beni neredeyse hiç tanımadığı için minnettarım. Elias ise etrafındaki konuşmaları dikkatle dinliyor, nadiren katılıyor ya da kendi bilgilerini sunuyor.

Yemek sona erdiğinde, hayvanlar içki ve tatlı için yavaşça komşu salona göç ediyor. Felix ve Calista bile onlara katılıyor ve beni iki kralla yalnız bırakıyorlar. Cyrus oturduğum yerden kalkmama yardım ederken nazik davranıyor, Elias'ın beklediğı yere kadar bana rehberlik ederken eli elimde kalıyor, bir kez daha o dehşet verici ifadeyle etkileşimimizi izliyor, aramızdaki dinamiğı anlamaya alışıyor.

"Onlara katılalım mı?" Cyrus sorar.

Elias yanıımızdan geçip yanında getirdiğı muhafızları işaret ediyor. Gözleri tekrar bize kayıyor ve gülümsüyor.

"Aslında size bir hediyem var Majesteleri," diyor.

Kapı açıldığında Elias dikkatini bana çeviriyor ve içeri bir insan getirildiğinde kalbim mideme iniyor. Zincire vurulmuş, cılız ve titriyor, boynunda Cyrus'un kanunlarına göre bir damga var. Ayakta durmakta güçlük çekerken onu sürükleyip ayaklarımızın önüne atıyorlar ve o da dizlerinin üzerine çöküp gözlerinde yaşlarla aramıza bakıyor.

Cyrus yanımda konuşurken felç olmuş bir halde bakışlarını tutuyorum. "Bu pisliği neden sarayıma getirdin?" diye soruyor.

Kadını incelerken sesi ölümcül ama sakın. Ama Elias yanımdan geçip gidiyor, kadının çenesini kaldırmak için ayağını kullanırken dudaklarında bir sırıtış beliriyor.

"Pislik mi? Onu bulduğumdan çok daha iyi durumda," diye kıkırdıyor ve titreyen kadını serbest bırakıyor.

Cyrus Elias'a yaklaşıyor, sabrı havayı bir ürperti dolduruyor. "İnsanların sarayıma girmesine izin vermem," diye Elias'ın yüzüne birkaç santim mesafeden hırlıyor. Elias'ın ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor ve dehşete kapılıyorum.

Cyrus'tan bana.

"Gerçekten mi? O zaman yanıldım mı? Kolunuzda gezdirdiğiniz düşes bir insan değil mi?" Elias bana yaklaştı. "Onu istediğiniz kadar giydirin, ama bu köleden hiçbir farkı yok. Kokusu sizinkiyle maskelenmiş olabilir Majesteleri, ama yine de oldukça insani."

Cyrus benimle Elias'ın arasına giriyor, canavara bakarken göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Panik içinde odaya bakıyorum, Felix'in bu anlarda her zaman yaptığı gibi içeri girmesi için dua ediyorum ama kalan hizmetkârlar ve Elias'ın muhafızları dışında kimse yok.

"Sarayınızın yüz adım ötesindeki varlıklarını yasaklamışken ona nasıl bu kadar yakın olabildiğinizi merak ediyorum. Yine de tahta birini mi oturtacaksın? Onu bu kadar özel kılan nedir ki, onu geri getirmek için benim bölgeme tecavüz ediyorsunuz?"

"Misafirperverliğimi zayıflıkla karıştırmayın. Ben oyun oynamam. Size hesap vermem. Ve savaştan kaçınmayacağım. Eğer şimdi başlatmak istiyorsan, öyle olsun." Siyah duman yavaşça Cyrus'un etrafını sararken ve onun sürükleyici sözlerine eşlik ederken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. "Ben hazırım."

İki canavar birbirini değerlendirirken odadaki gerilim boğucu bir hal alıyor ve ilk kez Elias'ın yüz ifadesinde tereddüt görüyorum. Cyrus'u çok ileri itiyor. Bakışları bana kayıyor, yüzümdeki dehşeti görünce kaşları çatılıyor.

Sonra gülümsüyor.

"Bir savaş başlatmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim, Majesteleri. En derin özürlerimi sunarım.

Haddimi aşmış gibi görünüyorum," diyor.

Sözleri yalan. Niyeti karıştırmak. Bunu beni izlemeye devam etmesinden, duruma vereceğim tepkiyi ölçmesinden anlıyorum. Cyrus ve benim aramdaki ilişkiyi test ediyor. Cyrus'un beni ne kadar eşit gördüğünü görmek istiyor.

"Onu sarayımdan çıkar. Yoksa zincire vurulan sen olursun," diye homurdanan Cyrus, Elias'ın yanından geçip gider.

Elias en yakındaki muhafıza doğru yürür ve bir bıçak çıkarır.

"Gerek yok. Ondan hemen şimdi kurtulacağım," diyor Elias hınzır bir sırıtışla.

Elias ölümcül bir niyetle ona yaklaşırken kadının yakarışları odayı dolduruyor. Gözleri sessiz bir meydan okumayla benimkilerle buluşuyor, şu anda onu kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu biliyor. Ve bir aptal gibi, bıçak inerken onun tuzağına düşüyorum.

"Dur!"

Yirmi Yedinci Bölüm

ANNALISE

I Şu anda bir oda dolusu canavarın bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bunu iki şekilde halledebileceğimi biliyorum. Ya beni izleyen canavarların her şeyi berbat ve kralı kızdırdığımı anlamasına izin vereceğim ya da cesur davranıp görmezden geleceğim. Kendimi çabucak toparlıyorum ve kadını Elias'ın elinden kurtarmak için ellerimi önümde kenetliyorum. Sızlanan kadını ellerimde tutarken Cyrus'un bakışlarının yoğunluğu midemi bulandırıyor. Ama bütün gece onu izledim. Halkının iyiliği için açıkça sevmediği bir canavarı eğlendirdi. Artık bana zarar veremez. Yabancı bir kral ve hizmetkârları varken olmaz. İzliyordum. Haber yayılacaktı.

Ben kendime güveniyormuş gibi yaparak omurgamı dikleştirirken Elias eğlenerek beni izliyor.

"Bu kadını saray duvarlarının içine getirerek zaten bir hata yaptınız. Yerleri onun kanıyla kirleterek kralı daha fazla aşağılamaya gerçekten niyetli misiniz? Geldiğiniz yerde işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama şu ana kadar yaptığınız her şey saygısızlık göstergesi" diyorum.

Elias'tan uzaklaşıp kızı inceliyorum. Daha yakından incelediğimde, düşündüğümünden çok daha genç olduğunu fark ettim. On sekiz yaşından büyük olamaz. Bakışlarım boğazındaki taze damgaya kayıyor ve onu içime çekerken hissettiğim rahatsızlıkla savaşıyorum.

"Onu ben alacağım," diyorum usulca.

Cyrus'un mührünün yükselirken yanıma rahatsızlık veren sıcaklığını görmezden geliyorum.

Elias alay ediyor, ben kızı arkamda taşıırken bıçağı muhafızına geri veriyor. Odanın diğer ucundaki Joan'a bakmak için tüm gücümü harcıyorum. Olayı dehşet içinde izlerken teni solgunlaşıyor.

"Joan," diye sesleniyorum ona.

Joan tereddüt ediyor, durduğumuz yere doğru ilerlemeden önce Cyrus'a kısa bir süre bakıyor. Şok olmuş yüzlerle dolu odaya geri dönerken kızı nazikçe Joan'ın kollarına itiyorum. Ama önemseydiğim tek bir yüz var ve sonunda ona bakacak gücü kendimde buluyorum.

Cyrus yüzündeki tüm duyguları ustalıkla sildi, sabit bakışları beni izliyor.

"Senin için de uygunsa, bu gece erken yatmak istiyorum," diyorum usulca, başımı eğerek.

Cyrus yanıt vermiyor; beni hayranlıkla izleyen Elias'la konuşmak için ona arkamı döndüğümde dudaklarından yalnızca soluk soluğa bir kahkaha dökülüyor.

"Umarım gecenin geri kalanında eğlenirsiniz. Ve umarım Majestelerinin nezaketinden faydalanmaya devam etmezsiniz. İyi geceler," diyorum usulca.

Yemek salonundan çıkarken başımı dik ve ellerimi görünür tutuyorum. Hizmetçilerimin beni takip ettiğini duyuyorum ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kapıların yanında duran muhafızlar kapıları benim için açıyor ve şaşkınlık içinde saygılarını dile getiriyorlar.

"İyi geceler, Majesteleri."

Toplayabildiğim tüm sahte güvenle sarayın koridorlarında nefesim sabit bir şekilde yürümeye devam ederken onaylarcasına başımı sallıyorum.

Kral'ın odasına çağrıldım. Çağrılacağımı biliyordum. Bu gece olanları atlatmanın mümkün olmayacağını biliyordum. Birçok hata yaptım. Cyrus'un otoritesine meydan okudum, zayıflık gösterdim ve şu anda hizmetkârlarımın arasında Cyrus'un açık izni olmadan bir insan var.

Ellerime bakıyorum. Şiddetle titriyorlardı. Odama döndüğümüzde Joan'ın bile bana söyleyecek bir şeyi yoktu. Hayal kırıklığı dolu bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Elias beni yemledi ve ben de bir aptal gibi yemi yuttum. Karışmamam gereken yere karıştım. Sahip olmadığım bir yetkiyi kullandım. Cyrus'un bana olan azıcık güvenini de kırdım.

Cyrus'un odasına ulaşıyorum, korku içinde altın kapılara bakıyorum. İçeri girmek ve onunla yüzleşmek istemiyorum. Ama başka seçeneğim yok. Ben kapıyı çalamadan kapılar kırbaçlanarak açılıyor ve Cyrus orada duruyor, bana bakarken yüzünde öfke dolu bir ifade var. Üzerinde sadece düşük belli bir pantolon ve cübbesi var. Beni içine çekerken bakışları hafifçe daralıyor, ama sonunda kenara çekilip sözsüz bir şekilde içeri girmemi söylüyor.

Kapıyı kapatırken tir tir titriyorum ve artık içimde cesur olmak için bir güç kalmadı. Başımı eğerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Cyrus yanımdan geçerken gülüyor. Kafamı kaldırdığımda masanın üzerindeki sürahiye doğru ilerliyor. Kendine bir içki koyarken gözlerini işine odaklamış durumda. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

"Kendini benim kurallarımın üstünde mi görüyorsun?" diye sorar.

Bana yaklaşırken bakışlarını benimkilerle aynı hizada tutuyor. Üzerimde durduktan sonra, benimle göz hizasında olacak şekilde diz çöküyor, masmavi bakışları benimkilere kötü niyetle bakıyor.

"Seni becermekten zevk aldığım için yapabileceğini mi sanıyorsun? Cevap ver bana," diye homurdanıyor.

"Hayır, Majesteleri," diye sızlanıyorum.

Cyrus alay eder, bir yudum daha alır ve ayağa kalkar.

"Niyetim hiçbir zaman insan ırkını kurtarmak olmadı. İnsanlığın toplumdaki yerini hiç umursamadım. Sadece hayatta kalmayı önemsedim.' Bunlar senin sözlerin Annalise, benim değil!" diye bağırıyor.

Gözlerimi yere indirerek irkildim.

"Sana dikkatli olmanı söylemiştim. Sana söylemiştim! Ve sen..." Cyrus konuşurken beni işaret ediyor, benimle başa çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken öfkesi içinden taşıyor. "Şimdi bana gelip diz çökerek af diliyorsun," diye bitiriyor.

Cyrus beni yakaladı. Beni duvara çarparken çığlık atıyorum, bileğimi tutuşu dayanılmaz. Gözleri buluşuyor ve bana bakarken içindeki canavarla savaştığını görebiliyorum.

Dudaklarından acı bir kahkaha dökülür.

"Az önceki kabadayılık nerede kaldı?" diye tıslıyor.

Cevap vermediğimde beni duvardan çekip tekrar duvara itiyor.

"Cevap ver, Annalise!"

"Bilmiyorum!" Hıçkıra

hıçkıra ağlıyorum.

Cyrus kıkırdarak beni serbest bırakıyor ve o üzerime gelirken bileğimi göğsüme bastırıyorum.

"Unvanınız yüzünden artık benim kurallarına bağlı olmadığınızı mı sanıyorsunuz? Sana o lanet unvanı ben verdim Annalise! Bu da oyununun bir parçası mı? Kim olduğumu ve geçmişimi bilmek istiyormuş gibi davranarak sonunda bana bir şekilde ihanet edip paçayı sıyırmak mı? Sana karşı gardımı indireyim diye mi?" diye bağıyor.

Cyrus'a bakıyorum, sözleri beni şok ediyor.

"Hayır, bu önceden planlanmış bir şey değildi! Öylece duramazdım... Onu öldürmesine izin mi verecektin? Yanlış bir şey yapmamış olsa bile mi? Senin sarayına isteyerek adım atmadı-"

"Yanlış nefes aldıkları için köleleri öldürdüm, Annalise."

Cyrus başımda dikilirken yüzümdeki kan çekiliyor, ifadesi dehşet verici.

"Bir bardağı devirdiğin için neredeyse seni öldürüyordum. Unuttun mu? Bir hata yaptığın için yerlerimi senin kanınla nasıl kolayca boyadığımı unuttun mu?" diye soruyor.

Gözyaşlarım çok ağır. Cyrus'un bu yanıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Günler önce bana içini açtığı ve şefkat gösterdiği zamanki canavardan eser yok. Bakışlarında hiç merhamet yok. Bana bakmadan önce gözlerini ateşe odaklıyor.

"Sana o dövüşü bırakmanı söylemiştim. Seni *uyarmıştım*. Haddini aştın. Ve bunun için cezalandırılacaksınız."

Yavaşça başımı sallıyorum. Düşüncelerinin yönünü görüyorum.

"Hayır, lütfen yapma... onu bir daha benden alma, Cyrus. Sana yalvarıyorum," diye hıçkırıyorum.

Onun adını kullandığımı çok geç fark ettim. Akli durumu zar zor yerindeyken bir hata daha yaptım. Geceyi atlatamayabilirim.

Cyrus'un gözleri benimkilerle buluştu. Bana ters ters bakıyor, dudaklarından acı bir kıkırdama dökülüyor.

"Sonuç bu. Haddini aşarsan olacağı budur." Cyrus kapıya doğru yürür ve çekerek açar. "Şimdi, çık dışarı."

Mümkün olduğunu bilmediğim bir güç bularak başımı sallıyorum.

"Hayır. Onu benden alamazsın. O *benim* oğlum. Onu ben taşıdım, ben büyüttüm, onu yakında göreceğimi söyledim..."

Yine de hıçkırıkları sağır kulaklara düşüyor. Cyrus usulca gülüyor ve odadan geçerken kapıyı çarpıyor.

"Kibirli olmaya başladın," diyor.

Beni kolumdan tutup yatağa doğru çekerken sözlerinin ne anlama geldiğini fark edecek zamanım bile olmuyor. Beni yere atıyor, üzerimde sürünürken bornozunu yere fırlatıyor.

"Peki. Gitmek istemiyorsan, burada olduğun sürece senden iyi bir şekilde faydalanacağım" diyor.

Elbisemi yırtıp kolaylıkla bedenimden ayırırken gözlerim açılıyor. "Hayır, bekle-"

Cyrus kabaca saçlarımı yumrukluyor, diz çökerken sikini serbest bırakıyor. Ucunu dudaklarıma doğru itiyor.

"Aç."

Bana dik dik bakarken gözleri duygudan yoksun. Ben de onun emrini yerine getirdim. Çığlıklarımı bastırarak sikini kabaca boğazıma sokuyor. Ellerimi kalçalarına bastırıp ciğerlerime hava almaya çalışıyorum ama boğazımı sikerken beni sıkıca tutuyor, sadece tamamen çekip kendini tekrar kılıfına sokuyor. İzinsiz girişten ve havasızlıktan gözlerim sulanıyor.

Cyrus'un şaftı ağzımda kalınlaşıyor, kabaca iterken çenem ağrıyor, serbest kalırken kendini boğazımın arkasında tutuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o pompalarken yutkunmaktan başka çarem yok

boğazımdan aşağıya boşaldı. Bitirdiğinde beni serbest bırakıyor ve yatağa geri düşünüyorum, mümkün olduğunca çok hava almaya çalışırken öksürüyorum.

Cyrus ayak bileklerimden kabaca çekip kığım ona dönük olacak şekilde beni ters çevirdiğinde haykırıyorum. Elini belimin altına koyup beni içine çekerken konuşmuyor. Sikişinin ucunun girişime doğru bastırıldığını hissediyorum, hâlâ sert ve hazır.

"Cyrus wai-Agh!" Çığlıklarım odada yankılanırken o kabaca itiyor ve tek bir hareketle içime giriyor. Vücudum ona uyum sağlamak için gerilmeye zorlanıyor, ama bu acı verici. Elimini arkama uzatıp bastırarak onu durdurmaya çalışıyorum ama bu onu sadece kızdırıyor.

Kolları etrafıma dolanıyor, beni göğsüne doğru çekerken iki kolumu da aşağıda tutuyor ve beni arkamdan acımasızca beceriyor. Sikişini acımadan içimden çıkarıyor, dudaklarımdan çığlıklar çıkmasına neden oluyor.

"Bir zamanlar yaptığım gibi seni tatmin edeceğim. Sadece ben.' Bunlar senin de sözlerin, Annalise. Onları da geri alıyor musun?" diye homurdanıyor tekrar iterken. Çok derin. Aleti beni daha önce hiç hissetmediğim kadar derinden okşuyor, acı ve zevkin acelesi zihnimi bulandırıyor. Başım göğsüne yaslanıyor ve vücudumla kendini doyurmaya devam ederken başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Eli boğazıma dolanıyor ve zirveye ulaştığında beni sıkıca kavırıyor. İticileri yavaşlamıyor ve beni tüm gücüyle sikiyor içime tohumunu bırakırken.

Beni becermeye devam ederken, her itişinde salgısının yoğun sıcaklığının içimden aktığını hissedebiliyorum. Nefes alıp vermesi zorlaşıyor ve beni rahatlatmak için beni serbest bırakıyor, sikişinden kaymama ve yatağa uzanmama izin veriyor.

Yüz ifadesine bakarsam ne bulacağımdan korkuyorum. Bu yüzden, yavaşça yatağın kenarına doğru ilerlerken gözlerimi aşağıda tutuyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Cyrus homurdanıyor.

Geriliyorum ama bileğimi kabaca kavradığı için cevap vermeme izin vermiyor. "Sana gitme fırsatı verdim ve sen bana hayır dedin."

Cyrus'a baktığımda kalbim göğsüme fırlıyor ve hemen kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Gözleri canavar şeklini almış, beni incelerken gözbebekleri keskinleşmiş. Kalbimin hızlanma sesini duyunca gülümsüyor.

"Cyrus, lütfen..."

Beni yatağa geri iterken söylediklerim karşısında gülümsemesi genişliyor.

"Yalvarmanın sadece seni daha sert sikmemi istediğini ne zaman öğreneceksin?"

Yirmi Sekizinci Bölüm

CYRUS

I bir hata yaptım. Annalise'in korkusunu onu kontrol etmek için kullanabileceğimi düşündüm. Onu zalimlerinden başka bir şey olarak kabul etmeyi reddettiği yaratıkların kraliçesi haline getirdim. İnsan olduğu ve onu kraliçem olarak seçtiğim için diğer insanların da bu yetki alanına girdiğini düşünüyor. Kendisinden birini her gördüğünde suçluluk duymaya zorlayan bir konuma yerleştirildi ve bu benim için bir sorun haline geldi. O bunun için yaratılmadı. Arzularım bir kez daha gözümü kör . O bunun için yaratılmadı. Mantıksız takıntım yüzünden bir hata yaptım. "Cyrus."

Terastan başımı kaldırdığımda Felix'in bana doğru geldiğini görüyorum, yani salon toplantımız için hazırlanıyor. Dün geceki fiyaskodan sonra, bir savaş daha başlatıp Elias'ın zavallı krallığını haritadan silmeyi düşünüyorum. Dün gece neden sarayıma bir insan getirecek kadar cüretkâr davrandığını anlayamıyorum. Niyeti ne olursa olsun, beni kışkırtmak değildi. Annalise'i kışkırtmaktı. Ve onun tuzağına doğru yürüdü. O anlamaya çalışıyor

ama neden olay çıkarmak konusunda bu kadar kararlı, bilmiyorum.

Konuşmaya karar verdiğimde Felix ve ben koridorda yürümeye başladık. "Onun sarayımdan gitmesini istiyorum," diyorum.

Felix şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Onun gelişinin duyurusuna ev sahipliği yapacağınızı unuttunuz mu?" diye sorar.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum.

"Umurunda değil. Diplomatik nedenlerle burada değil. Öyle olsaydı, gelmesi gereken zamanda gelirdi ve ben yokken Annalise'in etrafında sinsice dolaşarak zamanını harcamazdı," diyorum sinirlenerek.

Felix yüzünü buruşturarak öfkesini kontrol ediyor.

"Öyle bile olsa, diplomatik ilişkileri alenen kesemezsin-" "Diplomatik mi?

Sarayıma bir insan getirdi, Felix. O kesmeye çalıştı onu kraliçemle kıyasladıktan sonra ziyafet salonumda boğazını sıktı. Diplomasiyi çoktan aştık," diye çıkıştım.

Felix sözlerimi düşünürken sessiz kalıyor. Benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum ve genellikle beni duygusal kararlardan vazgeçirebilir. Ancak Elias'ın hafta boyunca sergilediği davranışları düşündükçe, beynimin rasyonel kısmını kucaklayamıyorum, özellikle de Annalise onun müdahalesi yüzünden yasalarımı açıkça karşı gelmişken.

Canavarlar arasında bir karara varması cesur bir karardır. Bu onun alışkanlık haline getirmesi ya da gelecekte asla yapması gereken bir şey değil. O bir canavar değil. Sözü hiçbir güç tarafından desteklenmiyor. Kendini zarafetle idare etmiş olsa da, toplumumuzda bu tek başına yeterli değildir. Bir insanı kurtarmak için devreye giren geleceğin kraliçesi hakkındaki söylentiler hızla yayılacak, her ne kadar benim kanunlarıma göre onlar sarayıma girmesi yasak olan dışlanmışlar olsa da. Bu durum

onun adı. İnsan olabilir ama insanların kraliçesi olmayacak.

Canavarların kraliçesi, bir canavarın annesi olacak ve o bunu anlamıyor.

"Bunu bir insan için yapmak istediğinden emin misin, Cyrus?"

Felix'in sözleri içimde bir öfke seline yol açıyor ama tepkime karşı koyarak durup ona bakıyorum.

"Tekrar dene," diyorum yavaşça.

Felix başını hafifçe eğiyor, vücut dili daha dövüş başlamadan pes ettiğini gösteriyor. Felix sonunda tekrar konuşmadan önce sözleri hakkında uzun uzun düşünür.

"Başına açacağın belaya değer mi Cyrus? Sana sadık olduğunu henüz kanıtlamadı. Onun üzerinde sahip olduğun tek güç oğlu ve yine de insanların çıkarları doğrultusunda hareket ediyor. Bu çıkmazın içindeyiz çünkü denizin ötesine kaçtı ve o zaman bile oğlundan kurtulduğunu düşündün. Krallığınıza layık olduğu için değil, size meydan okuduğu için ona kafayı takmış durumdasınız. Onu şımartıyorsun" diyor.

Felix'in sözleri beni derinden yaraladı. İçimdeki canavarı öfkesini yatıştırmaya zorlayarak derin nefesler alıyorum. Gerçeği söylüyor, ama gerçek şu anda duymak istediğim şey değil - aklım başımda değilken ya da bir hata yaptığımda değil.

Derin nefes alıyorum.

"Peki sen benim yerimde olsan ne yapardın, Felix?" diye sordum.

"Açık konuşmam gerekirse, Cyrus... Tahta uygun bir canavarla evlen. Annalise'i metresin olarak tutabilirsin ve kimse seni sorgulamaz. Ama bir canavar Ciel'i düzgün yetiştirecek ve halkımıza öncelik verecektir. Ve sana güçlü çocuklar verecektir. Sen annenin kanından olan son kişisin. bir şeyin ne kadar önemli olduğunu anlamalısınız. Eğer Ciel

Şimdi bu kadar güçlüyken, tam kanlı bir canavarın neler yapabileceğini hayal edin. Atalarımıza bile rakip olurlardı. Krallığımız dokunulmaz olurdu" diyor.

Felix'in sözlerini dinlerken sessizlik üzerimize çöküyor. Felix her zaman önce göreve inanmıştır, bu yüzden sadece en iyi arkadaş olmakla kalmadık, aynı zamanda onu sağ kolum ve ordularımın başı yaptım. Krallığa ve krallığımıza olan sadakati çok güçlüdür ve her olasılığı düşünmüştür.

"Onun senin seçimin olduğunu resmen ilan etmedin, Cyrus. Hâlâ başka birini seçebilirsin," diyor.

"Seni anlıyorum, Felix. Bir düşüneyim."

Toplantı salonunun kapılarını açıp, katılan hayvanları içeri alıyorum. Hizmetkârlarım, muhafızlarım, Elias'ın hizmetkârları ve muhafızları da orada. Ben içeri girerken Elias bana dönüyor, dudaklarında kurnaz bir gülümseme.

"Majesteleri. Müstakbel kraliçe bize katılmayacak mı?"

"Herkes dışarı," diyorum.

Odayı sessizlik kaplıyor ve tüm gözler bana çevriliyor. Felix bana yaklaşıyor, konuşmak istiyor ama ben onu susturuyorum.

"Misafirim hariç herkes."

Odadaki canavarların hepsi başlarını eğerek beni Elias'la yalnız bırakmak üzere odadan çıkıyorlar. Yaklaştığımda beni dikkatle izliyor ve onu içeri aldığımda Felix'in bahsettiği farklılıkları fark ediyorum. Kokusu tuhaf ama insanlarımızın alamayacağı bir koku değil. İnsanlar canavarların sadece tek bir formda olduğunu düşünür ama biz onunki de dahil olmak üzere pek çok farklı formda olabiliriz.

"Neden benim krallığımdasın?" diye sordum.

Sinirlendiğimi gizleme zahmetine girmiyorum. O da fark etti.

"Majesteleri, eğer sizi kırdıysam-"

"Resmi bir duyuru yapmadan burada bulunmak bir suçtu, açıkça benim olduğunu iddia ettiğim bir şeyi işaretlemek bir suçtur ve yasalarımızı bilerek bir insanı duvarlarımın içine getirmek *büyük* bir suçtur. Hoşbeşi çoktan geçtik. Burada gerçekten ne halt ettiğini bilmek istiyorum."

Onu yakından izliyorum, tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

O bir tehdit.

O da beni inceliyor, krallığımda onu öldürecek kadar deli olup olmadığını ölçüyor. Ve öyleyim.

"Sadece onun için geldim. Duvarlarınıza girmesine izin verdiğiniz tek insan," diyor eşit bir tonda.

Bakışlarım

daralıyor.

"Neden?"

Elias omuz silkiyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Onu istiyorum. Onu aylarca izledim ve o da ilgimi uzaktan ölçtü. Onu topraklarımdan bir kralın aldığını bilmiyordum, sadece birkaç canavarım." Elias dik duruyor, bakışları bana düşmeden önce salonun etrafına bakıyor. "Ve seni bu kadar yoğun bir şekilde yakalamış olması... O özel bir şey olmalı."

"Haddini aşıyorsun," diye

uyarıyorum. Elias usulca

kıkırdıyor.

"Öyle miyim? Dün geceden sonra, onu kraliçen yapmak istediğine emin misin? Belli ki kendi türüne karşı zaafı var. Benim krallığımda benim türümü kendi türüne tercih etmek zorunda kalmazdı. En azından ilk başta," diye kıkırdıyor.

Her şey Annalise'in insan olmasından kaynaklanıyor. Elias'ın onun adını duyduğunda bu kadar cesur olmasının nedeni bu. Ve Felix'in dediği gibi öyle. Bir savaş başlatamam

sadakatinin nerede yattığını açıkça gösteren bir insan üzerinde. Ne kadar istesem de yapamam.

Ve Elias bunu biliyor.

"Sen büyük bir kralsın. Bunu görüyorum. Sizi izlemek büyük bir onur. Halkını önemsiyorsun ve nesiller boyu onlara fayda sağlayacak seçimler yapıyorsun. Ama onların arasında nasıl olacak? Bizi kendisinden biri olarak görmüyor. Bizden korkuyor. Bizi düşmanı olarak görüyor" diyor.

Elias'a bir adım daha yaklaşıyorum ve ani öfkem karşısında kaşlarını çatıyor. "Seni bu duvarların içinde öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Hırlıyorum.

Gülümsüyor.

"Yapacağından şüphem yok. Ama son birkaç gündür bana halkının senin için ne kadar önemli olduğunu gösterdin. Onları bir insan için başka bir savaşa sokarak tehlikeye atmazsın, değil mi?" diye soruyor.

Elias bakışlarımı tutarak küçük bir adım geri atıyor.

"Güçlü bir kralsınız ama nedense konu ona gelince kendinizi kontrol edemiyorsunuz" diye ekliyor.

"Onu öylece... sana teslim edeceğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Homurdanıyorum. Elias kıkırdıyor.

"Dün gece yaptıklarından sonra mı? Ona sunabileceğin hiçbir şeyi istemediğini kanıtladı."

Ben daha başka bir şey düşünemedim elim Elias'ın boğazına dolanıyor. Bana bakarken bakışları şokla genişliyor ve içimdeki canavarın kontrolü ele aldığını hissediyorum. Karanlık içimden çıkıyor, yavaşça kolumdan onu esir tuttuğum yere doğru sızıyor.

"Beni iyi dinleyin çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

Elias'ı kendime doğru çekiyorum ve boğazını sıkmaya devam ediyorum. Ölümün yüzüne bakarken yüz hatlarında şok belirginleşiyor ve kendimi

Gölümsüyor.

"Krallığımlı terk et."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ANNALISE

E Her şey acıtır. Her şey her zaman acıtır. Ama şimdi, her şey daha da kötü acıyor. Geçmişte Cyrus'u itmiştim, ama daha önce hiç Dün gece olduğu gibi. Ben buraya nasıl geldim? Köle olmaktan Cyrus'un saplantısının kilit noktası olmaya nasıl geldim? Canavar Kral.

İrkildim, yatakta doğruldum. Bütün bir gün geçti. Güneş uzaklarda batmaya başladı ama Cyrus hala dönmedi. Ve benim gitmem yasaklandı. Kamburumu çıkarırken dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor. Bedenim birlikte geçirdiğimiz gecenin etkisinden henüz kurtulamadı. İç duvarlarım bile Cyrus'un açgözlü arzusundan dolayı ham. Yine de dün gece farklı hissettirdi. Onda bir şeyler değişmişti. Onda zevk yoktu, sadece nefret vardı.

Başımı ellerimin arasına alıp gözyaşlarımdan düşmesine izin veriyorum. Elias haklıydı.

Cyrus beni istediği gibi giydirebilir, ama ben sadece insanım. Erkeklerden dayak yiyip güçlü kalabilen bir canavar değilim. Biçimimi değiştirerek hayat alamam ve sözlerimi güçle destekleyemem. Ben

bitkin. Bu şekilde yaşamak, köle olduğum zamandan daha kötü bir kader. Canavarlarla dolu bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Cyrus beni bulana kadar oğlumu bir canavar gibi yetiştirmeyecektim.

Ciel'e asla sahip olmamalıyım, ne de kraliçe olmanın zorluğunu üstlenmeliydim. Cyrus'un onu alıp hayatında ben olmadan büyütmesine izin vermeliydim. Canavarları anlamıyorum ve asla da anlamayacağım. Asla onlardan biri olarak görülmeyeceğim ve Cyrus'un krallığının kendi krallığıma nasıl davrandığını bilerek vicdanım rahat bir şekilde yaşayamayacağım. Hayatım, içinde yaşayamayacağım bir paradoksa dönüştü.

Bir noktada, hayattaki tek motivasyonum hayatta kalmaktı. Diğer insanları önemsemek gibi bir lüksüm yoktu, özellikle de hepsi bana karşı bu kadar kötüyken. Ama şimdi okyanusun ötesinde bir dünyada yaşayıp hayatı gördüğüm için bakış açım değişti. İnsanlar var. Ve Cyrus bizi sevmediği için yaşam tarzımızı yok edemez.

Ama bunun üzerinde kontrolüm yok. Ve aceleci davranışlarım yüzünden oğlumu ve Cyrus'un kulağını kaybettim.

Bunun için yaratılmamıştım. Dimitri'yle evlenmekten ve sonunda bir canavarın ellerinde ölmekten daha fazlası için yaratılmamıştım. Asla bir canavarın kalbini tutmamam gerekiyordu. Cyrus'la tanıştığım güne kadar, bir canavarın neler yapabileceğini bile bilmiyordum. Hâlâ da tam olarak kavrayabilmiş değilim.

Kapının diğer tarafından boğuk selamlaşmalar duyuyorum ve artık kalp atışlarımı gizleme ihtiyacı hissetmiyorum. Cyrus haklıydı. Sahte cesaret bana yakışmıyor. Cyrus'un odasının kapısı açılıyor ve Cyrus yüzünde sinirli bir ifadeyle içeri giriyor. Çarşafı göğsüme daha sıkı bastırıyorum, selam verirken yere kayıyorum.

"Majesteleri-"

Kelimeleri zar zor söyleyebildim. Cyrus beni yerden çekip alıyor, gözleri tamamen keskinleşip şeytani bir hal alıyor ve canavarı kontrolü ele geçiriyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor ve tüm korkumu uyandırıyor.

"İsteddiğini aldın. Saraydan ayrılıyorsun," diye .

Beni bırakıyor, odalara doğru ilerliyor ve bir bornoz alıyor. "Ne dileği?

Beni nereye gönderiyorsun?" Titrek bir fısıltıyla soruyorum.

Cyrus sırtını bana dönük tutuyor ve titreyişinden kontrol için savaştığını anlayabiliyorum. Bornozu bana fırlatıyor ve o konuşurken bornozu üzerime geçirmemi izliyor.

"Artık taht için sırada değilsin. Seni dağın yamacına gönderiyorum, orada gözümün önünden uzak kalacaksın. Ben de daha uygun bir gelinle evleneceğim."

Gözlerim büyüdü. Ciel benimle geliyorsa bu sadece benim dileğimdi. Ama konuşma tarzına bakılırsa, Ciel'i göndermeyi teklif edeceğini sanmıyorum.

"Peki ya Ciel?" Fısıldıyorum.

Cyrus bir an sessiz kalıyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Yeni kraliçe tarafından yetiştirilecek. Tahtın ilk sıradaki olmaya devam edecek. Ve sonunda senin kim olduğunu unutacak, canavar tarafını tamamen kucaklayacak," diyor soğuk bir şekilde.

Cyrus'a bakarken nefesim ciğerlerimden sökülmiş gibi hissediyorum. Tepkimi incelerken yüz ifadesi soğuk. Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, ona bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Ama bakışlarında hiç sempati görmüyorum.

"Cyrus... bunu yapma," diye fısıldıyorum.

Cyrus boyumun hizasında diz çöküyor ve çenemi parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Beni olduğum yere kilitlerken bakışları çok yoğun.

"Sana asla adımı kullanma demedim mi?"

Sözleri karşısında usulca nefes alıyorum ve o da beni kabaca geri iterek üzerimde duruyor.

"Sen kararını verdin. Onu önemsiyormuş gibi davranma. İnsanları canavarlardan daha çok önemsiyorsun. Hoşuna gitse de de o böyle biri Annalise. Artık krallığımı senin yüzünden tehlikeye atmayacağım. Sana bir şans verdim ve sen başarısız oldun," diyor.

Cyrus benden uzaklaşıyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Dizlerimin üzerinde öne doğru sürünerek elbisesinin kumaşına tutunuyorum.

"Lütfen, lütfen ! Yemin bir daha asla konuşmayacağım. Bir daha asla bir insan için bir şey yapmayacağım! Beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim ve her zaman canavarları ön planda tutacağım! Yemin ederim seni, Ciel'i ve tüm bu krallığı ilk sıraya koyacağım," diye yalvarıyorum.

Gözyaşlarımın arasından Cyrus'u zar zor görebiliyorum. Başımı eğiyorum, hıçkırıklarımla vücudumu şiddetle sarıyor. Cyrus giysisinin kumaşını parmaklarımın arasından çekip alıyor ve ben yere düşüyorum. Kafamı kaldırdığımda, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu.

"Majesteleri, lütfen. O benim hayatım. O benim soluduğum hava. Onsuz ben bir hiçim. Size yalvarıyorum, lütfen... bunu yapmayın," diye ağlıyorum.

Cyrus dönüp bana bakıyor. Bakışları daralmış ve orada hiç merhamet göremiyorum.

"Senin onun hakkında hissettiklerin, onun senin hakkında hissettikleridir. Ve bencilce kararın yüzünden onun o parçasını öldürdün." Cyrus başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. "Sen bir hataydın, Anna. Seni nehir kenarında gördüğüm gün öldürmeliydin. Ama o günden sonra arzularımın görevimi gölgelemesine izin verdim. Artık bunu yapmayacağım."

Cyrus bana bakıyor, derin bakışları beni incelerken kafası

karışıyor. "Artık beni kontrol edemeyeceksin," diyor.

Cyrus kapıya doğru ilerleyip onu açarken konuşmuyor.

"Al onu."

Gözlerim açılıyor ve şok içinde Cyrus'a bakıyorum ama muhafızlar odaya girerken o bana bakmıyor. Panik içinde geri çekiliyorum ve çaresizlik üzerime çöküyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Öfkeyle Cyrus'a doğru ilerliyorum, biri beni belimden yakaladığında ona uzanıyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, havayı pençeliyorum.

Kafamı geriye atıyorum, bir diğeri bana uzanırken kafatasım bir muhafızın burnuna çarpıyor ama acelemden Cyrus'un mührünü kullanıyorum. Güç kanıma hücum ederken ısı içimde dalgalanıyor.

Cyrus'un gücü bedenimi doldururken, eli belimde olan muhafızı çekip kemiği kolaylıkla kırıyorum. Cyrus karanlık bir ifadeyle beni izlerken ben odanın öbür ucuna koşup gömleğini bir yumruk dolusu kapıyorum. Eli hemen benimkinin üzerine yapıyor ve sıktığını hissedebiliyorum. Eğer onun mührünü kullanmıyor olsaydım, bileğim şimdiye kadar kırılmış olurdu.

"Majesteleri!"

Cyrus elini uzatıyor ve bana odaklanırken canavarları durduruyor.

"Benimle gerçekten kendi mührümü kullanarak mı dövüşmek istiyorsun Annalise?" diyor.

Mührün ısısı yoğunlaşıp yakıcı bir acıya dönüştüğünde irkiliyorum. Güç fazla gelmeye başladıkça bacaklarım yavaş yavaş uyuşuyor. Cyrus'un bakışları beni izlerken daralıyor, kızgınlığı parlıyor.

"Sana sadık olmaktan başka bir şey yapmadım. Bana istediğin gibi davranmana izin verdim. İradene boyun eğdim, Cyrus. Beni böyle cezalandırma. Bana bunu yapma. Eğer bunu yaparsan, bir daha asla eskisi gibi olamam," diye fısıldadım.

Cyrus'un ifadesi değişiyor ve beni şaşırtarak başını geriye doğru kaldırıp benimkine çarpıyor. Kafatasımın çatlama sesi odayı doldururken haykırıyorum. Kan alnımdan aşağı damlıyor, yere ve odaya sıçrıyor.

Beynim ne olduğunu anlamaya çalışırken dönüyor. Bu sırada mühür ısınmaya devam ediyor.

Cyrus beni yerden kaldırıyor ve bu sefer bileğimi kemiğimi parçalayacak kadar sert sıkıyor. ığlığım odayı dolduruyor ama Cyrus'un mührünün sıcaklığı dayanılmaz hale gelince kolumdaki acı neredeyse anında kayboluyor. Cyrus beni kolayca odanın diğer ucuna fırlatıyor ve yere düştüğümde acı içinde haykırıyorum, mühür sanki etimi yakıyormuş gibi hissediyorum.

"Nghh, Ah!" diye acı içinde inliyorum, yanıma yaklaşırken hiçbir şey yapamıyorum, canavarının karanlığı derisinden akıyor.

"Ne yaparsam yapayım, odamdan çıktıktan sonra eskisi gibi olmayacaksın."

Otuzuncu Bölüm

ANNALISE

T Odada büyük bir soğukluk var. Soğuk, her zaman olduğu gibi rahatlatıcı değil. Bilincim arttıkça hissettiğim acı da artıyor. Başım sanki son bir saattir kapıya vuruyormuşum gibi zonkluyor. Gözlerim çırpınarak açılıyor ama tavana odaklanmam biraz zaman alıyor. Görüşüm reddediyor ve sinir bozucu birkaç dakikanın ardından tavan nihayet ortaya çıkıyor.

Bu odayı tanımıyorum.

Yavaşça doğruluyorum, başım öfkeyle zonkluyor ve acıyı dindirmek için elimi başıma koymaya zorluyor. Odanın etrafına bakınırken, sonunda esintinin geldiği noktayı buluyorum. Pencere. Tamamen açık ve tanıdık bir figür önünde durmuş, esintiyi içiyor.

Beynim bana bu varlığın ne kadar tehlikeli olduğunu haykırırken, vücudum Cyrus'u bu kadar yakından görmeye doğal olarak tepki veriyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve bayılılmadan önce olanlarla ilgili anılar beni rahatsız ediyor. Cyrus'un yalvarışlarına ve öfkeme verdiği tepki endişe vericiydi. Ve şimdi bile, ona bakarken, neden ölmediğimi merak ediyorum. Konuşmaya cesaret edemiyorum ya da

dikkatini çekmek için. Ama uyanık olduğumu biliyor. Kalp atışlarımdaki değişimi ya da korkumun kokusunu duyabildiğinden eminim.

Cyrus pencereden arkasını dönüyor, duygusuz ifadesiyle beni inceliyor. Pencereden uzaklaşmaya karar vermeden önce bakışları yüzümde kalıyor. Ama ben hareket edemiyorum. Felç oldum.

Cyrus yatağın kenarına oturuyor, beni incelerken bakışları okunmuyor. Yüzüme uzandığında irkiliyorum ama korkularımı görmezden geliyor, başparmağı alnımda saç çizgime yakın belirli bir yerde geziniyor. Sonra başparmağı yavaşça yüzümden aşağı iniyor ve yanağıma odaklanıyor.

Yavaşça nefes alıyor.

"Bu yara izlerinin nasıl oluştuğunu biliyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum ama Cyrus başını sallıyor.

"Gerçekte ne biliyor musunuz?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum ve derin bir nefes alıp gömleğini çıkararak yara izli gövdesini ortaya çıkarıyor. Kumaşı yatağın üzerine koyarken Cyrus'un ifadesi yumuşaktı ve yara izlerinin boyutunu görmeme izin verdi. Hiç gerçek anlamda incelememiştim. Orada olduğunu her zaman kabul etmişimdir ama bu kadar yakından bakınca, yara izlerinin etini ve derisini kaç kez sardığını görebiliyorum.

"Hizmetçilerim beni zehirledi. Uyandığımda bir kurban gibi zincirlenmiştim. Zincirler dikenliydi insanlar derimi delip geçecek kadar güçlü bir toksin keşfettikleri için etime kolayca batıyordu. Bu onların kılıçlarında kullandıkları toksinle aynı." Cyrus acı acı kıkırdıyor, zihninin gerilerine ittiği belli olan bir anısını hatırlarken gözleri dalgınlaşıyor. "İki gün. Beni zincire vurup iki gün boyunca tavanda asılı tuttular, kanım yerleri kirletti."

Cyrus'un eli yavaşça benimkinin altına kayıyor ve yüzüne doğru çekiyor. Avucumu yanağına bastırırken teni sıcacık. Cildi pürüzsüz.

Avucumu yara izleri üzerinde gezdirirken gözleri benimkilerle aynı hizadaydı. Yara izleri gövdesinden yüzüne, oradan da kollarına doğru uzanıyor. Sonra elimi yüzünden, derinin pürüzsüz olmadığı göğsüne doğru çekiyor. Pürüzlü ve derin, geçmişte hiç fark etmediğim bir yara izini ortaya çıkarıyor.

"Yeterince zayıf olduğumda, babamın danışmanı - hayatının yarısından fazlasını babamın yanında geçirmiş olan adam - bu toksinle kaplı bir kılıç kullanarak göğsümü deldi ve kalbimi hedef aldı. Şanslıydım ki babam zamanında yetişip ölümümü engelleyebilmişti. Ama bu yaralar değil," diyor. Cyrusun eli aşağı iniyor ama benimki göğsünde kalıyor, üzerindeki yara izinin girintisini hissediyorum. Cyrus'un bana yaptığı işkenceyi düşününce kendimi güçsüz hissediyorum.

katlandım.

"Prese verilen zararın haberi yayıldığında, savaş ciddi bir şekilde başladı. Avcılar canavarların farklı formlarda olduğunu anlamadılar. Aramızda safkan olanlar ya da o soydan gelen kanı paylaşanlar var. Bir de gerçekte ne olduğumuzdan gittikçe uzaklaşan, ona erişemeyenler var. İnsanlar bunu bilmiyordu ve baskınlarını krallığın dışındaki köylere odakladılar, kadınları ve çocukları aldılar çünkü onlar kolay hedeflerdi. Silahlara olan talepleri arttıkça, ahlaktan yoksunlukları da arttı. Muhtemelen sizin meleziniz de bu şekilde ortaya çıktı. Yıllar sonra savaşmak için güçlü canavarlara ihtiyaçları olduğunu fark ettiler ve her pusu kurduklarında en güçlülerinden birine odaklanmaya başladılar," diyor Cyrus.

Bir kez daha pencereden dışarı bakar.

"Babam bir köyü korumaya çalışırken yakalandı. Yalnız olsaydı, yer değiştirebilir ve kendini koruyabilirdi. Ama neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Babamın hüküm sürdüğü günlerde insanlar ve hayvanlar bir arada yaşıyordu. Bazı köyler savaşla birlikte bu durumu değiştirmede ve bu köyler

avcılar saldırılarına odaklandılar. Oradaki insanların hayatları umurlarında değildi. Sadece kralın orayı koruyacağını ve kendini feda etmeye hazır olduğunu düşünüyorlardı. Babam o insanların kaçabilmesi için tek başına bir avcı ordusunu durdurdu. Babam saltanatının her saniyesini iyiliksever bir hükümdar olarak geçirdi."

Cyrus'un yanağından bir damla gözyaşı süzülürken gözlerim açılıyor.

"Ve bunun için onu öldürdüler. Kafasını kestiler, benimle alay etmek için bir kazığa geçirdiler ve sanki hepsinin hayatta olmasının sebebi o değilmiş gibi onu ortadan kaldırdılar" diyor.

Cyrus derin bir nefes alarak bakışlarını indirir. Babasının ölümünün acısı hâlâ tazedir. Öldürülmesinin üzerinden çok zaman geçmedi. Ama ben Cyrus'u her zaman güçle ve ne gerekiyorsa yapmakla özdeşleştirmişimdir. Babasının ölümünün neden olduğu fiziksel yarayı görmek şok edici.

Cyrus acı acı kıkırdıyor ve sonunda bana bakıyor. Beni izlerken bakışlarını nefret kaplıyor ve şimdi nefretinin nereden kaynaklandığını her zamankinden daha iyi anladığımı hissediyorum. Ama daha bitirmedi.

"Annem güzellik, zarafet, güç ve güvendi. O, olmak için çabaladığım her şeydi. Babamla evliliği tamamen kendi seçimiydi. Asıl soydan geliyordu. Bu nedenle de babamla evlenmesi hoş karşılanmadı. Bugüne kadar onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Geldiği dünya hakkında hiçbir şey. Ama saf olduğu için güçlüydü. Babamdan çok daha güçlüydü. Ne yazık ki, bir çocuk yarattığında, tüm gücü kayboldu. Hamilelikleri onu zayıflattı. Ve kardeşime hamile kaldığında, insanlar dünyayı ondan kurtarmanın zamanının geldiğini düşündüler. Kardeşimi rahminden söküp almalarını izledim. Ve onun beni korumak için son nefesini verişini izledim."

Cyrus travmatik olayı yeniden yaşarken odayı sessizlik kaplar. Nefreti çok açık. Sevdiği her şey insanlar tarafından elinden alınmıştı.

Ve o bana bu bilgileri açıklamaya devam ettikçe, kendimi bunun nereye varacağını merak ederken buluyorum.

"Babama, onun kurallarına uyacağıma dair yemin ettim. İnsanlar kolektif hareket etmez. Birkaç kişi için herkesi suçlayamazsın, derdi. Ama elimde kalanları aldıkları gün - tüm o acılardan sonra - toplumumda insanlara yer olmadığına karar verdim," diyor.

Esprili bir şekilde gülüyor, beni inceliyor.

"Sonra seni buldum - bir istisna - nehrin yanında duran, bana yalan söylemeye çalışan saf bir insan. Seni aklımdan çıkarmaya ve davrandığım gibi davranmaya çalışsam da beni büyülemeye devam ettin. Ve sonra, sanki farklıymışsın gibi davrandın. Ve kendini bana kanıtlamak için aptalca tehlikeli bir duruma atladın. Düşündüm ki, eğer sen beni senden her şeyini alan bir yaratıktan daha fazlası olarak görebilirsen, ben de seni benden her şeyimi alan yaratıklardan daha fazlası olarak görebilirim."

Şok oldum, Cyrus gülümsüyor. Yumuşak bir gülümseme ama yüzüme doğru uzanırken orada duruyor. Saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, başparmağını çeneme sürterken gözleri yavaşça yüzümde geziniyor, her bir özelliğimi ezberliyor, en çok arzuladığı yerlerde oyalanıyor.

Sonra ifadesi değişir.

"Sen bir hataydın, Annalise. Bu dünyada en nefret ettiğim şey olan sana asla dokunmamalıydım. Seni asla bundan daha fazlası olarak görmemeliydim. Gardımı düşürmeme ve hissettiğim her şeye karşı gelen cazibeme teslim olmama izin verdim. Ve bu cazibeyi bir çocuğa dönüştürdüm, mücadelemizi onun hayatına davet ettim... Hata yaptım," diyor gülümsemesi düşerken ve eli düşerken.

Cyrus arkasını dönüyor, sırtı bana dönük. Bir süre sonra ayağa kalkıp tişörtünü giyiyor. Derin bir nefes alıyor ve bana dönüp elini uzatıyor.

"Benimle gel," diyor.

Battaniyeleri yavaşça geriye itip elimi Cyrus'un elinin içine koyuyorum. Odadaki gerilim yüzünden nefes almak imkânsız gibi geliyor. Cyrus ürkütücü derecede sakin, o kadar ki her an patlamasını bekliyorum. Onu kapıya kadar takip ediyorum ve kapıyı iterek açtığında yabancı bir salonla karşılaşıyorum. Şok oluyorum, Joan ve Prim kapının diğer tarafındalar, biz çıkarken bakışlarını yere eğmiş selam veriyorlar.

Bakışlarımı Joan'dan ayırmıyorum ama yanımdan geçerken bana bakmayı reddediyor.

Cyrus merdivenli açık bir alana ulaşana kadar beni sessizce yönlendirmeye devam ediyor. Gözlerim açılıyor ve büyük pencerelerin dışındaki yabancı çevreye bakarken içimi bir korku kaplıyor. Perdeler geriye çekilmiş, doğal ışığın içeri girmesine izin veriyor. Cyrus'un sarayından uzakta, kar yağın dağlardayız.

Cyrus'a kocaman gözlerle bakıyorum ama o zaten beni izliyor, ona meydan okumamı bekliyor. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde pencerelere bakıyorum.

"Majesteleri..." Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kesiyorum.

Beni buraya o getirdi. Sonuna kadar gitti ve beni saraydan, Ciel'den uzaklaştırdı. Ama o gece bana yaptığı işkenceden sonra aynı şekilde tepki veremem. Hayatta kalmak istiyorsam olmaz. Pencereden dışarı bakarken gözlerimde yaşlar oluşuyor. Ayak sesleri havayı dolduruyor, ardından hizmetkârların selamları geliyor. Yavaşça döndüğümde hizmetkârlarımın girişte, ortalarında yeni bir hizmetkârla birlikte görüyorum. Onu tanıyorum. Yemek sırasında kurtardığım kadın. Hizmetkâr kıyafetleri giymiş, önümüzde titrerken gözleri yere bakıyor.

"Öne çık, köle." Cyrus'un sesi duvarlarda yankılanıyor ve kadın onun talimatlarına uyuyor.

"Dehşete kapılmış gibi bakma Annalise. Oğlunu bu kadar güvenle takas ettiğin şey bu," diyor soğuk bir şekilde.

şok içinde Cyrus'a bakıp başımı sallıyorum. Ama yine de bir zamanlar yaptığım gibi tepki verecek çaresizliği ya da cesareti bulamıyorum.

"Majesteleri... lütfen..."

"Lütfen, ne? Krallığımı, çektiğı sıkıntıların çoğundan sorumlu olan insanları ilk sıraya koyan birine mi teslim edeyim? Ya da belki de onları bir canavar olan oğlunun refahından üstün tutan birine. Benden istediğın bu mu?" Beni incelerken yüzünde soğukkanlı bir ifade var.

"Sana söylemiştim. İnsanlar *asla* krallığının bir parçası olmayacak. Onları birçok kez bize tercih ettin. Bu yüzden halkınızla birlikte sarayımdan ve oğlumdan uzak durun," der.

Cyrus cevap veremeden benden uzaklaşıyor ve sanırım çıkışa doğru ilerliyor. Ben ne yapacağımı bilemez bir halde yerin ortasında öylece kalakalıyorum. Ama yavaşça, onu takip ederken ayaklarım hareket ediyor. Bilmediğim koridorlarda hızla ilerliyorum ve tam büyük çift kapının önünde dururken ona yetişiyorum.

"Majesteleri."

Duraklıyor, yüzünü bana dönüyor, tüm şefkati kaybolmuş. Beni tıpkı hikayelerindeki insanları gördüğü gibi görüyor. Onun gözünde, ben sadece ona sıkıntı veren başka bir insanım.

"Ne yapabilirim? Ne yapmamı isterdin? Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım," diyorum umutsuzca.

Yumuşak bir kahkaha atarak durduğum yere doğru ilerliyor ve parmağını çenemin altına koyuyor. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için sessizce eğilmeden önce bakışlarımı kendisiyle buluşturmak için kaldırıyor. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken öpücüğü nazik. Ellerimi sessizce göğsüne koyuyorum, o çekilirken gömleğinin kumaşına tutunuyorum.

"Artık sana ihtiyacım yok, Annalise. Senin değerin bana sunabileceğin şeyde yatıyor ve şimdilik bu hiçbir şey. Anlaşıldı mı?" diyor.

Dehşet içinde Cyrus'a bakıyorum, parmaklarım yanımda gevşiyor. İfadeleri, ruh hali, hepsi birden anlam kazanıyor. Kendini benden soyutlamıştı. Bana baktığında ne eğlence ne de neşe görüyorum, hiçbir şey. Dünyada en nefret ettiği şey benim. Zerre kadar acıma ya da sabır yok. Hiçbir şey yok.

"Cyrus..."

Yüz ifadesi hafifçe değişiyor ama tepki vermiyor. Konuşmuyor. Kapıyı açıp arkasından kapatıyor, takip etmeyeceğimi biliyor. O giderken bacaklarım artık beni tutamıyor. Yere yığılıyorum, artık nefes alabilecek durumda değilim. Nefesim sürekli kesilirken göğsüm kabarıyor ve gözyaşlarım kontrolsüzce dökülürken alnımı yere bastırıyorum. Ve acım kendini bir feryat sesine dönüştürürken, başımı geriye atarak boş araziden duyulmasını sağlıyorum.

Bölüm Otuz Bir

ANNALISE

Bir hafta sonra.

H Buraya nasıl geldim? Nasıl oldu da böylesine anlamsız bir varoluşa sahip oldum? Nehre yaptığım bir yolculuk hayatımı nasıl değiştirdi? Daha mı kötü?

Aynanın önünde sessizce durup bir kez daha kendime bakıyorum. Bakışlarım şu anda alnımda, dul kadının tepe noktasının hemen altında bulunan küçük yara izine kayıyor. Bunu bana Cyrus yaptı. Cyrus tüm gücüyle bana vurdu, canavarının öfkesinin beni ele geçirmesine izin verdi. Tüm bunlar, canavarlara karşı konuştuğum ve bir insanı benimkinden daha iyi bir kaderden kurtardığım için oldu. Kendime baktığımda üzüntü ya da korku hissetmiyorum.

Öfke hissediyorum.

Bu dünyaya, Cyrus'un bir savaş başlattığımız için bize bahşetmeye kararlı olduğu kaderden insanlığın kaçınmasına yardımcı olacak bir araç olarak doğdum. Ancak

Avcıların aptallığı ve kontrol eksikliği yüzünden beni aldılar ve dünyadan sakladılar. Güçlü olmam ve sadece bir canavara karşı koymakla kalmayıp Cyrus gibi bir canavarla savaşabilmem gerekiyordu.

Hayatım boyunca kaderimi gerçekleştirmekten alıkonuldum. İnsanlar beni doğduğumdan daha fazlası olarak görmeye çalıştı: bir araç. Ben bir amaç için kullanılan bir araçtan başka bir şey değilim. Açıkçası, hayatımın bir amacı yok. Avcıların benden istediği şey olmasam bile, yine de birinin hayatında bir araçtan başka bir şey olamadım.

Ben Cyrus'un kendisinden nefret ettiği arzuyum.

Cyrus'un kalbinde insanlığa karşı özel bir nefret var ve gerekçesini açıkladığından beri bunun nedenini anlıyorum. Onun yerinde olsaydım, ben de insanlardan tüm varlığımla nefret ederdim. Ama o bir insana aşık olma hatasını yaptı. Birinden çocuğu oldu.

Ve zihni bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Yatak odamın kapısı açılıyor ve Joan başı öne eğik içeri giriyor. Geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı ve bunun utançtan mı yoksa acımadan mı olduğunu bilmiyorum. Yemeği masaya koyarken sessizce onu izliyorum, geri çekilip bana bakıyor. Bir süre beni inceliyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor.

"Anna... yemek yemelisin," diye mırıldanıyor.

Yanan ocağın başında durmak için sessizce aynadan uzaklaşıyorum. Sıcaklık tenime sızarak hoş bir his veriyor. Dönüp malikâneye bakan pencereden dışarı bakıyorum. Kar kalın, verandadaki korkulukları kaplıyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

Joan cevap veryüzümü ona dönüyoruz ve öfkemi dışa vuruyorum.

"Neden yemek zorundayım? O benim hayatımı aldı. Ben onun için bir bedenden başka bir şey değilim, hatırladın mı? Ben onun oğlunun annesi değilim; o bu onuru bir canavara veriyor ve beni tekrar bayıltıp çocuğunu da alana kadar canı ne zaman isterse sikmesi için kilit altında tutuyor!" Bağırıyorum.

Odayı bir kez daha sessizlik kaplıyor. Joan bana yaklaşıırken tereddütlü görünüyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor.

"Bu doğru değil. Ona biraz zaman ver. Sakinleşecek ve hatasını anlayacak ve-"

"Dur artık!" Joan'ın getirdiği tabakları kapıp odanın öbür ucuna fırlatarak çığlık atıyorum.

Her biri paramparça oluyor ve kapı açılıyor, daha fazla hizmetçi neyin yanlış olduğunu görmek için içeri koşuyor, bunun benim öfkem olduğunu anladıklarında duruyorlar. Öfkemi Joan'dan çıkarırken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Sadakatinin nerede yattığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Onun için beni sürekli izliyor, söylediğim ve yaptığım her şeyi rapor ediyorsun. Benim iyiliğimi umursuyormuş gibi davranma. Sen onun için buradasın. Artık bana ne yapacağımı söyleme. Senin sözlerin onun sözleri," diye çıktım.

Joan şok içinde beni izliyor, yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirliyor ve ben de onun tepkisizliği karşısında bakışlarımı kısıyorum.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Daha önce hissetmediğim bir nefretin içimi kemirdiğini hissediyorum. Joan elini uzatarak bana doğru küçük bir adım atıyor.

"Anna-"

"Çık dışarı dedim!"

Ben de dönüp odadaki herkese bakıyorum. Her bir yaratık bana acıyan bakışlarla bakıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Onların merhametine inanmıyorum. Onların hepsi

Tıpkı Cyrus gibi. Şu anda Cyrus'la ilgili hiçbir şeye bakmaya dayanamıyorum. Her zaman olduğu gibi tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Hepiniz dışarı çıkın! Gidin!" Çığlık atıyorum.

Hizmetçiler odadan dışarı fırlıyor, ben de onları kapıya kadar takip edip iki elimle kapıyı çarpıyorum. Başımı tahtaya yaslayıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Kapıyı kilitleyip balkona çıkıyorum. Soğuk hava saçlarımı yüzüme savuruyor, çığlığım dudaklarımdan dökülürken yanaklarımı yakıyor. Ama bu benim için yeterli değil. Ellerimi tırabzana dayayıp, boğazım düğümlenene ve çığlıklarım hıçkırıklara dönüşene kadar tekrar tekrar çığlık atıyorum.

"İşte orada."

Başımı sesin geldiği yöne doğru kaldırıyorum. Dehşetle görüyorum ki Elias balkonumun duvarına dayanmış, beni incelerken dudaklarında muzip bir sırıtış var. Beyazlar giymiş, kenardan uzaklaşırken karla bütünleşiyor.

"Seni o partide görmek, *o* kadının nerede olduğunu anlamaya çalışırken beni delirtti. Hayatı canavarlar tarafından alt üst edilen kızgın prenses neredeydi?" diye soruyor.

Beni incelerken şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Neden bilmiyorum," diye fısıldıyorum. Elias sadece dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Tabii ki hayır. Sana o hayatı unutmanı söyledi, değil mi? Ve nedense sen o ne derse onu yapıyorsun. Her sözüne bir müjde gibi sarılıyorsun," diyor alaycı bir tavırla.

Beni incelerken bakışları hafifçe kayıyor, gülümsemesi azalıyor.

"Neden buradasın?" Dikkatini çekerek soruyorum.

Beni dikkatle inceliyor, eli kılıcının kabzasında duruyor.

"Senin için tabii ki. Bunca zahmete sadece kral dişlerini gösterdiğinde gitmek için mi katlandığımı sanıyorsun?" diye gülüyor.

Hemen alarma geçip ayağa kalkıyorum. Elias hareketimi gözleriyle takip ediyor ama kıpırdamıyor. Bakışları en az Cyrus'un ki kadar sinir bozucu ama Elias'ın bu anlayışlı bakışlarının amacını bilmiyorum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum. Elias omuz silkiyor, hareket ediyor.

"Çok zor olmadı. Son derece sadıksın ama kralın bunu görmediği çok açık. Sanırım bunun benim topraklarımda olmanla bir ilgisi var. Tek yapmam gereken aklına şüphe sokmaktı. Seni göndermesini beklemiyordum. Sadece kendisini senden ayırmasını bekliyordum ama benim için işin kolay kısmını halletti," diyor.

Üzerimde durduğu süre uzadıkça korku omurgamdan yukarı doğru tırmanmaya başlıyor. Ama en azından neden burada olduğunu, beni hedef aldığını anlamak için kendimi sakin kalmaya zorluyorum.

"Eğer Cyrus burada olduğunuzu öğrenirse, o-"

"Sanırım sürgün ettiği insanla burada olmamı umursamayacak kadar kendi krallığıyla meşgul olacak," diye kıkırdıyor.

Elias ağır ağır beni inceliyor, kapıya yaklaşıyor.

"Neden benim peşimdesin?" Titreyerek soruyorum.

Elias'ın neşesi üzerimden geçerken kayboluyor. Bakışları ürkütücü ve neye baktığımı çözemiyorum.

"Seni istiyorum. Yüzün, vücudun, kanın... hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde beni çağırıyor" diyor.

Yüzüme uzandığında irkiliyorum, saçlarımı alnımdan uzaklaştırmadan önce parmakları çenemde geziniyor. Cyrus'un oraya yerleştirdiği yara izini incelerken dudaklarında bir çatıklık oluşuyor ve başparmağını iz üzerinde gezdiriyor.

"Canavarımın isteklerini reddedecek kadar aptal değilim," diyor hınzırca. Yavaşça nefes alıyorum, gözlerim açılıyor.

"Ama bir savaş başlatacaksın," diye fısıldadım.

Elias'ın gülümsemesi beni incelerken genişliyor. Gözleri hafifçe kayıyor ve kılıcını çekiyor. Gözlerimi kapatırken bir çığlık kopuyor ama bıçakların çarpışması dikkatimi çekiyor.

Önümdeki manzarayı gördüğümde gözlerim açılıyor. Elias'ın kılıcı Joan'ınkiyle çarpışırken dudaklarında geniş bir sırıtış var.

"Joan-"

"İçeri gir, Anna!" diye bağıyor.

Bir adım geri çekiliyorum ama Elias beni görüş alanına almış durumda, gülümsemesi hınzırca görünüyor. Bıçağını kaldırıyor, eli genellikle Cyrus'un vücudunu kaplayan karanlık kütleye kaplı, Joan'ın karnına nişan alıyor. Joan kaçıyor ve bıçağını tekrar kullanmak için dönerek adamın boğazını hedefliyor. Kılıç kullanmada uzman olduğu her halinden belli olan Joan kıvrak hareketler yapıyor.

"Kralın kadınına izinsiz girmeye nasıl cüret edersin!" diye bağırır.

Dönüp balkon kapısına doğru koşuyorum. Elim kapı koluna birkaç santim kalmıştı ki bir bıçak yüzümün yanından geçip çerçeveye saplandı. Bir çığlık atarak Joan ve Elias'la yüzleşmek için dönüyorum. Elias bu fırsatı kullanarak Joan'ın göğsüne bir darbe indiriyor ve onu yanımdan uçarak balkon kapısından içeri gönderiyor.

"Joan!" Adını haykırıyorum, enkaza doğru koşuyorum ve onu bir tahta ve cam yığınının içinde görüyorum, kıyafetleri parçalanmış, yüzünün yan tarafından kan akıyor. Yanına düşüp ölümcül yaraları olup olmadığını kontrol ederken, beni kenara itip ayakta durmaya çalışıyor.

"Lütfen kaç Annalise. O senin için bir tehlike," diye homurdanıyor.

Kılıcını sıkıca tutuyor ve Elias odaya girerken ona doğrultuyor. Joan'ı yerden kaldırıp yanımdan geçerken hareketleri çok hızlı.

"Hayır! Dur!" Ona bağıryorum ama bana aldırış etmiyor. Joan'a odaklanmış durumda, ön kolundan sızmaya başlayan koyu duman yavaşça elinin Joan'ın boğazına dolandığı yere doğru ilerliyor.

"Bırak onu." Onunla konuşurken sesi soğuk, ama ona bakarken bıçağını sıkıca kavramaya devam ediyor.

"Bunun sizin uysal hizmetkarınız olması gerekmiyor muydu? Şimdi bile sana yalan söylüyorlar. Daha ne görmek gerekiyor? Seni zerre kadar umursamayan insanlara bu kadar sadık kalmanı sağlayan nedir?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum, dilimi tutuyorum. Ciel'den haberi yok. Bilseydi, neden kalmak için bu kadar çaresiz olduğumu bilirdi. Ve Ciel'i bir tehdit olarak görürdü. Şimdiden krallığa zarar vereceğini ima etti. Cyrus'un Ciel'i her türlü tehditten koruyabilmesi için dua edebilirim. Joan'ın bana bakışı da bunu doğruluyor. Ona söyleyemem. Cyrus'un mührünü kullanma düşüncesi aklımdan geçiyor ama onu en son kullandığımda neler olduğunu hatırlıyorum. Onunla bana zarar verdi ve bunun gerçekleştiğinden haberi yok. Beni sarayın içinden öldürebilir.

Ben güçsüzüm.

"Lütfen, bırakın onu," diyorum usulca.

"İşte, tam orada. Bu garip sadakatin nereden geldiğini anlamıyorum. Hayatındaki her kötü şeyden o sorumlu. Onu senin yanına yerleştirdiği andan itibaren sana yalan söyledi. Neden onu bağışlamamı istiyorsun?" Elias soruyor.

Bana bakıyor, gözlerinde korkunç bir parıltı var.

"Sana özgürlük verebilirim, Anna. Bu krallıktaki her şeyi yok edebilir ve sana hem kendi halkını hem de benimkileri yönetebileceğin bir dünya verebilirim."

diyor, sırtarak.

Joan bu fırsatı saldırmak için kullanır ve her iki bacağını da onu tutan kolun etrafına getirir. Ardından serbest elini kullanarak dirseğini indiriyor. Gerginliğin altında kırılan kolunun gürültülü çatırtısı havayı dolduruyor. Adam yere yığılırken, kadın onun momentumunu kullanarak onları yere yuvarlıyor ve bıçağını hazır tutuyor. Bıçağını adamın boğazına doğru savuruyor.

Elias kaçıyor, yumruğunu kapatıp kadının kaburgasına vururken kızgınlığı belli oluyor. Elias bıçağı kaptığı gibi onu fırlatırken yüksek sesle çıkan çatırtı odanın içinde yankılanıyor. Onun üzerinde durup saçlarından yakalıyor. Kadın ona meydan okurcasına bakıyor, bakışlarında hiç korku yok. Artık onun bir savaşçı olduğu çok açık. Asla bir hizmetçi olmadı ve şu anda olduğu gibi hayatımı korumak için her zaman yanımda oldu.

"O senin değil, yabancı. Sana asla boyun eğmeyecek. Ve sen bunu hayatınla ödeyeceksin," diye yönetiyor.

Elias'ın bakışları daralıyor ve Joan'ın kılıcını alıp ona saplıyor. Derisini kolayca deler, arkasındaki sütunun derinliklerine saplanır ve vücudunu sütuna sabitler. Elias onu izlerken dudaklarından kan akıyor, gözleri acıyla irileşiyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

Ayağa kalkıp odanın öbür ucuna koşuyorum ama Elias beni belimden sertçe yakalıyor ve ondan uzak tutuyor. Joan'ın kanlar içinde yere yığılmasını izlerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Ama Elias'ın işi bitmemişti. Ayağını göğsüne bastırıyor, kemiklerinin çatırtısı duyulurken gülümsemesi korkutucu.

"Ya da belki sen kendininkiyle ödersin," diye kıkırdıyor, ona bakarak. "Eğer hayatta kalmayı başarırsan, kralına başıboş insanı sahiplendiğimi söyle. salonlarında dolaşmasına izin verdi."

Otuz İkinci Bölüm

CYRUS

"**M** Ama? ...Anne!" Ciel odanın içinde onu ararken göğsümü kemiren suçluluk duygusuyla savaşmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. İşimden başımı kaldırdığımda onun sehpaye doğru yürüdüğünü ve annesini aramak için çarşafı kaldırdığını görüyorum. Bakışları annesini bulmak için çalışma odamda hızla yer değiştiriyor.

Bir haftadır böyle. Uyanıp onu arıyor, gelmeyince de telaşlanıyor. Bu yüzden çoğu gün onunla ben ilgileniyorum ama bir süre sonra benden bıkıyor ve onu istiyor.

"O burada değil," diyorum.

Ciel sesimi duyunca hızla dönüyor, sözlerimin anlamını kavrarken kaşları çatılıyor. Onun hakkında olumsuz bir şey söylemek için dilimi ısıtıyorum, Ciel çılgılık attığında önümdeki kâğıtlara bakıyorum.

"Anne! Mamamama! Maaama!"

Çalışma odamın kapısı açılıyor ve genellikle ona göz kulak olan hizmetçi içeri girmeye çalışıyor. Ama elimi kaldırıp onu durduruyorum. Ben devam ediyorum

Ciel'in durduğu yere gitmeden önce odadan çıkana kadar onu izliyorum. Çığlık atmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Elimi sırtına hafifçe sürterek onu kucağıma .

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Ciel onun neden burada olmadığını anlamıyor ve bu onu üzüyor. Kollarımda onunla çalışma odamdan çıkarken derin bir nefes alıyorum, yanımdan geçerken selam veren hizmetkârları görmezden geliyorum. Ciel başını nazikçe göğsüme yaslıyor, sarayda yürürken kalbimin sesini dinliyor ve bu durumda kendi akıl sağlığını bulmaya çalışıyor.

Koridorlar boş, dünya karanlık ve göğsüm ağrıyor. Her şey şehvetime bağlı, olgunlaşmamış bir canavar olduğum için başladı. Haddimi aştım. Düşmanımın yaşamasına izin verdim, onu gördüğüm anda öldürmem gerekirken başına gelenleri kadere bağladım.

Hayatımın akışını değiştiren o anı düşündüğümde, onun hayatını bağışlarken ne düşündüğümü saptamaya çalışıyorum. Onu öldürmek için o kadar çok haklı an ve fırsat vardı ki, etrafındaki pek çok köleyi pişmanlık duymadan öldürdüm. Ama iş bu kadarı ona yüklemeye geldiğinde, bedenim bunu reddetti. Şimdi onu bir kez daha hayatımdan çıkardığım için kendimi huzurlu hissetmiyorum.

Ölü gibi hissediyorum.

Ciel ve ben aynıyız.

Yenilenmiş kanada varana kadar saraydaki yürüyüşüme devam ediyorum. Çift kapıdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken muhafızlar hafifçe eğiliyor. Annemle babamın portrelerinin önünde duraklıyorum, bu da göğsümdeki ağrının daha da artmasına neden oluyor. Anneme odaklanıyorum, yumuşak gülümsemesi içimde hafif bir rahatlama yaratıyor. günden beri onun ölümünden hiç bahsetmemiştim. Babam onun adının duvarlar arasında konuşulmasını yasaklamıştı.

ve ben de bu geleneği sürdürdüm. Annemin soyunun duyulmasının tehlikeli olduğunu biliyorum. Sadece bana değil, Ciel'e de geçti.

Ona bakıyorum, meraklı bakışları anneme odaklanmış. Hayatım boyunca hissettiğim boşluğun sebebi annemin ani ölümü. Konuştuğumda Anna'ya kızgındım ama bu hafta bana onları ayrı tutamayacağımı kanıtladı. Malikânedен ayrılırken annemin ağlama sesleri aklımdan çıkmıyor ve hafta ilerledikçe bu seslere Ciel's de eşlik ediyor.

Ailemden uzaklaşıp Annalise'le paylaşacağımız odaya doğru ilerliyorum. Ciel'in beşiği yatağın yanında, oyuncakları ise yerde duruyor. Ciel'i yatırıp yatağın kenarına oturduğumda göğsümdeki ağrı artıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, sandalyenin üzerine serilmiş olan, annemin yemek gecesi giydiği elbiseye doğru ilerliyor.

Birlikte atacağımız bu yeni adım için heyecanlıydım. Onun hazır olmadığına dair işaretleri fark etmeyerek heyecanımın içinde kaybolmama izin verdim. Onu asla rahat edemeyeceği bir role zorlamaya çalıştım ve tüm bu süre boyunca Ciel'e olan sevgisinin farklılıklarımızı görmezden gelmesini sağlayacağını umdum. Ama o Ciel'in damarlarında insan kanı dolaştığını düşünüyor. Onun neye dönüşeceğini kabul etmeyi reddediyor - zaten sergilediği şeye.

Başımı onunkine çarptığımda yüzünde beliren şaşkın ifade zihnimde dans ediyor.

"Siktir," diye fısıldadım, başımı ellerimin arasına aldım.

"Sana sadık olmaktan başka bir şey yapmadım. Bana istediğin gibi davranmana izin verdim. İradene boyun eğdim, Cyrus. Beni böyle cezalandırma. Bana bunu yapma. Eğer bunu yaparsan, asla eskisi gibi olamam."

Yine de doğal içgüdüsüne karşı gelerek onun için benimle savaştı. Onun Ciel'le etkileşimini izlediğim onca zamanı düşünüyorum. Ona her baktığında bakışlarında asla kötü niyet yoktu. Olduğu şeye karşı asla bir nefret yoktu. Onu oğlu olarak görüyordu. Ve bir kez, bu benim için yeterliydi. Ona verdiğim çocuktan, babasının kim olduğunu ve ne olacağını bilerek doğurduğu çocuktan zevk aldığını görmek hoşuma gidiyordu.

Anna ne zaman şiddete başvursa, bunun nedeni Ciel'in onu elinden alma tehdidiydi. İçimden acı bir kıkırdama geçiyor. Anna'nın Ciel'i nasıl sevdiğine baktığımda annemi görüyorum. Annem beni korurken öldü. Anna da aynı şeyi çocuğu, nefret ettiği canavarın oğlu Ciel için yapardı.

Ciel kumaş parçasını avucunda sıkıp yüzüne götürürken usulca gülümsüyorum.

Anna Ciel'i oğlu olarak görüyor olabilir ama halkımı kendi düşmanı olarak görüyor. Ona canavarların kraliçesi olabileceğini kanıtlaması için sürekli şans verdim ama başarısız oldu. Ve şimdi, onu uzağa gönderdim. Ciel'in elbisesinin içinde rahat etmesini sessizce izliyorum.

Bir kez olsun ne yapacağımı bilmiyorum.

İnsanların imparatorluğumun bir parçası olmasına asla izin vermeyeceğim. Ama neden Annalise bir istisna?

"Dada!"

Ciel'in bana bağırmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Annesinin elbisesini tutarken kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor. Bir avuç kumaş tutmuş, çılgınca bana doğru sallıyor. Bana gülümserken tıpkı annesine benziyor ve göğsümdeki özlem dolu sızıyla mücadele etmekte zorlanıyorum.

"O zaman bir ziyaret edelim, olur mu?"

Bir şey hissettiğimde Ciel'i almak için hareket ediyorum. Çok zayıf; ayak sesleri. Ciel'i hızla kaptığım gibi, inşa ettiğim gizli odaya doğru ilerliyorum.

kitaplığın arkasında. Gizli kolu hızla geri çekiyorum, dişlilerin gıcırdamasını ve kapının açılmasını dinliyorum. Kitaplığı öne çekip Ciel'i içine yerleştiriyorum. Ayak sesleri artık daha aceleci, zırh şingırtıları da buna eşlik ediyor. Onlardan çok var.

Ciel'e bakıyorum.

"Burada kal. Ben senin için geri gelene kadar sessiz kal."

Gözleri kocaman açılmıştı ve ben de son bir kez yüz hatlarını inceleme fırsatı buldum. Saçları benim rengimde çıktı ve gözleri de canavarlarınkine benziyor. Ama yüz hatları tamamen annesine ait. Bana gülümsüyor, ben onu incelerken usulca kıkırdıyor.

"Geri döneceğim," diyorum.

Kitaplığı iterek kapatıyorum ve odanın diğer tarafına geçiyorum. Bakışlarımı kapıya odaklayarak içimdeki canavarın kendini göstermesine izin veriyorum. Ben yer değiştirdikçe sarayın sesleri daha da belirginleşiyor. Uzaktan çığlıklar geliyor. Saldırı altındayız.

Odanın kapısı açılıyor ve zırhlı yaratıklar ortaya çıkıyor. Bakışlarım vücutlarının dumanla kaplı rastgele kısımlarına kayıyor. Çok zayıflar.

"Umarım hayatlarınızla barışmışsınızdır. Çünkü ben onları sona erdirmek üzereyim."

Otuz Üçüncü Bölüm

CYRUS

I Ben bir aptalım. İnsanlara duyduğum nefretin çöküşüm olmasına izin verdim. Düşmanım bunu fark etti ve mükemmel bir şekilde kullandı, beni tamamen savunmasız ve benim için önemli olan tek şeyi korumaktan uzak bıraktı.

Bir insan.

Atımın üstünde malikâneye doğru olabildiğince hızlı ilerlerken orman kararmaya başlıyor. Onu bizden asla ayırmamalıydım ve onu asla bu kadar uzağa yerleştirmemeliydim, özellikle de Elias ilgisini dile getirip her fırsatta ikimizi de kasıtlı olarak yemlerken. Tehditlerimin yeterli olacağını düşünmüştüm. Geçmişimi ve hangi soydan geldiğimi açıkça biliyor ama bu benim olana elini sürmemesi için yeterli değildi.

Haftalarca beni izledi, krallığımı ve halkımla nasıl etkileşim kurduğumu öğrendi. Bir insan olan onun için savaşa gireceğimi düşünmüyor, özellikle de onu krallığın dışına gönderdiğimden beri. Beni meşgul etmek için saraya saldırı emri verdi. Gönderdiği canavarların hiç şansı olmadığını biliyordu.

Anna'nın savunmasız kalacağı kadar uzun süre beni uzak tutmak istedi. Bana söylediği sözler aklımdan geçiyor ve öfkemi körüklüyor.

"Ona sunacağın hiçbir şeyi istemediğini kanıtladı."

Ormanda koşarken içimi büyük bir umutsuzluk kaplıyor. Annalise söz konusu olduğunda o kadar çok hata yapıyorum ki, bu en kötülerinden biri. Başkalarının sözlerinin kararımı gölgelemesine izin verdim ve güvensizliğimin önümde duran şeyden daha ağır basmasına izin verdim. Başarısız oldum. Olası her testte başarısız oldum ve şimdi bunun bedelini sadece halkım değil, muhtemelen Annalise de ödeyecek.

"Siktir!" Bağırıyorum.

Ağaçların arasından arazinin tepesi görüldüğünde kan kokusu burnuma çarpıyor. Yaklaşırken kalbim hızla çarpıyor. Eğer bu mesafeden bu kadar kan kokusu alabiliyorsam, o zaman kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var demektir. Patikadan yukarı çıkarken malikâne sessiz. Beni karşılayacak ne bir muhafız ne de bir hizmetçi var. Ama dışarıda hiç kan izi görmüyorum.

O önden dönüp merdivenleri koşarak çıkarken ben de atımdan atlıyorum. "Cyrus, bekle!"

Felix'in çağrılarını duymazdan gelip kapıları iterek açıyorum. Ezici kan kokusunun saldırısına uğradım. Önümdeki katliama bakarken gözlerim açılıyor. Cesetler yerlere saçılmış ve tavana asılmış, her biri vahşi bir şekilde kesilerek açılmış. Bütün hizmetkârlar ve muhafızlar öldürülmüş. Felix'in ayak seslerini duyuyorum, muhafızlarımın geri kalanıyla birlikte malikâneye giriyorlar, dehşet mırıltıları havayı dolduruyor.

"Hepsini kesin. Şimdi!" Bağırıyorum.

Bakışlarım Annalise'in yatak odasının kapısını çevreleyen kana kayıyor ve hızla merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı iterek açıyorum. Dehşet içinde manzarayı hızla inceledim. Her yerde kan vardı ama hiçbiri Annalise'e ait değildi.

Anna'ya. Aslına bakarsanız, bu mülkte onun kanı hiç dökülmedi. Odanın uzak tarafında Joan'ı gördüğümde taramam hemen duruyor.

"Felix!" Bağırıyorum.

Joan'ın cesedinin olduğu yere doğru hızla , ona ulaşırken parmaklarım titriyor. Vücudu, karnından çıkıntı yapan ve onu sütuna sabitleyen bıçak tarafından ayakta tutuluyor. Vücudunun ağırlığı bıçağın üzerine daha da ağırlaşmasına neden olurken bıçağın kendisi de vücudunun geri kalanını kesmeye başladı. Dudaklarından kan damlarken başı sarkıyor. Kalp atışlarının belli belirsiz pıtırtilarını duyduğumda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. O yaşıyor.

Zar zor.

"Joan," diyorum usulca, bıçağı vücudundan çıkarıp baygın halini yakalarken.

Felix'in ayak sesleri odaya giriyor ve manzarayı incelerken tereddüt ettiğini duyuyorum. Bakışları Joan ve benim üzerine düşüyor ve gözleri panikle hafifçe açılıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, hızla yaklaşarak.

Joan vahşi bir savaşçıdır. Akademide en yüksek notları alan ve saray muhafızlarına katılmak için Felix'in altında eğitim gören bir yaratıktı. Annalise geri döndüğünde, hayatını Joan'a emanet etmeye karar verdim. O bir nesil savaşçısı ve ailesi kendini kraliyete adanmış. Avcılara karşı savaşta öldürülen rahmetli babası da dahil olmak üzere her nesil orduda görev yapmıştı. Geleceğin kraliçesinin sessiz koruyucusu olması için ona verdiğim görevden gurur duyuyordu.

Felix diz çökmüş, Joan'ın yarasını inceliyor. "O..."

"Hayır. Zar zor dayanıyor. Bu noktada onu sadece hayatta tutabilirim. Saraya geri dönmeli ve onu şifacıya götürmeliyiz," diyorum çabucak.

Joan'ı kucağıma alarak ayağa kalktım ve önüne doğru ilerledim. "Başka ne bulduk?" diye soruyorum.

Felix bir an sessiz kaldı. "Söyle bana," diye homurdanıyorum.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alır.

"Hepsi öldü. Malikanede görevli herkes. Tüm canavarların bedenlerinden kalpleri çalınmış. Hesaba katılmayan tek ceset Annalise'in kurtardığı insan" diyor.

"Ne!" Tıslıyorum.

Balkona çıkarken bakışlarım adamlarımın üzerinde geziniyor ve bakışlarımı kısarak Felix'e bakıyorum.

"Neler olup bittiğini anlayana kadar bundan kimseye bahsetmek yok," diye çıkıştım.

Zihnim allak oldu. Savaş sanatındaki yaralanmalara ve aşınayım ama bu saldırı bana mantıklı gelmiyor. Anna'nın kanı arazinin hiçbir yerinde yok ve insan da onunla birlikte gitmiş. Ama Annalise bana ihanet etmez, Ciel olmadan da gitmez. Ve Joan'a sırtını dönüp onu böyle bir durumda bıraktığına inanamıyorum. O bunun için fazla nazik bir yaratık.

Ama ne kadar çok kanıt ortaya çıkarsa, durum o kadar kötü görünüyor. Tüm işaretler ihaneti gösteriyor. Çok mantıklı. Onu isteği dışında geri getirdim ve nefret ettiği bir kültürün parçası olmaya zorlarken oğlunu aldım. Son anlarında bile yalvardı ama ben yine de sırtımı dönüp Ciel'i ve onun özgürlüğünü aldım. Onu krallığıma bağlayan son şeyi de aldım ve bana tamamen sırt çevirdi, sadece oğlunun yerine seçtiği insanı korudu.

Nazik. Ve benim mührümü kullanmadığına göre, Elias ile çalışmış olmalı.

"Cyrus. Sakin ol." Felix beni çalışırken sesi alçak çıkıyor. Kontrolümü kaybettiğimi görebiliyor.

"Hiçbir şeyden emin değiliz. Ve varsayımlarda bulunmanın kimseye faydası olmaz, özellikle de şu anda. Bu iş çözülene kadar sakın olmanızı istiyoruz" dedi.

Joan'a bakıyorum. Sığ nefes alıyor ama bilinçsiz haliyle irkiliyor, uyanma belirtileri gösteriyor. Acısı korkunç olmalı. Elias'a karşı çok mücadele etti, ama sadece Annalise'in kılıcın diğer ucunda olup olmadığını ve ona onu öldürmesini söyleyip söylemediğini merak edebiliyorum.

Birden Felix'in cesetler hakkında söylediklerini hatırladım. Cesetlere saygısızlık edilmişti, yani Elias onları benimle alay etmek için öldürmüştü. Ancak Joan hayatta kalmıştı. Onun kalbini almamışlar.

"Elias'ın Joan'ı hayatta tutmasının bir sebebi vardı. Gel. Hemen saraya dönmeliyiz."

"Küçük prensi almamı ister misiniz?"

Masamdaki haritalardan başımı kaldırıp kapıda Ciel'e bakan hizmetkârı görüyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır, kovuldunuz" diyorum.

Eğilip beni yalnız bırakıyor. Ciel sonunda kollarımda uyuyakaldı. Bütün gün huysuz ve inatçıydı, Annalise'in yokluğu onu ürkütüyordu. Ve onu gözümün önünden ayırmayı reddediyorum.

Saraya döndüğümüzden bu yana iki gün geçti ve Joan henüz herhangi bir belirtisi göstermedi. Çok fazla kan kaybetti ve

iç organlar. Bu hasar bir silahın verebileceği bir hasar değil, bir canavarın gücü. Hasar ses tellerine de uzandı ama onları çoğunlukla kurtarabildim.

Şanslıyım ki saldırdıklarında bir tanesini sorgulama için canlı tutacak kadar aklım başımdaydı. Ama onunla da bir yere varacak gibi görünmyoruz. Bu tamamen yeni bir bölge ve her cevap daha fazla soru getiriyor gibi görünüyor. Denizi geçerken hiç canavar izi yoktu. Felix bile Elias'ın kokusunun tuhaf olduğunu söyledi ve de onunla konuştuğumda bunu fark ettim. Onları bulmaları için birkaç adam gönderdim ama bu değişkenler yüzünden bunun zor olacağını biliyorum. Ve kral olarak ayrılamam çünkü Annalise'in kaçmasına yardım edip etmediğini bilmiyorum. Krallığı terk etmem için çok fazla zarar verildi. Çok fazla hayat kaybedildi. Ve saray saldırı altında kaldı. Bana burada ihtiyaç var.

Çalışma odamın kapısı açıldığında Felix'le karşılaştım. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Joan uyandı," diyor.

Kollarımda Ciel'le ayakta durup revire doğru ilerlerken tereddüt etmiyorum.

Revire vardığımda, Joan ben içeri girerken gözleri aşağıda, oturuyordu. Yüzü savaştan kalma çürükler ve kesiklerle kaplıydı. Elias'ın zarar verdiği boğazı kararmış ve yüzünün yan tarafında dikişler var. Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp hareket etmeye alışıyor.

"Yapma," diyorum usulca.

Yatağın yanına oturuyorum ve Joan'ın gözleri Ciel'in üzerine düşüyor, tam o sırada gözyaşları oluşuyor ve dökülüyor. Başını ellerinin arasına alıyor, konuşurken omuzları titriyor.

"Denedim, Majesteleri. Ama yeterince güçlü değildim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım," diyor yumuşak bir sesle.

Ciel'in kollarımda olduğunu hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. Sessizce ayağa kalkıp onu Felix'e teslim ediyorum.

"Onu yatağına götür. Ona göz kulak ol," diyorum usulca.

Ben Joan'a dönerken Felix selam verip çıkıyor. Normalde cevap almakta hızlı davranırdım ama kendimi yüksek sesle konuşmaya zorladığımda kelimeler dilimde kurşun gibi kalıyor. Tarihin böylesine geniş bir ölçekte tekrerr etmesinden duyduğum korku beni felç ediyor.

"Bunu sana o mu yaptı? Birlikte mi çalışıyorlardı? O isteyerek mi
-."

"Hayır! Tabii ki hayır, Majesteleri."

Bakışlarım Joan'a kayıyor ve o da kocaman gözlerle beni izliyor.

"Annalise kaçırıldı. Hayatım için yalvardı. Adam ona özgürlük ve intikam teklif etti ama o kabul etmedi" diyor.

Hangi duyguyu hissedeceğimi bilemiyorum. Joan anlatmaya devam ediyor ama kulaklarımdaki çınlama nedeniyle onu duyamıyorum. Dünya yok oluyormuş gibi görünürken ses giderek artıyor. Annalise kaçırıldı. Joan'un hayatı için yalvardı ve intikamı reddetti. Kaçırıldı. Kendi başına gitmedi.

Yavaşça Joan'ın yanındaki sandalyeye oturuyorum, gözlerim yere odaklanmış.

"Majesteleri?"

Joan'a baktığımda yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Onu almadan önce sana ne söyledi?" diye sordum.

"Bana son sözleri, 'Kralına söyle, sarayının duvarları arasına girmesine izin verdiği başıboş insana artık ben sahip çıktım' oldu."

Öfkemi dizginlerken yumruklarım sıkılıyor. Kendimi babamın bana söylediği sözleri düşünmeye zorluyorum ve zihnimi sakin kalmaya zorluyorum. Bir kral olarak

Aceleci olma.

"Teşekkür ederim, Joan. İyi iş çıkardın ve fedakârlığın için cömertçe ödüllendirileceksin. Tamamen iyileştiğinde daha fazla konuşacağız" dedim.

Joan bana seslendiğinde ondan uzaklaşıp kapıya doğru yöneliyorum.

"Bekle. Başka bir şey daha var" diyor.

Ses tonundaki değişimi fark edip yüzünü ona dönüyorum. Konuşacak kelimeleri bulurken daha fazla gözyaşı döküyor. Gözleri dehşetle irileşmiş bir halde bana bakarken, kelimeler ondan kaçıyor gibi görünüyor.

"Annalise hamile, Majesteleri."

Otuz Dördüncü Bölüm

ELIAS

"**R** Bırakın beni! Beni hemen serbest bırak!"
Odasına doğru ilerlerken Annalise'in çığlıkları duvarlarda yankılanıyor. Her gün böyle. Çığlık atıyor ve ağlıyor, serbest kalmak için savaşıyor. Tüm bunlar olurken hassas durumunun farkında değil. Bu da insan doğasındaki bir başka kusur. Zayıflar, onları korumak için bizim gibi yaratıklara ihtiyaç duyuyorlar. Hepimiz arasındaki bu düşmanlık ilk olarak bu yüzden başladı. İnsanlar canavarların gücünü kışkındırdılar, çocuklar gibi şımartılmaktan ve ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden nefret ettiler.

Cyrus onu canavarlarla ilgili pek çok konuda karanlıkta bıraktı ama ben onu aydınlatmayı planlıyorum. Onu dünyadan korumayacağım ve onun yaptığı gibi saklamayacağım. Onu kucaklayacağım ve benim yapacağım.

Ben kapıdan içeri adımımı atar atmaz camın gürültüsü koridoru dolduruyor. "Majesteleri."

Ben odaya girdiğimde hizmetkârlarım eğilerek uzaklaşıyor ve Annalise dönüp çılgın gözlerini kötü niyetle üzerime dikeyor. Onu da, Cyrus'a dönmek için duyduğu bitmek bilmez ihtiyacı da anlamıyorum. Ondan nefret ediyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Açık. Ve yine de onu sonuna kadar kandıran en yakınındaki canavarın hayatı için yalvardı.

"Bunun anlamı nedir?" Sesimi düz tutarak soruyorum. İlk konuşan Annalise oldu.

"Beni geri götürün. Burada kalmak istemiyorum. Seni seçmiyorum!" diye bağırır.

O bir ateş parçası. Onu ne kadar uzun süre incelersem, bunu o kadar çok görebiliyorum. Cyrus onun için onu kırdı, ama benden korkmuyor.

Henüz.

Etrafından dolaşıp hizmetkârlarıma elimi sallıyorum, onlar da selam vererek odadan çıkıyorlar. Annalise'in altın rengi bakışları beni koltuğuma kadar takip ediyor. Kalbi göğsünde gürültüyle atıyor ve buna doğmamış çocuğunun küçük atışları eşlik ediyor. Bu sabırlı ve nazik olma görüntüsüne devam edersem planlarım suya düşecek. Canavarıma teslim olursam, varlığından bile haberi olmadan ikimizin arasında duran engelden onu kurtaracağım.

Bakışlarımın onu huzursuz etmeye başladığını söyleyebilirim ama burada olduğuna inanamıyorum. Aylar süren planlama ve bekleyiştten sonra onu krallığıma aldım. Onu mutlu etmek için her şeyi göze almasını izledikten sonra, artık tamamen benim merhametime kalmış durumda. Bununla ilgili yapmak istediğim çok şey var ama aynı zamanda hangi yolu seçeceğimi de bilmiyorum. Onun varlığında olmak bile beni delirtiyor.

Cyrus'un benim bölgame gelip bu kadını kraliçe yapmak istemesine şaşmamalı. Tarifsiz bir arzu kokuyor. Onunla ilgili bir şey canavarımı çağırıyor, beni onun varlığında tüm mantıklı düşüncelerimi kaybetmeye, başka bir canavar onu çoktan sahiplenmiş olsa bile onu benim yapmak için her şeyi yapmaya zorluyor.

"Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin, sen-"

"Onu seviyor musun?" Ben soruyorum.

Gözleri açılıyor, sözlerim onu hazırlıksız yakalıyor. Gözlerini kırptırıp geri adım attı.

"Bunun seni ne kadar anlamıyorum," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum, ayağa kalkıyorum. Ben yaklaştıkça kalp atışları hızlanıyor. Bu ses hoşuma gidiyor. "Seni anlamıyorum. Sizi onun krallığından kurtardım.

Neden

geri dönmek için bu kadar kararlı hissediyorsun? Aleti o kadar özel mi?" Gülerek soruyorum.

Onun çıplak olduğunu ve altımda kıvranarak sıkımı aldığını düşündükçe şehvetimin arttığını hissediyorum. Onu merhametle serbest kalmak için yalvarırken görmeyi çok isterdim.

Refleksleri devreye girdiğinde, küstah sözlerimden dolayı gözleri hafifçe açılıyor. Eli bir insan hızıyla yüzüme doğru geliyor, ben de kolayca yakalayıp onu incelemeye devam ediyorum.

"Her şeyi mahvettin! Sen-Ahck!"

Elim boğazında ve gözlerinin içine bakarken kaşlarım çatılıyor. Ateş yerini korkuya bırakmış. Hava almak için çırpınırken yanakları kızarıyor ve kokusu inanılmaz derecede sarhoş edici. İçimdeki canavar zihnimin ön tarafına pençelerini geçiriyor.

Al onu. Onu hemen al.

Ona doğru eğildim, kokusunu içime çektim. Uyarılma hissi aletimi acı verici bir şekilde zonklamaya zorluyor ve kontrolümü zayıflatıyor. Tırnaklarının ellerimi tırmaladığını hissediyorum ve son anda ne olduğunu anlayıp onu bırakıyorum. Yere düşüyor, nefes nefese kalıyor, boğazını tutuyor. Ben onu incelerken hızlı kalp atışları kulaklarımı gıdıklıyor.

"O artık burada değil. Onu arayıp yalvarmana gerek yok," diyorum.

Başını eğmeye devam ediyor.

"Sana burada kalmak istemediğimi söyledim," diye hıçkırıyor.

"Seni kilit altında tuttuğu ve canı ne zaman isterse becerdiği malikaneye dönmeyi mi tercih ediyorsun?" Sinirlenerek sordum.

Başını sallıyor.

"Ne yaptığınızı anlamıyorsunuz. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece şehvetini ve ne görmek istediğini biliyorsun. Neden beni böyle acımasız bir şekilde alıp savaş başlattın? Neden masum hayvanları öldürdün?" diye sorar.

Sözlerine kıkırdıyorum.

"Büyüleyici derecede safsın," diyorum.

Sandalyeye doğru ilerleyip oturuyorum. Bir süre sonra başını kaldırıp bakıyor, bakışları kötülükle dolu. Bundan pek hoşlanmadım.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Bir amaç için yaratıldığını biliyorum. Bu amaçtan çalındığını ve onun yerine bir kral için fahişe yapıldığını biliyorum. Senin için bir savaş başlatacağını mı sanıyorsun? Bir insanın hayatını kurtardığın için seni sarayından kovdu. Akıl sağlığından o kadar çok şey mi aldı ki onun kucağına hasret kaldın?" Soruyorum.

Yüzünde şok ifadesi beliriyor. Geçmişini açığa çıkarmamdan kaynaklandığını biliyorum. İçinde bulunduğu durum beni çok eğlendiriyor. Yani, tamamen karanlıkta.

"Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun Annalise? Sonsuz olasılıklar. Cyrus senin için bir savaş başlatmaz. Sen onun için bir objesin. Sen bir baştan çıkarıcısın. Cyrus bana günaha kucak açmanın nelere yol açabileceğini gösterdi. Ama aynı zamanda bunu reddedersem neler kaybedeceğimi de gösterdi. Onun elinde tutmak gibi bir planı yokken neden arzuladığım şeyi almayayım ki?" Onu inceleyerek söylüyorum.

"Bana duyduğun şehvet mantıklı düşünmeni mi engelledi?" diye homurdanıyor.

Sözleri havada çınıyor, niyet ettiğinden daha fazla ağırlık taşıyor. O haklı. Şehvetim beni ele geçiriyor. İçgüdüsel yanımla beni ele geçirdi. Aslında krallığa onu bulmak için girmeyi planlamıştım. Cyrus'u keşfettiğimde oyun daha ilginç hale geldi. O türünün son örneği. En güçlü canavar türü. Annalise'i yakalamak ve krallığıma geri getirmek için hesaplanmış bir oyun haline geldi. Eski bir canavarı gerçekten manipüle edip alt edip edemeyeceğimi görmek için.

Benim türüme, eski canavarların yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeli olduğu öğretili. Olduğumuz şeyi bastırmamız, insanları kucaklamamız ve onlara yardım etmemiz teşvik edildi. Atalarımın felsefesinin ne kadar yanlış olduğunu şimdi anlıyorum. Cyrus'un savaşının nasıl sona erdiğini anladığımda Annalise'in geçmişini anlamak kolay oldu. Halkımın eski canavarları neden bir tehdit olarak gördüğünü anlamak da kolaydı. Ancak canavar tarafınızla kucaklamamanın size neler getirebileceğini gördükten sonra, suyun bu tarafındaki her şeyin yanlış olduğunu hissediyorum.

Cyrus'un sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını istiyorum.

Bakışlarım Annalise'e kayıyor. Sözleri birdenbire bana çok anlamlı gelmeye başladı. Oturduğum yerden kalkıp onun hizasında diz çöktüğümde gözleri hafifçe açılıyor. Onu içime çekip yüzüne uzanırken dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

Ona olan şehvetim mantıklı düşünmemi engelledi mi?

Cevabımı yüksek sesle söylüyorum, kalp atışlarının hızının tadını çıkarıyorum. "Evet."

Sonsöz

CYRUS

I savaş başlatamaz.
Babam bir keresinde bana büyük bir hükümdarın özelliklerine sahip olduğumu söylemişti. Haritalara bakarken, bunu sadece oğlu olduğum için mi söyledi diye düşünmeden edemiyorum. Ciddi olduğu için değil. Büyük bir hükümdar krallığını böyle bir çıkmaza sokar mıydı? Annalise'e asla dokunmamalıydım ama dokundum. Ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşiyorum. Elias'a karşı savaşmayı her şeyden çok istiyorum. Ama onun krallığı ve benim krallığıma getirecekleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum, özellikle de biz fark etmeden krallığımda sinsice dolaşabiliyorken.

Bakışlarım Ciel'in yanımda uyuyan haline kayıyor. Bugünlerde onu gözümün önünden ayırmıyorum. Ona göz kulak olması için sadece bir avuç insana güveniyorum. Ve onlardan ikisi Elias'ın kaçış yönünü takip ediyor. Biri bu odada. Bir çocuğumun daha yolda olduğunu düşünmek beni öldürüyor. Annalise'in Ciel'le nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum ve bu çocuğun onun bedenini nasıl alacağını da bilmiyorum. Bir kez daha başarısız oldum. Vücudunu ve kokusunu görmezden geldim ve duygularım yüzünden kontrolümü kaybetmeme izin verdim. Ve bu yüzden, onu

tekrar hamile. Ve ben bir kez daha bu hamilelikte ona rehberlik edecek yakınlıkta değilim. Başkasının merhametine kalmış durumda.

Elias hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Güçlü yanlarını, zayıflıklarını, mizacını, hatta krallığını bile bilmiyorum. Sessizce krallığıma girdi ve hesaplanmış bir hassasiyetle inceledi. Ve gardımı düşürdüğüm için, benim için değerli olan bir şeyi aldı. Şimdi, rıhtım yok edildi ve krallığım kargaşa içinde.

bile gidemiyorum. Savaşı o kazandı.

Derin bir nefes çekiyorum ve savaş konseyime dönüyorum. Bakışlarım beni bilerek izleyen Felix'e kayıyor ve ben konuşmadan önce başını sallayarak bana güven veriyor.

"Krallığımız saldırıya uğradı. Sarayda ve özel mülkümde bir katliam yaşandı; rıhtımlar yakıldı ve müstakbel kraliçe kaçırıldı. Topraklarımız arasında birlik yaratma umuduyla krallığımı ve evimi uzaktan bu krala açtım. Yanılmışım. Ve bunun için çok acı çektiniz. Oğlum Cieli tahtımın gerçek varisi ilan edeceğim. Ben ölene ya da bu savaş bitene kadar bunun bir sır olarak kalmasını istiyorum. Annalise döndüğünde benim Kraliçem olacak ve eğer düşmanın elinde ölürse, krallığımın ilk insan kraliçesi olarak tarih kitaplarında yerini alacak."

Pencereden dışarı bakarken gülümseyerek derin bir nefes alıyorum. Bu hepimiz için zor bir yol olacak. Ama benim çocukluğum bitti. Ben bir kralım. Ve artık kararlarımda kesin olmamın ve öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi.

Savaş konseyimin yüzüne baktım. "Savaşa gidiyoruz."

Yüzümü haritaya dönüyorum, bakışlarım denizin beni bekleyen manzaranın üzerinde geziniyor. Evet, Elias savaşı kazanmış olabilir. Ama şu anda

savaşı kaybetmek.

Tam bir katliam olacak.

Nisan 2025'te
Geliyor

WAR
OF THE
KINGS

Eris Yazarının Diğer Kitapları

Güzel Bir Kötülük

Kral (Kral Serisi #1)

Lustful Liaisons (Erotik kısa öykülerden oluşan bir derleme)

Yazar Hakkında

Eris 2019 yılında karanlık romanlar yazmaya başladı. Eris, herkesin uzak durduğu veya "berbat" olarak gördüğü bir şeyi yazmaya karar verdiğinde karanlık içerik dünyasına çekildi. Eris'in yazma zanaatını baharatlı tonlara sahip erotik gerilim romanlarına dönüştürmesi yıllar aldı. Eris bir münzevi ve dünyayı olabileceği gibi değil olduğu gibi gören bir alaycıdır.

Eris yazmadığı zamanlarda, kafasının içinde dönen tüm talihsizliklerden için uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Eris kitaplarında sınırları zorlamaktan hoşlanıyor ve bir gün bu tür yazıların artık sansürlenmeyeceğini ve Eris gibi yazarların her platformdan yasaklanmayı bekleyerek sürekli omuzlarının üzerinden bakmak zorunda kalmayacaklarını umuyor. Ve fluff yazarlarla aynı muameleyi görecekler.

Benimle Bağlantı Kurun

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi